

Tuyệt Thế Hảo Baby

Contents

Tuyệt Thế Hảo Baby	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2-1	7
3. Chương 2-2	12
4. Chương 3-1	19
5. Chương 3-2	23
6. Chương 3-3	28
7. Chương 4	34
8. Chương 5	50
9. Chương 6	67
10. Chương 7	82
11. Chương 8	96
12. Chương 9	108
13. Chương 10	121

Tuyệt Thế Hảo Baby

Giới thiệu

Editor : Bilundethuong Khốn khiếp rồi cuộc là đã có chuyện gì đang xảy ra? Bạch Lộ Hàn mặt mày trắng bệch nhìn cảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-the-hao-baby>

1. Chương 1

Edit: Bilundethuong

Chết tiệt, rồi cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Bạch Lộ Hàn vẻ mặt xanh mét nhìn tình cảnh trước mắt. Hắn rõ ràng nhớ được mình đi ô tô đến công ty, có một chiếc xe con không muốn sống lao ngang qua, sau đó đụng vào xe hắn... Chuyện sau đó là sao? Hắn mất đi ý thức.

Đợi đến khi tỉnh lại là ở trong bộ dạng này.

Vươn tay, không phải là cánh tay thon dài như trước, mà là một cánh tay ngắn ngủn nho nhỏ non nớt hồng hào của trẻ em, nắm đấm tay so với quả trứng gà còn nhỏ hơn. Vươn chân ra, đôi chân dài cao to cũng không thấy đâu, chỉ có hai chân nho nhỏ giống như cánh tay ngắn ngắn lại tròn tròn nha. Hắc há mồm muốn nói chuyện, vốn là âm thanh trầm thấp mê người cũng không còn nữa, âm thanh phát ra chỉ là tiếng í a í a không rõ nghĩa.

Nhìn lại xung quanh, cái giường này thật là nhỏ bé đến cực điểm, hay là, chính xác ra, căn bản không phải giường, mà là một thứ gọi là nôi! Nếu như hắc nhớ không nhầm, trên tivi giới thiệu cái thứ này chính là đồ dùng dành cho trẻ sơ sinh. Nôi màu hồng, chần thì in hình nhân vật hoạt hình, hắc rõ ràng là một đại nam nhân 28 tuổi, sao lại có thể thoảng một cái liền biến thành một đứa trẻ sơ sinh thế này?

Không làm gì được, hắc chỉ có thể tức giận ra sức gọi, mặc dù âm thanh phát ra ngay cả chính mình cũng không chịu được. Cuối cùng là hàng loạt âm thanh bình bịch của tiếng bước chân.

Kịch. Cửa mở ra, hiện ra một gương mặt. Vốn tưởng rằng đó chính là người bố trong gia đình, ai ngờ lại là một nam tử trẻ tuổi. Hắc hắc còn là một sinh viên, tuyệt đối không thể lớn hơn 22 tuổi. Bạch Lộ Hàn đánh giá một chút rồi đưa ra kết luận như vậy. Người con trai này không phải là ba ba của đứa trẻ mà hắc đang trong người nó chứ?

Đang thắc mắc, người thanh niên trẻ tuổi đã nhẹ nhàng mà bế hắc vào lòng, lên tiếng: “Cục cưng ngoan, đói bụng rồi phải không? Thật xin lỗi, cậu chẳng qua là đi mua một ít đồ!”

Cậu? Không phải là ba ba? Bạch Lộ Hàn mới lấy lại tinh thần, miệng định cất lên câu gì. Đây...rất cục là cái quái gì? Nhìn chăm chăm con người trước mặt, Bạch Lộ Hàn tức giận muốn nhảy lên.

“Cục cưng, uống sữa tươi nha, cậu vừa mới hâm nóng xong” Nam tử trẻ tuổi nhẹ cất tiếng.

Đưa sữa gần miệng hắc, đưa bình sữa gần miệng hắc! Lại bảo hắc uống cái này.

Bạch Lộ Hàn hung hăng trừng mắt nhìn nam tử đang dịu dàng vuốt ve hắc, cố gắng phát ra tiếng nói tức giận. Đáng tiếc nam tử không hiểu gì, xem ra khuôn mặt hồng hồng đo đo của hắc cũng không làm cho người ta biết được hắc đang tức giận: Bộ đáng tức giận, càng đáng yêu hơn.

“Cục cưng chuyện gì vậy? Không phải là con đang đói sao? Không uống sữa tươi thì không lớn được đâu.”

Bạch Lộ Hàn dùng bàn tay nhỏ bé cố đẩy bàn tay cứng rắn đang cố nhét bình sữa vào miệng hắc, trong đôi mắt chứa đầy sự tức giận. Nam tử cuối cùng cũng nhận ra sự bất mãn của hắc, để bình sữa xuống, thở dài nói: “Không thích uống sữa tươi, nhưng mà mẹ con đã mất, không có cách nào cho con bú tí nha...”

Bú tí? Gương mặt Bạch Lộ Hàn bất động. Ai muốn bú tí? Nói đùa! Hắn không phải là trẻ nít. Hiển nhiên là thân thể của hắn lúc này là của trẻ nít. Ngẩng mặt lên nhìn thấy vẻ mặt của nam tử chẳng biết từ lúc nào đã phủ sang một màu bi thương.

“Cực cứng...” Nam tử ôm lấy hắn, khẽ vuốt ve cái đầu nho nhỏ của hắn “Không sao, mẹ con đã mất, nhưng còn cậu ở với con...cậu nhất định sẽ nuôi dưỡng con thật tốt đến khi lớn lên.”

Bị ôm chắc như vậy, rất là không thoải mái, vốn định giãy dụa, bỗng nhiên một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào mặt hắn, Bạch Lộ Hàn sửng sốt. Hắn đang khóc sao? Nhìn nam tử đang khóc âm thầm, xem ra là rất bi thương, nước mắt vẫn là từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hình Phong cũng không thể tưởng tượng nổi vì sao chị gái mình lại tự sát, chỉ vì một người đàn ông phụ lòng, hơn nữa còn mang theo đứa con chưa đến bốn tháng tuổi chết theo.

Sau cơn ác mộng tai nạn xe cộ đó, kỳ tích may mắn là cực cứng không hề bị thương tích gì, không may là chị gái cậu khi đưa vào bệnh viện bị mất máu quá nhiều mà qua đời, đáng buồn hơn nữa, là cô còn đụng vào một xe khác khiến chủ xe cũng lâm vào tình trạng hôn mê.

Tin tức truyền đến, cậu sợ ngây người, nhưng không có thời gian để cho cậu tỏ vẻ bi thương, vẫn chưa xử lý xong tang sự của chị gái, cậu liền chạy đến người bị nạn vô tội kia nói lời xin lỗi, mặc dù hắn biết có xin lỗi thì người bị nạn cũng không tỉnh ngay được. Ngoài bi thống, sâu trong lòng cậu còn cảm thấy vô cùng áy náy. Một ông chủ lớn của công ty đầu rồi, tai nạn bất ngờ này làm người ta tổn thất bao nhiêu, còn cậu chỉ là một giáo viên nghèo khó dù có cả đời cũng không đền bù nổi.

Cậu nấp nấp lo sợ đứng trước mặt người nhà của hắn xin lỗi lại không biết nói điều gì. Người tới nghe nói là anh trai của người bị hại, đó chỉ có thể hình dung là một người đàn ông tuấn mỹ, anh ta cũng không gây khó khăn gì, ngay cả khi cậu nói sẽ chịu tiền thuốc thang cũng đều bị cự tuyệt.

Này, cậu vẫn chưa đi xử lý tang sự nhà cậu sao! Người kia đã nói thế.

Cũng là bởi vì như vậy khiến cậu càng thấy áy náy thêm. Vốn chỉ là một thảm kịch của tình yêu, nhưng lại làm liên lụy đến người thứ ba, thân là một giáo viên đi dạy dỗ con người ta, điều này làm cậu cảm thấy càng thêm đau lòng.

Cũng may cực cứng không có chuyện gì, điều này làm cậu được an ủi rất nhiều. Tuy nói chị cậu chưa lập gia đình đã chết, nhưng dù sao cực cứng cũng là huyết mạch chị gái lưu lại, cho dù cha đứa bé có làm gì đi nữa, thì đứa bé cũng là vô tội. Vì thế, Hình Phong quyết định từ nay về sau, tự mình sẽ nuôi dưỡng đứa bé này.

Được tự tay đặt tên cho cực cứng, Hình phong chịu khó tìm từ điển đặt tên cho cháu. Rốt cuộc là cái tên nào mà có thể vừa dễ nghe vừa dễ gọi đây? Hình Phong vừa vui vẻ vừa buồn rầu. Buồn rầu là vì có rất nhiều tên để lựa chọn, tên này hay, tên kia cũng được, làm cho

người ta do dự; vui vẻ là việc đặt tên cho cục cưng là việc làm cậu vui vẻ nhất từ khi tai nạn xảy ra. Có thể được nếm trải cảm giác được làm cha cũng rất tốt, Hình Phong nghĩ vậy, bắt tri bất giác mỉm cười.

“Í a——“

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng của trẻ con bi bô, Hình Phong bận rộn đứng dậy quay đầu lại.

“Có chuyện gì vậy cục cưng?”

Chỉ thấy cục cưng đang tựa vào ghế, đồ chơi rải đầy trên đất. Hình Phong cầm lấy một thứ cổ để vào tay của hắn.

“Cục cưng, lấy cái này chơi”

Chết tiệt! Bạch Lộ Hàn tức giận ném món đồ chơi trên tay xuống đất, thiếu chút nữa đập trúng mặt cậu.

Hắn thật tức chết.

Trải qua suốt ba ngày trong lòng đã bình tĩnh, hắn cuối cùng cũng nhận ra khi mình gặp tai nạn đã xảy ra cái việc hắn bị biến thành trẻ nhỏ là sự thật. Theo kết quả hắn quan sát, cái nhà này cũng không giàu có, thậm chí có thể nói là hơi túng quẫn, một phòng khách nho nhỏ, còn áo quần nam tử kia thì là loại thô sơ rẻ tiền, có điều đồ hắn mặc trên người cũng thuộc loại hơi hơi cao cấp...cho nên coi như là thoải mái một chút. Nhưng mà không giải thích được việc biến thành trẻ con thì thôi, để cho hắn biến thành đứa trẻ không có cả răng, hắn chỉ có thể xấu hổ mà uống bằng bình sữa cái thứ sữa tươi mà bình sinh hắn ghét nhất. Còn có, hiện tại bây giờ, cái tên cậu của hắn kia cho hắn một đồng đồ chơi từ thời trung cổ, còn mình thì ngồi ở bàn đọc sách không biết là đọc cái gì.

“Í a í a” Phiên chết, ta muốn đi ra ngoài.

“Cục cưng, đồ chơi không tốt sao?” Hình Phong có chút bất đắc dĩ hơi chau lông mày. Những thứ đồ chơi này là những người hàng xóm cho hắn, có lẽ là quá cũ, nên cục cưng không thích. Dù có khó khăn hơn nữa, cũng nhất định phải làm cho cục cưng khá hơn một chút, mình ăn ít mặc ít cũng không sao!

“Í a”. Ai muốn chơi đùa chứ? Ta không phải là trẻ con! Bạch Lộ Hàn mấy lần kháng nghị, nhưng là không ai hiểu được tiếng của trẻ con cả.

“Hay là đổi bụng rồi sao?” Hình Phong tự xuy đoán lấy. Vì cục cưng, cậu xem rất nhiều

loại sách, nhưng có điều, chẳng có quyển nào là biết được yêu cầu của cục cưng, mấy lần cục cưng gọi không ngừng, cho là nó muốn uống sữa tươi, nhưng vừa đưa tới gần miệng liền bị tay nó gạt đi. Làm mẹ đã không dễ dàng, huống chi vừa làm cha vừa làm mẹ. Hình Phong cuối cùng cũng đã hiểu được nỗi khổ của mẹ mình.

Bạch Lộ Hàn cũng không có lên tiếng. Cái tên nam nhân dần muốn chết này, mỗi lần hắn lên tiếng là lại đưa bình sữa đến dí vào miệng hắn, cái thứ đồ ác tâm này ai muốn uống? Nếu không phải là thật sự đói bụng đến không chịu được, hắn cũng chẳng muốn đựng vào! Trừ ăn ra, chẳng nhẽ cũng không nghĩ đến điều gì khác sao? Phiền, thật là phiền muốn chết!

Bạch Lộ Hàn vẫn hay tức giận, bình thường ở công ty, khi hắn giận lập tức sẽ theo phản ứng dây chuyền, kéo theo một nhóm người xui xẻo, mà bây giờ hắn đang giận cũng chẳng ai biết, một chút ý tứ cũng không có. Mới ba ngày ngắn ngủi, hắn đã cảm thấy quá đủ rồi, cái tên con trai vừa nát vừa chậm lụt này quả thật giống như nhà sư cả đời tu hành, ngày ngày chẳng đi đâu, đói thì ăn, hàng ngày ngồi coi tivi giới thiệu đến cái thứ...mì tôm hạ giá, sau đó không ngừng hâm nóng sữa tươi cho hắn.

Sữa tươi....chết tiệt! Ba ngày qua hắn uống sữa tươi còn nhiều hơn so với 28 năm qua hắn uống.

Cuộc sống nhàm chán được coi với nước sôi còn muốn nguội, cứ như này trường kì hắn sẽ phát điên lên mất. Bạch Lộ Hàn phát huy tưởng tượng, một lần nữa ở tuổi nhi đồng, đến vườn trẻ, rồi lên tiểu học, đến trung học, những bài tập nhàm chán kia bắt hắn làm...Ông trời ơi, hắn không muốn làm trẻ con! Hắn muốn khôi phục lại như cũ.

Mặc dù trong lòng kêu đau liên tục, nhưng lại không một người nào biết được. Tám phần là do hắn bị ông trời báo ứng do bình sinh hay quát mắng người. Bạch Lộ Hàn có bắt đầu cảm thấy có chút ai oán.

“Cục cưng ngoan, để xem một chút nữa cậu đặt tên cho con”

Hình Phong nói rồi nhẹ nhàng bế lấy hắn ngồi trở lại ghế, để cho hắn nhìn một tờ giấy trắng có một chuỗi các tên. Dĩ nhiên là cậu không cho rằng cục cưng có thể hiểu, dù sao mới hơn bốn tháng tuổi chứ mấy.

“Con xem thích tên nào, thì lấy tay chỉ nhé”

Cậu cầm lấy cánh tay trắng mềm của hắn, để ngón tay non mềm của hắn trên giấy, muốn đem quyền chọn tên cho hắn. Cục cưng tùy ý chọn một tên nào đó rất tốt, Hình Phong nghĩ như vậy.

Bạch Lộ Hàn liếc mắt một loạt các tên. Những cái này là cái gì vậy? Thì ra tên đàn này suốt ngày lật sách là để tìm mấy cái tên này.

“Khoan đã, cực cưng, thứ nhất là ‘Hình vân’, cậu tên là Hình Phong, là bởi vì ông ngoại muốn cậu có thể giống như gió phiêu diêu tự tại không bị kiềm chế, cậu chọn cho con cái tên này để hi vọng con có thể mềm mại như mây không buồn không lo...”

A, thì ra cái tên dần này tên là Hình Phong nha! Ở chung ba ngày, Bạch Lộ Hàn cuối cùng cũng biết tên của “Cậu” hửn.

“Kế tiếp là ‘Hình Kiện Bằng’ Hi vọng con có thể vừa khỏe mạnh vừa bình an.”

Tên chán muốn chết. Bạch Lộ Hàn bĩu môi.

“Còn có ‘Hình Tuấn’ hi vọng con có thể lớn lên trở thành một bé trai anh tuấn...”

Tùy tiện quá, dù sao cũng không phải tên của hửn. Bạch Lộ Hàn không nhin được nhắm mắt tùy tay chỉ bừa một cái.

“Hình Linh Bằng? xuất sứ từ ‘Sở từ’ tỏ vẻ tốt đẹp bình nguyên, con thích cái này?”

Hình Phong cười rất vui vẻ, đứng lên xoay xoay Bạch Lộ Hàn hai vòng.

“Được rồi, chọn tên này làm tên của con”

Dứt lời, hướng lên khuôn mặt mềm mại của hửn hôn một cái.

Phụt....

Phảng phất đâu đây thanh âm dây đàn bị đứt, Bạch Lộ Hàn nhất thời u mê.

Mới vừa rồi, xảy ra chuyện gì vậy?

Trên mặt...cái này...là cái gì?

Trong khoảnh khắc sóng dữ cuộn cuộn nổi lên, giống như vỡ đê sông Trường Giang, không thể ngăn chặn.

Khốn kiếp, cậu lại dám hôn hửn! Nhưng hửn cũng là đàn ông! Ác tâm đã chết!

Bạch Lộ Hàn dùng sức bơi lấy bơi để chỗ bị hôn, miệng i a kêu to. Không ngờ lại bị hiểu lầm.

“Cục cưng, con có phải cũng rất vui phải không?”

Cao hứng cái quỷ gì? Con mẹ nó, biến thái quá đi mất! Mau buông ta ra!

Một ngày như thế bình thản mà vui vẻ (?) mà trôi qua.

2. Chương 2-1

Edit: Bilundethuong

Thời gian cũng không vì vậy mà dừng lại, Bạch Lộ Hàn vẫn trong tâm trạng phiền não, thời gian vẫn lén lút trôi đi.

Một ngày, Hình Phong làm xong tất cả các công việc như thường lệ, quay đầu lại nhìn thấy cục cưng một đồng đang lẩn lộn lóc mở to đôi mắt.

“Cục cưng, con thức dậy rồi sao?”

Tỉnh cái gì? Hắn căn bản là có ngủ đâu, cũng chẳng phải trẻ con đích thực mà suốt ngày chỉ có ngủ.

Bạch Lộ Hàn tức giận nghĩ.

Tên tiểu tử mặc kệ hắn là có ngủ hay không vẫn đặt vào trong nôi, hắn chẳng biết làm gì, chỉ biết nằm đó suy nghĩ giết thời gian. Có thể cho tới bây giờ, hắn còn chưa nghĩ ra biện pháp nào để có thể đến Bạch gia.

“Cục cưng, chúng ta ra ngoài tản bộ nhé?”

Hình Phong bế lấy hắn từ trong nôi, ngày hôm qua bác Phương đã nói trẻ con không nên cả ngày ở trong nhà, phải ra ngoài phơi nắng mới tốt cho sức khỏe.

Tên tiểu tử này cuối cùng cũng nghĩ đến việc dẫn hắn ra ngoài...”

Bạch Lộ Hàn cho rằng mình đã quên mất hình dáng thế giới bên ngoài. Mỗi ngày đều cùng

tiểu tử ru rú trong nhà, tu hành cũng không có khổ như thế.

Hình Phong đi đến một công viên nhỏ gần nhà, thường xuyên có người chơi đùa tản bộ ở đó, cũng có những người mẹ mang con đến đó.

Nhìn thấy đứa trẻ được mẹ đẩy đi trong xe đẩy, Hình Phong nói với Bạch Lộ Hàn đang trong ngực cậu.

“Cực cưng, con có muốn ngồi trong chiếc xe kia không? Chờ ít ngày nữa, cậu sẽ mua cho con một cái nhé!”

Đứa bé này là phải có một cái xe đẩy như vậy mới có thể đi lại dễ dàng.

Bạch Lộ Hàn liếc qua những viên đăng ten trang điểm giống như bánh ngọt của chiếc xe, chẳng chút hứng thú.

Cũng chẳng phải là ô tô chính hiệu, hẳn muốn ngồi mới là lạ.

“Oa! thật là một ông bố trẻ nha!”

“Đứa bé kia cũng thực đáng yêu!”

Chỗ Hình Phong đi qua bỗng nổi lên những tiếng xì xào nhận xét.

“Đàn ông mà lại chăm sóc trẻ con ư!”

“Bà nói cậu ấy kết hôn chưa?”

“Trẻ tuổi như thế, nhìn có vẻ rất đẹp trai!”

Toàn những người như vậy, hội lắm mồm toàn những người phụ nữ đang bế con đang bàn tán. Hình Phong đi qua coi như không nghe thấy gì, cứ thẳng bước tản bộ trên công viên.

“A Phong” Một giọng nữ gọi cậu.

Là người nào mà gọi cậu như thế?

Hình Phong dừng bước, quay đầu lại.

“Cô giáo Lý?”

Người tới thì ra là đồng nghiệp của cậu ở trường học, quan hệ với cậu cũng không tệ lắm tên là Lý Phi Lệ, một nữ giáo viên tiếng Anh xinh xắn rất được hoan nghênh trong trường học.

Lý Phi Lệ đi lại trước mặt Hình Phong.

“Đều là bạn bè, việc gì phải lạnh nhạt như vậy? Em nói rồi gọi em là Phi Lệ là được rồi!”
Nàng tỏ vẻ oán trách.

Hình Phong lúng ta lúng túng nở nụ cười. Lý Phi Lệ thường xuyên nhắc hân như vậy, có thể cậu cảm thấy quan hệ giữa họ không thân thiết đến mức xưng hô như vậy, cho nên không tự giác gọi ra như vậy.

Lý Phi Lệ nhìn thấy một đứa bé trong lòng Hình Phong, cảm thấy rất kinh ngạc.

Nàng mới đi công tác vài ngày, trở về đã nghe Hình Phong xin nghỉ việc, lúc ấy còn không dám tin, đến thẳng chỗ hiệu trưởng hỏi mới hay đúng là như thế, còn hỏi tại sao lại đột ngột xin nghỉ, hiệu trưởng cũng chỉ nói là gia đình Hình Phong xảy ra chuyện gì đó không rõ lắm. Bây giờ xem ra, không phải nguyên nhân là đứa bé này chứ? Còn chưa có nghe rằng Hình Phong đã kết hôn, sao lại tự dưng xuất hiện đứa trẻ này? Chẳng lẽ là....

“A Phong, đứa bé này là....”

Lý Phi Lệ hoài nghi hỏi. Nàng thật sự không tin nổi vào mắt của mình, hình tượng của Hình Phong trong mắt mọi người luôn là người đàn ông hoàng đứng đắn, rất cẩn thận, còn chưa kết hôn lại làm ra cái sự tình như vậy a?

Rất nhanh câu trả lời của Hình Phong khiến cho tâm trạng nàng cảm thấy nhẹ nhõm.

“Đây là con của chị gái tôi”

Thì ra không phải là con của cậu nha, Lý Phi Lệ mừng thầm.

Nàng từ khi vào trường đã có tình cảm tốt với Hình Phong, có nhiều người theo đuổi nàng, nàng cũng chẳng thêm nói tới, một lòng đặt vào người đàn ông tuần nhã ôn hòa trước mặt này, có thể là hết lần này đến lần khác hoa rơi hữu ý, nhưng nước vẫn chảy vô tình, mặc kệ nàng đã ám chỉ rõ ràng, Hình Phong cũng không thể hiện điều gì đặc biệt. Có điều, Lý Phi Lệ từ trước đến nay vẫn vững tin tin tưởng sẽ thành công, khó mà có người đàn ông lần đầu tiên không bị mị lực của nàng quyến rũ, trong lòng ít nhiều có chút hao tổn, cho nên cũng không thể nào mà dễ dàng buông tha.

“Cô giáo Lý...”

Hình Phong vừa cất tiếng, đã bị Lý Phỉ Lệ trừng mắt liếc. Mỹ nhân trừng mắt có một phen phong tình, chỉ tiếc là không có người thưởng thức. Hình Phong biết rõ là nàng trách hằn xưng hô xa lạ như vậy, nhưng là trong thời gian ngắn thay đổi có chút không quen, chỉ phải tăng lời đi.

“Cái kia...cô vì sao lại ở đây?”

Lý Phỉ Lệ có chút thất vọng thở dài, tự nói với mình từ từ rồi sẽ được. Nàng giơ một cái túi trong tay lên nói.

“Kì thật là em đến thăm anh”

“Thăm tôi?”

Hình Phong khẽ giật mình.

“Anh đột nhiên nghỉ việc, cũng không báo một tiếng, khiến cho người ta rất lo lắng nha!” Lý Phỉ Lệ dịu dàng nói, rõ ràng có chút trách cứ, nghe lại có chút thoải mái “Em hỏi hiệu trưởng, thầy ấy chỉ nói nhà anh xảy ra chút chuyện, em lo lắng, định cùng thầy ấy đến thăm anh”

“Thì ra là thế, làm phiền đến em quá!”

Hình Phong không có ý gì chỉ cười cười.

“Không sao cả.”

Lý Phỉ lệ ẩn chứa đưa tình.

Hình Phong ngốc nghếch không hiểu ý tình trong mắt của Lý Phỉ Lệ, cũng không có nghĩa là Bạch Lộ Hàn đang trong lòng cậu không hiểu gì.

Không thể tưởng tượng được này không chỉ là ngây thơ hay là đần độn đây. Cô gái kia mắt mang tình ý, nhìn ra có tình ý rõ ràng với tên ngốc này.

Bạch Lộ Hàn thất vọng đau khổ buông một tiếng cười nhạt.

Tiểu tử này xuất ngày nhốt mình ở nhà tu hành mà cũng có người để ý, thì ra trên đời này còn tồn tại phụ nữ không có mắt! Hắn còn tưởng rằng cậu sẽ cả đời sống như vậy đến già.

“Kỳ thật cũng không có việc gì, cô lại phải đi xa đến thăm tôi, lại còn quà cáp”

Hình Phong không muốn người khác biết về hoàn cảnh gia đình cậu.

“Không có việc gì sao anh lại xin nghỉ việc? Anh có biết là mọi người đều rất nhớ anh không?”

Lý Phỉ Lệ không phải là người ngu, vừa nghe thấy liền hiểu cậu có ý giấu diếm.

Cô gái này! Người nhớ cậu là cô sao?

Bạch Lộ Hàn bĩu môi.

“Thật sao?” Hình Phong bật cười “Tôi thật xin lỗi, tự dưng như thế, nhưng mà...thực sự là tình thế bất đắc dĩ.”

Lý Phỉ Lệ nhìn nhìn cậu, nghĩ cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, lại thêm Hình Phong thường ngày không phải là một người ngu ngốc, không tìm cách gì khác còn lâu mới moi được tin tức gì từ miệng cậu ấy.

“Anh không mời em ngồi xuống một chút sao? Hay là định để em cứ xách như thế này mà nói chuyện!”

Nàng cố gắng giơ túi quà lên.

Hình Phong do dự một chút, mới chậm rãi mỉm cười.

“Được rồi, chúng ta về nhà nói chuyện”

Có khách đến, nói chuyện ở công viên quả thực không lễ phép!

Ta xin người, đừng có dễ dàng bị công phá thế chứ? Bạch Lộ Hàn đột nhiên cảm thấy có chút không vui nổi lên.

Tùy tiện cho người ta vào nhà mình như vậy, là ngu ngốc hay là lỗ mãng? Không phải hỏi cũng biết tiểu tử này nhất định thuộc dạng một! Cô gái này có ý đồ bất chính với cậu a, lại

còn mời nàng đến?!

Chờ một chút. Có thể tên tiểu tử này trong lòng còn rất vui sướng, dù sao cậu cũng là một người đàn ông có hoàn cảnh như vậy, được một mỹ nhân như vậy xum xoe đúng là không dễ, làm không tốt có thể trở thành một đôi. Hừ, tiểu thị dân tập tành yêu đương!

Thân là thiếu gia giàu có nha sao lại có cảm giác không thích, tuy nhiên nghĩ là việc không liên quan đến hắn, Bạch Lộ Hàn chỉ im lặng suy nghĩ.

A, nhất định là cô gái kia son môi quá đỏ, hắn nhìn không vừa mắt.

3. Chương 2-2

Edit: Bilundethuong

“Nhà có chút bữa bộn, xin đừng trách”

Hình Phong vừa nói vừa thò tay lấy chìa khóa trong ví tiền.

“Sao lâu vậy?” Lý Phi Lệ thấy thế, tự nhiên buông túi quà xuống “A, để em giúp anh bế đứa bé a, để anh mở cửa dễ hơn!”

Nói rồi nàng vươn tay ra.

“Cảm ơn cô quá”

Hình Phong cảm kích nhìn nàng, đem Bạch Lộ Hàn đưa qua.

“Ê a—!”

Lúc Lý Phi Lệ sắp tiếp được Bạch Lộ Hàn, hắn đột nhiên hét to một tiếng, Lý Phi Lệ sợ tới mức vội rút tay về.

“Nha...”

Cũng may Hình Phong nhanh tay nhanh mắt lao ra, Bạch Lộ Hàn mới không đến mức bị rơi xuống đất.

“Cục cưng, con không sao chứ?” Cậu khẩn trương hỏi.

“Ồi...thật xin lỗi!” Lý Phỉ Lệ cuống quýt xin lỗi “Nó đột nhiên kêu lên làm em...”

Cái đứa nhỏ này thật sự là dọa xấu nàng! Nàng không phải là cố ý buông tay, một tiếng kêu thét làm cho nàng giật mình không biết chuyện gì mới theo phản xạ rút tay lại.

May mắn là đứa bé không có việc gì, nếu không nhất định Hình Phong sẽ không tha thứ cho nàng.

Nữ nhân thôi! Không cho cái móng tay đỏ chót đáng ghét của người chạm vào ta.

Bạch Lộ Hàn cũng không chú ý tới rằng mình đang gắt gao ôm chặt lấy vạt áo trước ngực của Hình Phong.

“Cục cưng không có việc gì là tốt rồi” Hình Phong chỉ có thể cười cười cho qua chuyện.

Không phải cô gái nào cũng biết chăm sóc trẻ em, nhất là cô gái chưa lập gia đình như Lý Phỉ Lệ.

Cậu mở cửa, nghiêng người cho cô bước vào.

“Mời vào”

“A...được!”

Không biết có phải là hoa mắt hay không, Lý Phỉ Lệ có cảm giác, cảm thấy trong nháy mắt vừa qua, đứa bé kia đang hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Cái này là...ảo giác à?

“...A Phong, không phải anh ở một mình sao?”

Lý Phỉ Lệ nhìn vào căn nhà thấy có rất nhiều đồ đạc dành cho đứa bé, còn có...nôi?

“Vốn là vậy, nhưng hiện tại tôi sống cùng cục cưng!”

Hình Phong cười nói, một bên lại mở lò viba ra hâm sữa cho Bạch Lộ Hàn.

“Đây không phải là con của chị gái anh sao?”

Lý Phỉ Lệ mở to hai mắt. Không thể nào lại ở chung nha? Nàng còn tưởng rằng cậu chỉ tạm thời trông nom đứa bé thôi chứ?

“Đúng vậy, có điều...”

Hình Phong vuốt ve Bạch Lộ Hàn, động tác dịu dàng tràn đầy yêu thương cương chiều.

“Bây giờ chúng tôi là người thân duy nhất của nhau”

“Cái gì?”

Lý Phỉ Lệ giật mình. Trong nhà cậu gặp việc không may chính là việc này? Nói như vậy...thì cũng chẳng khác nào là nuôi con.

Hình Phong không cần phải nhiều lời nữa, cậu cho Bạch Lộ Hàn uống sữa xong, đem hũ đặt vào trong nôi.

“Cục cưng ngoan, bây giờ đi ngủ nhé!”

Dịu dàng nói, đẩy đẩy cái nôi vài cái, rồi quay trở về phòng khách.

Cái gì thế! Cho hũ nhanh nhanh chóng chóng uống sữa rồi đi ra phòng khách với cô gái kia, gạt hũ sang một bên. Ăn xong rồi đi ngủ luôn, cho hũ là heo sao?

Bạch Lộ Hàn tức giận suy nghĩ.

Nhìn bộ dáng Hình Phong che chở cho đứa bé như vậy, Lý Phỉ Lệ trong lòng nổi lên chút khó chịu.

“A Phong, anh...thật sự muốn nuôi dưỡng đứa bé kia sao?”

“Đương nhiên, nó là cháu của tôi mà!”

Hình Phong rất tự nhiên nói.

“Chỉ là...anh còn chưa kết hôn đã nuôi một đứa trẻ, đây không phải rất phiền toái sao?”

Lý Phỉ Lệ tâm tình phức tạp nắm chặt tách cafe trong tay, không sao uống trôi. Nàng yêu mến Hình Phong như vậy, nhưng đột nhiên lại lọt ra một đứa bé không nằm trong dự liệu của nàng.

“Phiền toái? Sao có thể thế được? Tôi cảm thấy đứa trẻ ở với tôi vô cùng tốt a!”

Hình Phong cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy cục cưng phiền toái, mặc dù có khi thực sự bướng bỉnh, nhưng ở trong mắt cậu nó thật đáng yêu.

Yêu mến trẻ con thật sự là người đàn ông tốt, nhưng nếu đứa bé kia là người ngoài, thực tế cũng chẳng khác nào còn riêng của chồng. Tại sao Lý Phỉ Lệ lại thấy nụ cười dịu dàng trên mặt Hình Phong thật chướng mắt.

“Nếu khi anh kết hôn thì sao? Chẳng lẽ cũng mang đứa bé này theo sao?”

Đây là điều nàng quan tâm nhất, không có cô gái nào muốn chồng mình cưới lại mang theo về một đứa bé.

“Tôi có ý định như thế, nếu như đối phương không muốn, tôi đẩy cũng không muốn cùng nàng kết hôn.”

Hình Phong ngay từ đầu cũng không nghĩ đến việc sống chết phải lấy vợ, cậu rất thỏa mãn với hoàn cảnh hiện tại, chỉ cần cục cưng được sống tốt, cho dù cả đời phải sống độc thân cũng không sao.

Người đàn ông này sao có thể thế chứ? Thời bây giờ còn có người như vậy sao?

“A Phong!” Lý Phỉ Lệ không kiềm chế được gọi “Anh xin nghỉ việc có phải cũng vì đứa bé kia?”

“Đúng, tôi muốn ở nhà nhiều với nó hơn.”

Hình Phong ăn ngay nói thật.

Lý Phỉ Lệ nghe vậy càng nóng nảy.

“Anh đừng gò bó mình như vậy nha! Anh là một người đàn ông đi nuôi một đứa trẻ thì không tiện, có thể đưa cho người khác nuôi hoặc có thể...”

“Tôi không cảm thấy gò bó”

Hình Phong cắt ngang lời nói của nàng, nghiêm túc nói.

“Cực cứng mặc dù là con của chị gái tôi, nhưng cũng như là con ruột của tôi, tôi cam tâm tình nguyện nuôi dưỡng nó.”

Lý Phỉ Lệ ghen giọng. Nhìn bộ dáng Hình Phong không phải là nói đùa, cậu tuy là người ôn hòa dễ nói chuyện, nhưng một khi cố chấp nổi lên thì không ai có thể khuyên bảo được.

Nàng tiếp tục nói.

“A Phong, anh có nghĩ tới không? Như vậy đối với đứa bé kia cũng tốt hơn? Trông nom trẻ con vốn là chuyện của phụ nữ, anh lại không quen, sao có thể cho nó có một hoàn cảnh sống để phát triển đầy đủ? Thêm nữa đứa trẻ có thể có một gia đình hoàn thiện, so với việc anh một mình nuôi dưỡng nó, không bằng trao nó cho những người khát vọng có con mà không có được, từ đó đối với nó lẫn anh đều tốt nha.”

“Không được” Hình Phong biến sắc, ngữ khí kích động.

“Sao có thể tùy tiện đem cực cứng trao cho người khác chứ?”

“Không phải là tùy tiện trao cho người khác, mà là để cực cứng có một cuộc sống khỏe mạnh phát triển.” Lý Phỉ Lệ ra sức nói để thuyết phục “Một đứa trẻ mồ côi chỉ có cha luôn phát triển không tốt, anh đã từng là thầy giáo, không phải là đã biết rõ sao?”

“Đủ rồi, đừng nói tiếp nữa!”

Hình Phong đột nhiên đập bàn, hét lớn một tiếng, Lý Phỉ Lệ sợ tới mức im miệng lại.

Phong trở lại yên tĩnh lại.

“...Thật xin lỗi, tôi vừa rồi hơi kích động!”

Hình Phong tự biết thất thố, nói nhỏ.

Lý Phỉ Lệ vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi, nàng chưa từng thấy qua biểu hiện của Hình Phong như vậy. Tục ngữ nói thật là đúng, người ít khi nóng giận khi tức giận lên càng đáng sợ hơn.

“Không....không có gì, là em nhiều chuyện thôi”

Xem ra việc này không thể nóng lòng được, cứ từng bước từng bước vậy.

Từng câu từng chữ trong phòng khách đều không lọt qua được lỗ tai của Bạch Lộ Hàn.

Cô gái kia quả thực là có dã tâm nha, muốn đuổi con chồng trước đi để hai người sống song túc song phi. Loại phụ nữ này tương lai nhất định ghê gớm, nếu tên tiểu tử mà lấy cô ta làm vợ, sau này nhất định bị quản lý gắt gao, cả đời cũng khó ngẩng mặt lên nổi, bằng trực giác hơn người, Bạch Lộ Hàn suy đoán ra được như vậy.

Đồng thời hắn cũng thấy được đã bị bỏ quên đủ lâu, nên hỏi tỏ vẻ sốt ruột, thế là lại ê a ê a kêu lên.

Tên tiểu tử quả nhiên vội vội vàng vàng chạy vào bế hắn lên.

Lý Phỉ Lệ nhìn hắn bộ dạng giống như một người cha, lòng chỉ biết thở dài chứ chẳng biết làm sao.

“Em....nên cáo từ”

Trước hết hôm nay chỉ có thể như vậy.

Xú nữ nhân, mau cút đi nhanh.

Bạch Lộ Hàn lại một lần nữa ánh mắt lạnh lẽo thiếu chút nữa làm cho Lý Phỉ Lệ choáng váng.

Cái này...cũng là cảm giác nhâm lẫn a?

Lý Phỉ Lệ càng nhìn càng thấy đứa trẻ này kỳ lạ, hay là nên khuyên Hình Phong nhanh chóng đem cho nó đi sớm một chút mới được.

Đến cửa ra vào, nàng chưa từ bỏ ý định bỏ lại một câu.

“A Phong, tuy điều em vừa nói nghe không xuôi tai, nhưng là vẫn xin anh lưu tâm một chút.”

Hình Phong tùy tiện vuốt cằm, trong nội tâm lại vô ý thức mà kháng nghị ý kiến của Lý Phỉ Lệ.

Lý Phỉ Lệ đi được một lúc lâu, câu đem cục cứng giờ ra trước mặt nghiêm túc nhìn hắn.

Cục cưng rất đáng yêu nha, khuôn mặt nho nhỏ, đôi mắt to luôn đảo đảo, cái mũi nho nhỏ, cái miệng cũng nho nhỏ, thật giống như là kẹo bông, chỉ sợ vừa chạm vào đã làm tổn thương. Hấn mặc dù có một chút không nghe lời, không thích uống sữa tươi, cũng không thích ăn cái gì, không thích tắm rửa. Không thích thay tã, nhưng mà cả ngày lẫn đêm đều không khóc nhè, cũng không quá ồn ào làm cậu không được yên tĩnh, chỉ là ê ê a a gọi. Thiên thần....Đây đúng là thiên thần chị gái cậu để lại a, cũng là bảo bối ông trời ban cho Hình gia, nếu trao cho người khác không phải là quá lời sao?

Hình Phong đột nhiên trong lòng đau nhức.

Sao vậy? Cái tên tiểu tử này bị sao vậy? Xú nữ nhân vừa đi, cậu liền một mực thất thần nhìn hấn.

Chưa bao giờ nhìn Hình Phong chính diện lâu như vậy, ngoại trừ khi cậu khóc ồ lên làm cho hấn cảm giác là lạ ở trong mắt, Bạch Lộ Hàn phát hiện kì thực tiểu tử này còn chưa lớn, là nam tử nho nhã mà nữ sinh yêu thích, cái cằm hơi hơi nhọn, cái mũi thẳng tắp, còn có đôi môi....

Oa a! Hấn nghĩ cái gì vậy?

Bạch Lộ Hàn tranh thủ xoa xoa tóc, chặt vật che đi cảm xúc khác thường trong lòng.

“Ê a....”

Cứ gọi dậy là hơn, cứ để cậu như vậy làm hấn càng kỳ quái.

“Cục cưng...” Hình Phong ngăn lại đôi tay nhỏ trong ngực, nhìn thẳng vào mắt hấn “Cậu sẽ không đem con cho ai! Tuyệt đối không! Trừ khi con lớn lên muốn rời cậu đi, nếu không cậu vĩnh viễn không rời xa con.”

Đối diện với tuyên ngôn của Hình Phong, Bạch Lộ Hàn sững sốt, bởi vì ngữ khí trịnh trọng cùng với chân thành khác thường trong câu nói.

“Thực xin lỗi, cục cưng” Hình Phong nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt non mịn của hấn “Có lẽ con trách cậu không cho con ba mẹ, nhưng xin hãy tha thứ cho sự tùy hứng của cậu, bây giờ cậu chỉ có một mình con là người thân, sao cậu có thể bỏ mặc con...cho nên, hãy để cậu sống cùng con a!”

Hết chương 2.2

4. Chương 3-1

Edit: Bilundethuong

Thật sự là kì quái a.

Bạch Lộ Hàn có chút hoang mang nắm trong nôi đập đập chân lung tung, không thể xoay người thì cử động tay chân vậy, như vậy mới sớm có thể đứng được.

Mấy ngày hôm nay, hắn càng lúc càng xem tên tiểu tử thuận mắt hơn, cảm giác bài xích trước đó vài ngày chẳng biết từ lúc nào đã biến mất không còn dấu vết, khác hơn nữa, hắn còn dần dần thích cái cảm giác tên tiểu tử ôm hắn vào lòng.

Có phải lâu ngày thành quen? Không phải, ba hắn cũng ôm hắn, nhưng không có cái cảm giác thoải mái như toàn bộ thế giới là của mình như thế này.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hắn thận trọng suy ngẫm lại....

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, bất giác Bạch Lộ Hàn bất tri bất giác ngủ mất.

Công việc đã xong một phần, Hình Phong quay đầu lại nhìn thấy thế, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Lúc này nên tranh thủ thay cho cục cứng cái tã, bởi vì mỗi lúc thay tã, cục cứng lại quấy đạp, thật sự rất sợ hắn bị thương, đành phải vụng trộm nhân lúc hắn ngủ mà thay. Không biết tại sao, cậu có cảm giác, cảm thấy hình như cục cứng ngưng ngừng thì phải.

Một đứa bé mới có mấy tháng như vậy, hiểu được quái gì là thẹn thùng? Tưởng tượng cũng quá phong phú rồi? Hình Phong không khỏi cười nhạo mình.

Trong cơn mơ, mơ mơ màng màng, Bạch Lộ Hàn phảng phất thấy mình đang ở nơi nào đó, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảng sương trắng, trong sương mù hình như có ai đang gọi hắn.

Đây là đâu? Hắn nhìn sang phía tây, lại đột nhiên phát hiện dưới chân căn bản không có đường, khắp nơi đều là bông, làm cho người ta sợ hãi. Tiếp theo hắn lại phát hiện một sự việc gây chấn động, đó chính là việc hắn trở lại như cũ! Tay không còn là của đứa bé, thân cao tới 1m90, thân hình kiện mẩy giống như người mẫu dưới ánh đèn sân khấu, thành thực vững vàng khí thế kiêu ngạo, tất cả đều trở lại.

Bạch Lộ Hàn hưng phấn nhìn lại tay mình, lại lúc lắc vài cái. Là thật, có cảm giác a!

Đây mới là chính mình, ông trời quả có mắt. Nhưng mà, những người khác ở đâu? Biến lại trở về, tại sao lại ở một nơi không biết là đâu thế này? Hơn nữa nói đúng ra, hắn đang ở không trung, dưới chân ngoại trừ sương trắng ra không có gì. Rõ ràng không có đường, cảm giác này là sao, thật quý dị.

Phía trước bỗng dần dần bị xua tan, trong mơ hồ xuất hiện một cái gì đó màu lam, nhàn nhạt lấp ló, làm cho người ta có cảm giác thư thái phi thường.

Lòng hiểu kì khiến Bạch Lộ Hàn tiến về phía trước, không đúng, là hắn trôi về phía trước. Hắn đi đến đâu, sương trắng dần bay ra, vật màu lam càng lúc càng rõ, bên trong hình như còn có vật nhỏ gì đó.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy rõ, ở trong cái vũng lam chính là một đứa bé đang ngủ, khuôn mặt tựa như thiên sứ rất đáng yêu làm cho Bạch Lộ Hàn lại cả kinh. Đứa bé này....không phải là đứa trẻ mà hắn bị nhập hồn vào sao? Khi Hình Phong ôm hắn soi qua gương, khuôn mặt, cực kỳ đáng yêu mà hắn cứ coi là đáng ghét, cùng với khuôn mặt trước mắt này không có gì khác nhau!

Bạch Lộ Hàn chớp chớp hai cái, vươn tay chạm thử, đụng vào được! Không phải là ảo giác, nói cách khác hắn hiện tại không có ở trên người đứa bé? Nhưng mà tại sao đứa bé con này tại sao bất tỉnh?

Hắn vỗ vỗ khuôn mặt đứa bé, không có phản ứng gì, lại lay lay hai cái, vẫn không có tỉnh lại.

Đây là chuyện gì vậy?

Xung quanh sương trắng bốc lên, chậm rãi hướng bọn họ vây quanh.

“Này, tiểu quý! Tỉnh lại!”

Bạch Lộ Hàn nóng nảy, lay lay mạnh thân thể đứa bé.

Có phải đứa bé này bất tỉnh là do hắn trở về lại như cũ?

Đứa bé như là không còn biết cái gì cả, im lìm chìm vào giấc ngủ.

“Tiểu quý!”

Bạch Lộ Hàn nói, đột nhiên cảm thấy chóng mặt, thân thể cũng té xuống.

“Cục cưng, cục cưng, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ở bên cạnh đang đọc sách Hình Phong nghe thấy Bạch Lộ Hàn đang ngủ bỗng nhiên kêu ê ê a a to lên, sợ quá cậu vội vàng kêu lên.

“Ê a—“

Bạch Lộ Hàn đột nhiên bừng tỉnh, người đầy mồ hôi lạnh. Lần đầu tiên chứng kiến vẻ mặt lo lắng khẩn trương ân cần của Hình Phong, khiến cho hắn không khỏi sửng sờ.

Nơi này là?

“Ê a?”

Giọng nói của hắn, sao lại không thể nói chuyện được?.

Nôi? Cơ thể của hắn? Bạch Lộ Hàn gấp đến độ muốn nhảy dựng lên, lại chỉ thấy mây gió trôi qua mà thôi.

Cái này, vừa rồi không phải là đứa bé ở kia? Sao hắn lại trở về cơ thể đứa bé? Không phải đã biến thành người lớn rồi sao?

Bạch Lộ Hàn vừa vội vừa giận, ê a ê a lung tung kêu một phen, lại làm cho Hình Phong sợ hãi.

“Cục cưng, chuyện gì thế? Chỗ nào không thoải mái?”

Hình Phong vội vàng bế lấy hắn kiểm tra.

Bạch Lộ Hàn đang vừa tức vừa kêu to, khuôn mặt Hình Phong đột nhiên nhích lại gần, trong giây lát hắn định chỉ mọi tiếng động.

Cái này...đây là làm gì thế?

Hình Phong chạm trán mình vào trán hắn, cảm giác ấm áp dịu dàng thoáng cái len lõi vào sâu trong lòng hắn, phẳng phất có cái gì bị gây náo loạn dường như hòa tan ra.

Bạch Lộ Hàn nín thở, một loại cảm giác trước nay hắn chưa từng có.

Thình thịch.....thình thịch....

Thình thịch.....thình thịch....

Thình thịch.....thình thịch....

Thình thịch thình thịch thình thịch...

Cái này....âm thanh gì vậy?

Sao càng lúc càng to lên...càng lúc càng nhanh....?

Hơn nửa ngày, Bạch Lộ Hàn mới nhận ra đó là tiếng đập của tim mình.

Cái quái gì vậy? Sao tim hắn lại đập nhanh thế? Cũng không mỗi tình đầu của đứa nhóc mới lớn! Chẳng lẽ là triệu chứng bệnh tim?

Đang muốn cực lực phủ nhận, trong lúc lơ đãng hắn lại bị đôi lông mi thật dài của Hình Phong rủ xuống hấp dẫn.

Thật dài...thật đen...

Thật xinh đẹp...

Xinh đẹp?!

Bạch Lộ Hàn bị suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi. Đầu óc hắn bị làm sao vậy? Bị ám sự hồ đồ của trẻ con? Đầu tiên là nghĩ tên tiểu tử đáng yêu, bây giờ là cảm thấy cậu xinh đẹp? Cậu là một nam nhân đích thực nha! Sao hắn lại có suy nghĩ thế chứ?

Xinh đẹp...quá kì quái a?

Đang suy nghĩ, Bạch Lộ Hàn bị một mùi thơm thoang thoảng đoạt lấy sự chú ý.

Đây là....mùi thơm của xà phòng trên người tiểu tử, hơn nữa còn còn là loại tốt nhất...sao có thể dễ chịu như vậy? Giống như...giống như...

Giống như mùi thơm của hoa cỏ vậy....

Làm cho người ta muốn chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc đó cả đời....

Dừng! Đây cũng là so sánh gì vậy?

Bạch Lộ Hàn lại giật mình.

Xong rồi! Hẳn nhất định là có bệnh!

Chắc chắn, chắc chắn là bị sốt, mới có thể sinh ra những suy nghĩ quái dị như vậy!

“Không có bị sốt...”

Hình Phong dùng trán đo thử nhiệt độ cơ thể hẳn.

“Không sao là tốt rồi...”

5. Chương 3-2

Edit: Bilundethuong

Những ngày tiếp theo, Bạch Lộ Hàn tựa hồ cảm thấy việc Hình Phong giúp hẳn tắm rửa kì cọ lẫn uống sữa, những việc mà từ trước đến nay hẳn luôn cho rằng thật đáng xấu hổ cũng không có gì đáng sợ lắm, thậm chí trong đó còn có một cảm giác hưởng thụ.

Thật sự....rất là nguy hiểm.

Nếu như không nhanh chóng biến trở về, nói không chừng hẳn thật sự muốn biến thành em bé thật sự mất.

“Bác Phương, bác có thể giúp cháu trông nom cục cưng một lát được không?”

Hình Phong lại gõ cửa nhà bác Phương hàng xóm.

“Không vấn đề gì, Hình tiên sinh, cậu định đi ra ngoài à?”

“Cháu muốn đến bệnh viện”

Hình Phong gật đầu.

“Chỗ nào không thoải mái?” Bác Phương quan tâm hỏi thăm cậu.

“Không phải, là cháu đi thăm người bệnh” Hình Phong bẽn lẽn nói “Là đi thăm Bạch tiên sinh”

“A, có phải là phó chủ tịch xí nghiệp Bạch thị không?”

Bác Phương trước đây cũng đã từng nghe qua chuyện.

“Anh ta vẫn chưa tỉnh lại à?”

Hình Phong khổ sở lắc đầu, trong mắt cậu có nét áy náy cùng lo lắng. Phó chủ tịch Bạch chính là người vô tội bị xe của chị gái cậu đụng vào, đưa vào bệnh viện từ ngày đó đến giờ đều chưa có tỉnh lại. Nếu như Bạch tiên sinh cứ thế trở thành một người sống đời sống thực vật cả đời, lương tâm cậu cả đời đều bất an.

Bạch tiên sinh? Xí nghiệp Bạch thị? Phó chủ tịch?

Bạch Lộ Hàn không dám tin vào lỗ tai mình nữa.

Đây chẳng phải là hấn sao?

Trải qua hơn một tháng như thế, không nghĩ rằng còn có thể nghe được tin tức về mình, hơn nữa tên tiểu tử nói cái gì?

Đi bệnh viện? Thăm Bạch tiên sinh?

Thăm hấn?

“Ê a, ê a”

Bạch Lộ Hàn đã được ôm trong lòng bác Phương kích động kêu lên, bàn tay nhỏ bé nhào đến nắm chặt áo của Hình Phong không buông.

Mang ta theo, mang ta theo!

“Cục cưng? có chuyện gì vậy?”

Hình Phong vội vã bế lấy thân thể nhỏ bé sắp ngã nhào của hần. Bạch Lộ Hàn càng nhân cơ hội nắm chặt áo cậu.

“Ê a ê a!”

Ta muốn đi, ta muốn đi.

“Nó như là không muốn cậu đi”

Bác Phương nói, trước đây cũng có mấy lần Hình Phong nhờ bác trông nom họ đưa bé, nhưng là chưa từng thấy qua hành động kích động như thế này.

“Cục cưng, cậu đến bệnh viện thăm người, con ở cùng bác Phương đợi được không? cậu sẽ trở về ngay thôi”

Hình Phong nhẹ nhàng khuyên nhủ, vừa gỡ tay Bạch Lộ Hàn đang nắm chặt áo cậu ra.

” Ê a, ê a!”

Ta cũng muốn đi.

Đùa sao? khó có được cơ hội đi nhìn “chính hần”, sao có thể buông tha dễ dàng được? Không khéo còn có thể gặp được lão Đại, kể từ đó hần không cần phải nghĩ vắt óc tìm cách trở về Bạch gia nữa.

“Cục cưng...”

Hình Phong khó xử nhìn cái đầu nhỏ bé đang ra sức lắc lư trong tay mình như trống bỏi.

“Nó nghe hiểu được lời cậu nói a!” Bác Phương ha ha cười nói “Nếu nó không chịu ở lại, thì dẫn nó đi theo đi”

Hình Phong nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy, cục cưng hay tùy hứng thật sự làm cho người khác đau đầu a.

Càng gần đến bệnh viện, Bạch Lộ Hàn lại càng kích động hơn. Không biết thân thể hắn một tháng qua rốt cuộc ra sao, lão Đại bọn họ có ở đây lúc này không? Ngoài ra còn có một sự việc làm cho hắn khó hiểu, tại sao tên tiểu tử này đi gặp hắn, hắn không nhớ là trước đây đã từng gặp qua cậu. Chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng đến bệnh viện để giải đáp thắc mắc.

Tại nơi quây lể tân của bệnh viện, Hình Phong biết được Bạch Lộ Hàn đã được chuyển đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, cậu vừa đi vừa ôm chặt đứa bé.

“Cục cưng, bây giờ chúng ta đi thăm một người rất quan trọng, con phải ngoan ngoãn không được nghịch lung tung đó, nếu không ảnh hưởng đến người bệnh”

Mọi người đi ngang qua dùng ánh mắt hiếu kì nhìn một nam nhân còn trẻ tuổi bế trong tay một đứa bé, Hình Phong lại vô tư mà không nhận ra.

Gõ cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, bên trong truyền ra một tiếng nói rất êm tai nam tính.

“Mời vào”

Cái giọng nói này là...!?

Bạch Lộ Hàn nghe thấy tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Lão Đại?!

Hình Phong đẩy cửa ra, bên trong một người đàn ông cao lớn tuần mẩy vẻ từng trải đứng dậy. Bạch Lộ Hàn vừa nhìn thấy thiếu chút nữa kêu to lên.

Là lão Đại a! là người anh hắn lớn lên cùng từ nhỏ nha!

Ồ...cảm động a....không nghĩ đến lại gặp nhau trong hoàn cảnh nhau! Chính là...hắn ở trong bộ dạng này, sao có thể nói là quen biết.

Bạch Lộ Hàn vì chính mình không thể nhận được người thân trước mặt mà đáy lòng gào thét.

“Bạch chủ tịch!”

Hình Phong có chút rụt rè lên tiếng.

“Hình tiên sinh?”

Bạch Lộ Ngâm hướng cậu nhẹ gật đầu, cũng không ngoài ý muốn rằng cậu đến thăm. Cái người thanh niên này từ khi em trai anh phải nằm viện thường đến thăm hỏi, còn chủ động đề nghị được trả tiền thuốc men. Tuy nói chuyện này là do chị gái cậu gây ra, nhưng người gây nạn cũng đã qua đời, Bạch Lộ Ngâm cũng không muốn truy cứu người khác làm gì, cho dù cậu là em trai đi nữa, có trách thì chỉ trách lão Tam không thoát khỏi kiếp nạn này.

“Em trai của ngài...Bạch tiên sinh, tình hình bây giờ sao rồi?”

Hình Phong nhìn người bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh toàn thân là dây ống giúp hần duy trì mạng sống, trong lòng càng thấy áy náy.

“Vẫn vậy”

Bạch Lộ Ngâm cũng chỉ có thể nói như vậy. Bác sĩ cũng không thể nói được tình trạng của hần, không biết Bạch Lộ Hàn về sau có tỉnh lại hay không, hay là cả đời cứ nằm bất động như thế.

Bạch Lộ Hàn nằm trên giường bệnh, không, phải nói là thân thể của Bạch Lộ Hàn mới đúng, gương mặt tuấn mỹ phóng đảng vẫn như trước, dù có hôn mê cũng không làm giảm đi mị lực mê người của hần, chỉ là im lặng, không có một điểm sinh khí, phẳng phất như người đang nằm ngủ, hay là nên nói rằng, mỹ nam ngủ.

“Thực xin lỗi...”

Hình Phong áy náy ôm chặt cục cưng.

“Nếu như không phải...không phải chị gái tôi lái xe đụng anh ta...”

“Việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích”

Bạch Lộ Ngâm chặn lại lời nói không biết đã mấy trăm lần của Hình Phong, từ ngày em trai anh nằm viện, lỗ tai anh nghe mãi mấy câu này, chưa từng thấy qua người hiền lành như tiểu tử này, không cần người khác trách cứ, đã tự trách mình không thôi, người như vậy trên đời thật hiếm thấy. Loại người này nếu là gặp người có dã tâm, nhất định sẽ thiệt thòi lớn, Bạch Lộ Ngâm không khỏi trong lòng lắc lắc đầu.

Muốn nói sang chuyện khác, anh chợt chú ý đến một đứa bé được ôm trong lòng Hình Phong.

“Đứa bé này là?”

“A, nó là con của chị gái tôi!”

Hình Phong vội nói, có chút lo lắng nhìn trộm Bạch Lộ Ngâm, sợ anh trách tội trên người cục cưng.

“Nó mới bốn tháng, cái gì cũng không biết”

Bạch Lộ Ngâm nhìn ra tâm tư của cậu, chỉ cười một tiếng, cũng không ngại.

“Nhưng mà trong tai nạn kia, đứa bé không việc gì chứ?”

“Không sao ạ!”

Hình Phong thấp giọng nói. Trong tai nạn xe đó may mắn nhất là cục cưng, nhất định là tổ tiên phù hộ, mới có thể khiến đứa con duy nhất chị gái cậu để lại được bình an vô sự. Chỉ tiếc một điều là lại làm hại người khác.

6. Chương 3-3

Edit:Bilundethuong

“Ê a” Bạch Lộ Hàn nhin không được kêu lên một tiếng gây chú ý.

Anh cả, là em nha.

Người thân trước mặt mà không thể nhận nhau, loại sự tình như trên phim thể này nay lại rơi đúng vào hoàn cảnh của hắn, không biết nên nói là thể sự khó liệu hay là vận mệnh con người. Càng không thể tưởng tượng được hắn lại rơi vào thể xác của một đứa trẻ.

Tại sao lại biến thành như vậy a? Thật là như một vở hài kịch. Tuy nói rằng rất thích sự kích thích mạo hiểm, nhưng mà kích thích đến nỗi nói không thể nói, đi không thể đi thì thật là!!!

Nhìn thi thể mình như chờ chồng, ách, không, là thân thể, đến tận bây giờ Bạch Lộ Hàn cũng không thể nghĩ trôi sự tình. Hắn nhìn thân thể mình từ trên xuống dưới, toàn những dây ống truyền dịch, thật đáng sợ.

Thân thể không có linh hồn...so với thi thể thì khác gì?

Tiếng kêu to của trẻ con đánh tan không khí im lặng trong phòng, Hình Phong bối rối theo thói quen trấn an Bạch Lộ Hàn.

“Cục cưng ngoan, đừng kêu, làm ồn đến Bạch tiên sinh.”

“Không sao, nó có thể đánh thức được người trên giường này tỉnh cũng tốt”

Bạch Lộ Ngâm mỉm cười nói.

Cái gì! Lão Đại, người cũng quá vô tình đấy? Thân thể của em trai người đang nằm trên giường nửa sống nửa chết đấy, người sao có thể tỏ ra như không có việc gì như vậy?

Bạch Lộ Hàn bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Ách?

Bạch Lộ Ngâm nao nao.

Vừa rồi hình như anh thấy đứa bé kia...trúng mắt với anh? Nhìn anh? Trẻ con sao có thể có loại biểu hiện như vậy chứ?

Bạch Lộ Ngâm chau lông mày nhìn kĩ lại hắn—

Đúng vậy, lại trúng!

Anh vịn lần xác định chắc chắn là đứa trẻ kia trúng mắt với anh, ánh mắt to tròn ngập nóng giận và hình như muốn nói điều gì đó. Càng kì quái hơn nữa, cái kiểu trúng mắt kia dường như là giống với...

Lão Tam?

...Thật đúng là vậy.

Bạch Lộ Ngâm thú vị nhếch môi cười.

Còn cười được! Thực vô tình! Thiệt thòi là ta và người lại cùng một mẹ sinh ra! Quá đáng!

Từ cuộc trò chuyện của Bạch Lộ Ngâm cùng với Hình Phong, hẳn cuối cùng cũng hiểu được đầu đuôi sự việc, cái người không muốn sống kia đâm bay xe hất lên trời thì ra là chị gái của tên tiểu tử, cũng chính là mẹ của đứa bé này. Tính tình hẳn xưa nay vốn không tốt, cứ vô tội mà trà đạp lên người khác, thật không may là lại nhập vào thể xác đứa trẻ này, trải qua cuộc sống cùng với tã và bú sữa...

Tất cả chỉ có thể nói là—Ý trời.

Chết tiệt!

Cốc cốc cốc...

Gõ cửa bước vào là một y tá.

“Xin lỗi vị nào là Hình Phong tiên sinh?”

“Là tôi, có chuyện gì sao?”

Hình Phong vội hỏi.

“Ngài có điện thoại, hình như rất gấp, mời ngài đi nghe”

Hình Phong sững sờ, không rõ là ai biết cậu đang ở đây, còn đặc biệt gọi điện thoại đến bệnh viện tìm cậu, cậu lập tức nói:

“Vâng...tôi lập tức đi ngay!”

Cậu quay người lại đối diện Bạch Lộ Ngâm nói.

“Bạch chủ tịch, thật không phải, tôi đi ra đây một lát”

Hình Phong đang định xoay người muốn rời đi, Bạch Lộ Hàn đột nhiên nghiêng người về phía Bạch Lộ Ngâm, còn thiếu chút nữa là ngã xuống.

“Ê a”

Hiện tại ở cùng một chỗ với lão Đại thật là tốt, hẳn muốn ở lại.

“Cực căng!”

Hình Phong thất kinh nhìn cánh tay nhỏ của Bạch Lộ Hàn đang níu chặt cổ áo của Bạch Lộ Ngâm.

“Đừng như vậy, buông tay ra nào!”

Thất lễ quá! Nếu mà Bạch Lộ Ngâm không vui sẽ không hay.

Mà chẳng phải cực căng thường ngày rất ghét đụng vào người lạ sao? Sao hôm nay lại...

“Ê a!” Không được, hấn là anh trai ta.

Bạch Lộ Hàn liều mạng nắm áo Bạch Lộ Ngâm, mắt to vội vàng nhìn anh.

Là ta! Là ta đây mà!

Bạch Lộ Ngâm đối với hoàn cảnh hiện tại có chút kinh ngạc, anh không hiểu mình sao lại có duyên với trẻ con? Huống chi vừa nãy tiểu quỷ này còn trừng mắt với anh? Bây giờ lại chủ động nhào lên giống như là muốn anh bế hấn vậy. Ngấn người, Bạch Lộ Ngâm đưa tay ra đỡ lấy Bạch Lộ Hàn.

“Thực xin lỗi, Bạch chủ tịch, cực căng bình thường không như thế này đâu.”

Hình Phong lo lắng đến độ chảy cả mồ hôi lạnh, vội vàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Bạch Lộ Hàn kéo về.

“Ê a ê a!” Anh cả, là em.

Bạch Lộ Hàn vẫn cố kéo cổ áo Bạch Lộ Ngâm. Bỏ qua cơ hội lần này sợ rằng không còn lần sau, nói gì đi nữa hấn cũng muốn cho Bạch Lộ Ngâm biết hấn chính là người nằm trên giường kia.

“Cực căng!”

“Hình tiên sinh, cậu đi nghe điện đi, tôi có thể trông đứa nhỏ này cho cậu một lúc.”

Bạch Lộ Ngâm trầm ngâm một lúc, tay ôm lấy Bạch Lộ Hàn.

Đứa trẻ này quả thực rất kì quái, chẳng những nghe hiểu được lời bọn họ, hình như còn nhận ra anh, điều này nhiều ít khơi gợi lên lòng hiếu kì của anh.

“Nhưng mà...”

Hình Phong thấy có lỗi nhìn sang anh, lại thấy Bạch Lộ Ngâm bế cục cứng như là ba của cục cứng vậy.

Điều này liệu có được không? Để cho một người là chủ tịch một công ty đi giúp cậu trông cục cứng.

“Yên tâm, nó ở với tôi không có sao đâu”

Bạch Lộ Ngâm thú vị nhìn đứa nhỏ trong lòng mình phẳng phất tán thành liều mạng gật đầu.

“Tôi không có ý này”

Hình Phong còn muốn nói thêm gì đó, bên ngoài cửa y tá lại nhắc nhở:

“Hình tiên sinh, có thể mau đi nhận điện thoại được không?”

Hình Phong đành phải cảm kích hướng Bạch Lộ Ngâm gật gật đầu, rồi vội vàng rời đi...

Trong phòng bệnh ngoại trừ khối thịt nằm bất động trên giường, chỉ còn Bạch Lộ Ngâm cùng đứa bé là Bạch Lộ Hàn. Bạch Lộ Ngâm như có điều suy nghĩ nhìn đứa nhỏ trong tay mềm mềm đáng yêu, rốt cuộc là có chỗ nào không đúng? Đứa bé này dường như có thể nghe hiểu được những lời bọn họ nói.

“Ê a”

Anh cả, là em, em là Lộ Hàn.

Bạch Lộ Hàn thử lấy ê a giải thích, nhưng lại không nói nổi một từ cho đủ ngữ nghĩa, chỉ thấy vẻ mặt mờ mịt không hiểu gì của Bạch Lộ Ngâm.

“Nhóc...có chuyện muốn nói với ta, phải không?”

Bạch Lộ Ngâm sao lại cứ thấy có điểm kì quái, hắc hoài nghi nhú nhú mày.

Sau đó, anh thấy cái đầu nho nhỏ trong ngực mình đang gật gật đầu.

Điều này.....thật sự là kì lạ, anh không hiểu nổi đứa bé mới bốn tháng tuổi này lại có thể thông minh đến vậy.

“Nhưng mà ta không hiểu nhóc nói gì”

Bạch Lộ Ngâm có cảm giác mình cũng trở nên kì quặc, rõ ràng lại đi nói chuyện cùng với một đứa bé chưa đầy 1 tuổi. Nhưng quả thật anh cảm thấy đứa bé này có chuyện muốn nói với anh, anh chưa học qua ngôn ngữ của trẻ em, làm sao hiểu được đứa bé này nói gì.

Bạch Lộ Hàn gấp gấp nhìn xung quanh một lát, chợt thấy trên bàn có một chiếc laptop, hân mừng rỡ kêu lên.

“Ê a, ê a”

Thật quá tốt, có máy tính là tốt rồi, hân tuy không nói chuyện được, nhưng hân là có thể gõ chữ, mặc dù ngón tay hơi nhỏ.

Bạch Lộ Ngâm nhìn thấy Bạch Lộ Hàn chỉ chỉ ngón tay liền nhìn sang. Máy tính?

Anh cũng sợ, cúi đầu nhìn hân.

“Nhóc biết đó là cái gì?”

Bạch Lộ Hàn gật gật đầu.

Lông mày Bạch Lộ Ngâm càng nhíu chặt hơn. Cái này có thể coi là kì nhân dị sự không? *(Con người lạ, sự việc lạ ấy!)*

Đứa trẻ này biết cả máy tính ư?

Bạch Lộ Ngâm không có động tĩnh gì, Bạch Lộ Hàn mắt kiên nhẫn kêu lên một tiếng.

Nhanh lên a!

Lão Đại anh từ trước đến nay vốn dĩ là rất chú ý đến hiệu quả và lợi ích cơ mà?

“Nhóc muốn dùng?”

Bạch Lộ Ngâm không dám tin tưởng hỏi thử.

Lại gật gật đầu.

Hài nhi muốn dùng máy tính, nói ra ai tin?

Dù sao cũng đủ kì quái, đơn giản anh muốn xem nó kì quái đến đâu nữa.

Bạch Lộ Ngâm bế Bạch Lộ Hàn đến trước bàn, để thuận tiện cho công việc nên anh mang theo cả laptop, anh cũng muốn nhìn đứa bé này dùng máy tính ra sao?

Bạch Lộ Ngâm mở máy tính ra, Bạch Lộ Hàn không chờ được nữa giơ cánh tay ngăn ngủn tròn mồm của mình ra bắt đầu gõ gõ.

Ngón tay quá ngắn gõ khó quá, gõ chữ cũng trở nên chậm chạp.

Bạch Lộ Hàn nén giận, không chú ý tới vẻ mặt của Bạch Lộ Ngâm bên cạnh đang ghen hòng nhìn trần trời.

– Anh cả, em là Lộ Hàn!

Đây là câu nói đầu tiên của Bạch Lộ Hàn.

Hết chương 3.3

7. Chương 4

Edit: Bilundethuong

“Lộ Hàn?” Bạch Lộ Ngâm trừng lớn mắt, phút chốc xoay người hắt đối mặt với mình.

” Ê a”

Bạch Lộ Hàn gật đầu như điên.

Thật tốt quá, bọn họ cuối cùng cũng nhận ra nhau.

Bạch Lộ Ngâm nhìn hắn cả buổi, lại nhìn sang bên cạnh người đang nằm im bất động “Thân thể trưởng thành” của Bạch Lộ Hàn, chậm rãi phun ra một câu.

“Sao có thể như vậy được?”

Lộ Hàn rõ ràng còn đang nằm trên giường không tỉnh được! Nhưng đứa bé này gõ ra chữ, hơn nữa lại gõ ra đúng tên của Lộ Hàn. Càng không hiểu được nhưng mà hắn nói hắn chính là Bạch Lộ Hàn đang nằm trên giường?

“Ê a!” Đừng nghi ngờ, em chính là Lộ Hàn.

Bạch Lộ Hàn thấy anh không tin, vội vàng giãy dụa muốn xoay lại máy tính gõ tiếp.

– Em cũng không biết trong tai nạn xe xảy ra chuyện gì, rõ ràng linh hồn em bị bay nhập vào thân xác đứa bé này, nhưng xác định chắc chắn là em mà.

Cùng với những câu chữ theo tay Bạch Lộ Hàn đánh ra, Bạch Lộ Ngâm lại càng kinh ngạc hơn.

Sao có thể xảy ra chuyện này được?

Hơn nữa là lại xảy ra trên người của em trai anh!

Nếu như là đang nằm mơ, vậy đứa bé mềm mại núc ních ấm áp trong lòng này là cái gì?

– Còn nghi ngờ?

Bạch Lộ Hàn vội vàng tiếp tục gõ.

– Không tin à? Có muốn em nêu tên toàn bộ gia đình mình không? Đầu tiên Lộ là chữ lót, lão Đại Bạch Lộ Ngâm, năm nay 31 tuổi; lão Nhị Bạch Lộ Phi, 29 tuổi, trước mắt không biết là đang trôi dạt ở nơi nào của Thái Bình Dương; lão Tam chính là em, vốn là 28 tuổi, nhưng mà bây giờ nửa tuổi cũng chưa đến.

Hắn đánh chữ hết sức vất vả! Bạch Lộ Hàn cảm thấy ngón tay như muốn đứt ra, hắn phải dùng đầu ngón tay gõ từng chữ từng chữ một a!

– Anh rốt cuộc có tin hay không? Em mỗi tay chết đi được! Không đánh nữa!

Bạch Lộ Hàn hờn dỗi đập bàn tay vào bàn phím. Đáng tiếc là sức mạnh của trẻ con không đủ lớn, máy tính chẳng thể bị làm sao.

“Anh tin” Bạch Lộ Ngâm cuối cùng gật gật đầu.

Có thể không tin được sao? Loại khẩu khí hần dưng như vậy nói với anh, còn có thể đối với thành viên trong gia đình anh rõ như lòng bàn tay, không phải người trong nhà thì là cái gì? Hay là nói đứa bé này có siêu năng lực, có thể đọc được suy nghĩ? Quá hoang đường!

Tất cả chỉ có một đáp án, đứa bé này quả thực là em trai anh Bạch Lộ Hàn.

Nhưng mà...việc này cũng thật là kì lạ quá.

Từ ngày biết được Bạch Lộ Hàn nằm viện đến nay, anh theo từ phong phẫu thuật đến tận phòng bệnh đặc biệt, mí mắt em trai anh cũng không động tĩnh dù chỉ một cái, bây giờ lại lọt ra đứa bé mới hơn bốn tháng tuổi nói nó chính là Bạch Lộ Hàn.

“Tại sao có thể biến thành như thế này?”

Đây không phải là phim, cũng không phải tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, mà là cuộc sống thật 100%, tuy Bạch Lộ Ngâm trải qua nhiều sóng to gió lớn, nhưng mà lúc này chỉ có thể hỏi ra những lời này.

Tại sao? Hần làm sao biết được tại sao chứ?

Bạch Lộ Ngâm ngùn ngụt khinh khỉnh, lại để cho Bạch Lộ Ngâm nhìn thấy kì quan trước mắt.

Hài nhi trợn trừng mắt a! Hay là chụp hình làm lưu niệm a!

– Em làm sao biết được? Bây giờ chỉ có thể quan tâm là tìm cách làm sao để trở lại hình dạng như cũ thôi?

Bạch Lộ Hàn lại tiếp tục gõ gõ bàn phím, cuối cùng ủy khuất nhìn qua người lão Đại nhìn thân thể bất động của hần trên giường.

Cứ nằm ngủ lâu như vậy, thân thể tuần mã tuyết luân của hần có thể nào bị héo rũ không?
— _!!!

“Cái này...”

Bạch Lộ Ngâm cũng nhìn thân xác vô hồn của hắn, cảm thấy vấn đề rất khó giải quyết.

Lúc này Hình Phong đã quay trở lại.

“Bạch chủ tịch, cục cưng có làm phiền gì ngài không?”

Bạch Lộ Ngâm vội vã khép máy tính lại.

“Sao lại thế? Đứa bé này rất hợp duyên với tôi”

Bạch Lộ Hàn chạy đến thân thể con cái nhà người ta, như vậy người trẻ tuổi này là giám hộ của hắn rồi.

“Thật sự rất cảm ơn ngài.”

Hình Phong thành ý cảm tạ, hai tay muốn đón trở lại Bạch Lộ Hàn.

Bạch Lộ Hàn ngoan ngoãn mở tay nghiêng người về phía Hình Phong để cậu bế hắn, động tác tự nhiên quen thuộc đến nỗi ngay cả hắn cũng không nhận ra là không đúng chỗ nào, ngược lại Bạch Lộ Ngâm liền tỏ ra kinh ngạc. Bởi vì Bạch Lộ Hàn từ trước đến nay rất ghét động chạm vào người khác, tính tình lại cổ quái hay bắt bẻ, hơi một tí không đúng ý hắn là hắn lôi đối phương ra mắng đến hộc máu mắt, ngay cả anh em trong nhà cũng chẳng được yên, lúc này rõ ràng lại có thể ở cùng người đàn ông này chung sống hòa bình, thật đúng là làm cho người ta không thể tin nổi.

Có điều, nhìn vào hoàn cảnh trước mắt, có muốn nghi ngờ cũng không được a? Bạch Lộ Ngâm đồng tình nghĩ, có điều anh đồng tình không phải với em trai mình, mà là đối với người che trở em trai mình là Hình Phong. Đối phó với người siêu cấp tùy hứng như lão Tam này, người con trai này nhất định bị không ít khó khăn. Nhưng tình hình trước mắt, chỉ có thể đem Bạch Lộ Hàn giao cho cậu trông nom mà thôi.

“Điện thoại tìm cậu có việc gì vậy?”

Bạch Lộ Ngâm đổi chủ đề hỏi.

“Là bác Phương hàng xóm bên cạnh nhà tôi gọi tới, gas của tôi không tắt, mùi bay ra ngoài, tôi đã chỉ cho bác ấy chỗ để chìa khóa dự bị để bác ấy mở cửa vào xử lý hộ tôi rồi”

Hình Phong nói không dấu giếm. Nhờ có bác Phương phát hiện sớm, nếu không gây ra họa lớn rồi.

“À”

Bạch Lộ Ngâm gật gật đầu, có chút lo lắng nổi lên. Người con trai này nhìn có vẻ mơ mơ màng màng, lão Tam ở với cậu liệu có vấn đề gì không? Quay sang nhìn Bạch Lộ Hàn lại thấy ánh mắt của hắn “Ta sớm biết người vốn gốc như vậy mà”.

“Nhà Hình tiên sinh ở đâu vậy?”

Anh hỏi, nghĩ thầm là có dịp phải đi do thám tình hình mới được.

“Ở tiểu khu Vĩnh Tân, gần ngay công viên”

Hình Phong thật thà đáp.

“Một mình trông nom trẻ con chắc vất vả lắm nhỉ?”

Thực tế là cái đứa bé này không phải là trẻ con bình thường mà là mang linh hồn của người trưởng thành.

“Không có đâu, cực kỳ rất ngoan ngoãn”

Nói tới Bạch Lộ Hàn, vẻ mặt Hình Phong hiện lên sự hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Rất ngoan ngoãn?

Bạch Lộ Ngâm thiếu chút nữa là cho rằng thánh giác cùng thị giác của mình có vấn đề. Từ nhỏ đến lớn, dùng cái gì hình dung cũng rõ, tuyệt đối không có ai nói lão Tam rất ngoan ngoãn! Xem ra phải là ngoan ngoãn quái đản thì đúng hơn!

Chắc hẳn là cuộc sống của lão Tam một tháng qua hẳn là tràn đầy niềm vui, anh cần phải có một ngày tự mình xuống hiện trường đi tìm hiểu thực tế mới được.

Bạch Lộ Ngâm cực lực nhịn xuống nụ cười sắp hiện ra bên môi nhìn về phía Bạch Lộ Hàn, lại thấy được một cái trừng mắt.

Cười cái gì, có gì kì quái sao?

Dáng vẻ tròn trịa của Bạch Lộ Hàn khi tức giận, hết sức đáng yêu.

Là ta chẳng muốn so đo cùng tên tiểu tử này thôi.

Hình Phong nhìn ra bên ngoài, thấy đã gần giữa trưa, phải trở về pha sữa cho cục cưng.

“Bạch chủ tịch, thật xin lỗi, tôi phải về, tôi sẽ lại đến thăm nom Bạch tiên sinh”

Cậu lại nhìn thoáng qua con người nằm trên giường, áy náy trong lòng không giảm chút nào.

“Cậu không cần khách khí như vậy” Bạch Lộ Ngâm mỉm cười “Sau này khi nào cậu đến thì mang theo cả đứa nhỏ này nữa nhé?”

“Mang cục cưng cùng đi?”

Hình Phong ngẩn người, sẽ không phiền toái chứ?

“Tôi nói rồi, tôi cùng đứa nhỏ này rất hợp duyên”

Bạch Lộ Hàn chẳng thể nói gì, không đọc được suy nghĩ của Hình Phong, chỉ thấy chàng trai trước mắt này đang mơ màng ngốc nghếch gật gật đầu. Bạch Lộ Ngâm thỏa mãn cười cười, lại nhìn thấy Bạch Lộ Hàn sắc mặt có chút âm hàn. Lại một cái ngoài ý muốn! Có thể làm cho người luôn coi mình là trung tâm như lão Tam quan tâm, phải nói rằng chàng trai Hình Phong trước mặt này quả không phải là nhân vật tầm thường.

Bạch Lộ Ngâm càng lúc càng cảm thấy vô cùng tò mò.

Bạch Lộ Hàn không rõ mình xảy ra chuyện gì, khi hắn chứng kiến bộ dạng Hình Phong mỉm cười ngại ngùng với Bạch Lộ Ngâm, trong lòng nổi lên một chút nóng giận. Hắn không thích!

Giống như đồ vật vốn thuộc về mình bị người khác đoạt mất, hắn rất ghét loại ý nghĩ này, nhưng hắn thật sự cảm thấy không thích nhìn tên tiểu tử này chịu ảnh hưởng của người khác.

Sự việc cứ như vậy, cũng tiếp tục liên lạc với người nhà, vấn đề chính tiếp theo là tìm cách làm sao trở lại như cũ đây. Bạch Lộ Hàn đối với hoàn cảnh trước mắt cảm thấy phiền não không thôi, hắn nhớ đến giấc mộng khi trước nhìn thấy đứa trẻ kia, nhất định là nguyên chủ của thân thể này, đứa bé bị hắn chiếm cứ thân thể, mới khiến cho đứa bé kia vẫn bất tỉnh. Cũng có thể hắn không muốn rời đi. Linh hồn đứa bé không có động tĩnh gì, hắn cũng không

biết nên làm thế nào cho phải.

Hình Phong hôm nay cảm thấy thân nhiệt cơ thể có chút cao lên, cổ họng cũng đau đau. Ngày hôm qua làm việc đến tận đêm khuya, nhưng vẫn còn một số chỗ chưa hoàn thành, cho nên cậu cũng chỉ có thể đem sức khỏe gặt sang một bên, tiếp tục vùi đầu vào làm cho xong bản thảo để chiều nay nộp cho nhà xuất bản.

Mặc dù công việc bận rộn, cậu vẫn không quên Bạch Lộ Hàn. Đúng giờ cho uống sữa ăn bột, cậu đem Bạch Lộ Hàn vào trong nôi.

“Cục cưng, có thể cậu hôm nay có nhiều việc bận rộn, con bây giờ ngồi chơi một mình được không?”

Bạch Lộ Hàn nằm trong nôi ngó nghiêng lung tung, chân tay đập đập, mà Hình Phong ở bên cạnh vẫn chăm chú làm việc, cứ như vậy gần hết ban ngày.

Thật vất vả hoàn thành công việc, Hình Phong đứng dậy thư giãn mới cảm thấy đầu óc choáng váng đau nhức, hai mắt sưng đau, bả vai mỏi nhừ. Có thể có vấn đề, có điều trước mắt phải cho cục cưng ăn mới được, Hình Phong nghĩ.

“Cục cưng, thật xin lỗi, cậu lập tức sẽ nấu cháo cho con”

Hình Phong nói xong, mới đứng lên, đột nhiên trước mắt một mảng đen, đầu gối mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mắn kịp thời đỡ lấy cái bàn. Có điều đôi mắt không nhìn thấy gì, một cổ choáng váng nổi lên. Đầu óc quay cuồng.

Ổn định một lúc, hai mắt vô thần của Hình Phong mới dần nhìn thấy, cảnh vật cũng từ mờ ảo chuyển sang rõ hơn. Chắc là do làm việc quá lâu rồi đứng lên đột ngột gây nên? Hình Phong lắc lắc đầu, muốn cho tinh thần của mình tỉnh táo một chút, không biết tình cảnh vừa rồi làm cho Bạch Lộ Hàn trong nôi vô cùng sợ hãi.

“Ê a”

Nhìn thấy Hình Phong sắp té xuống, phản ứng đầu tiên của Bạch Lộ Hàn là muốn xông đến đỡ cậu, đưa tay vươn tới mới nhận ra thân thể hiện tại đứng còn không nổi, hắn chỉ có thể kinh hoàng kêu to.

Cái tên tiểu tử này làm sao vậy?!

Tim Bạch Lộ Hàn đập thành thạch liên hồi, hắn hoang mang lo sợ, giờ khắc này trong đầu hắn tràn đầy hình ảnh Hình Phong mặt mũi tái nhợt, lại cố tình xem nhẹ cảm giác lo lắng cần đem giấu đi tình cảm khác thường.

Nghe được tiếng Bạch Lộ Hàn gọi, Hình Phong vội vã đi đến cạnh hắn. Bạch Lộ Hàn vươn tay bắt được vật áo của cậu.

“Ê a” Người không sao chứ?

Hình Phong bế hắn, vui mừng thấy trong mắt hắn có chút lo lắng cho mình.

“Cục cưng, không sao đâu, cậu sẽ đi nấu cháo cho con ngay”

Cục cưng đang lo lắng cho cậu?

Phát hiện điều này làm cho Hình Phong vô cùng cảm động. Cậu xoa xoa cái đầu nhỏ của Bạch Lộ Hàn trấn an, rồi đi ra khỏi phòng.

Cái gì mà cháo? Người có biết mặt người trắng bệch thành cái dạng gì không?

Sờ vào cánh tay của Hình Phong, Bạch Lộ Hàn thấy nhiệt độ nóng khác thường lại càng hoảng sợ, không khỏi vừa tức vừa sợ. Nóng như vậy, chắc chắn là bị sốt.

“Ê a” Làm gì thế? Mau đi đến bác sĩ đi! Đừng có làm nữa!

Hình Phong lại cho rằng hắn kêu là vì đói bụng, ở trong bếp kêu lên.

“Cục cưng ngoan, đợi cậu một chút”

Ngu ngốc, ai quan tâm đến việc đó.

Bạch Lộ Hàn nằm trong nôi lắc lư hai cái, muốn bò nhưng không đứng dậy nổi, đành phải nằm đấy mà giận dỗi.

Tên tiểu tử kia sống hay chết cũng không liên quan đến hắn, nhưng chính là tại sao hắn không thể không dừng lại được việc quan tâm cậu?

Xoảng!

Một tiếng động vang lên làm kinh động đến Bạch Lộ Hàn trong phòng.

“Ê a?” Xảy ra chuyện gì vậy?

Tên tiểu tử này luôn mơ hồ như vậy, ngay cả mình còn chăm sóc không nổi, còn suốt ngày vây lấy hắn, may là hắn là một đứa bé trưởng thành về linh hồn. Nghĩ Hình Phong xảy ra chuyện gì đó, Bạch Lộ Hàn kêu một tiếng.

Không có người trả lời!

Bạch Lộ Hàn lập tức bất động suy nghĩ.

Bình thường Hình Phong vừa nghe thấy tiếng của hắn, bất luận làm cái gì cũng đáp lại hắn, bây giờ sao lại...

“Ê a, ê a...” Này, sao người không trả lời?

Bạch Lộ Hàn kêu lên vài âm thanh.

Không có tiếng nói của Hình Phong.

Một cổ sợ hãi mãnh liệt vây lấy hắn, Bạch Lộ Hàn cảm thấy cơ thể lạnh toát. Hắn bắt đầu liều mạng giãy dụa muốn đứng lên.

“Ê a” Mau đứng lên! Cái chân của ta làm sao vậy? Mềm giống như là bùn vậy?!

Trong lòng như có lửa đốt vì lo lắng cho Hình Phong xảy ra chuyện, Bạch Lộ Hàn một lần nữa tức giận cố nâng cái thân thể mềm nhũn lên, tâm tình vô cùng lo lắng làm cho hắn đạp loạn xạ.

Đầu tiên phải xoay người, dùng sức chân tay, một, hai, ba!

Sao không trở mình được?!

Không được! Lần nữa!

Liên tục lật lật năm sáu lần, Bạch Lộ Hàn cuối cùng cũng đổi được tư thế, thế nhưng mết đến nổi chân tay mềm nhũn cả ra, đầu đầy mồ hôi.

Được rồi, bây giờ phải nghĩ ra biện pháp leo ra khỏi nơi.

Bạch Lộ Hàn không quan tâm đến những đau nhức, hướng vành nôi để bò ra ngoài. Muốn leo ra khỏi nôi, phải vượt qua vòng bảo vệ, mà muốn vượt qua vòng bảo vệ thì phải đứng lên

mới đủ cao. Dùng thị giác của trẻ con nhìn xuống đất, độ cao từ nôi xuống khiến hấn cũng hơi sợ.

Không suy nghĩ nhiều nữa, bò trước rồi tính sau.

Bạch Lộ Hàn thử bám vào vòng bảo hộ, nhiều lần cứ đứng lên lại bị ngã xuống, cuối cùng, cũng đứng lên được, đến lúc này người hấn đã đầm đìa mồ hôi, ánh mắt nhú lại, lo lắng cho Hình Phong, càng khiến lòng hấn nóng như lửa đốt.

Loại cảm giác hốt hoảng này hấn không biết tại sao, chân tay luống cuống khó điều khiển. Nếu như là thân thể của người lớn, hấn nhất định có thể dễ dàng mà tiến lên, còn cần cái thân thể nửa ngày không bò nổi một đoạn đường nữa không?

Trong lòng không ngừng nóng giận Bạch Lộ Hàn lại quên nếu như hấn không ở trong thân thể của đứa bé này, căn bản sẽ chẳng có mặt ở đây.

Sau n lần cố gắng, Bạch Lộ Hàn cuối cùng cũng bám được vào vòng bảo hộ đứng lên, hấn hưng phấn đến nỗi muốn bước ra khỏi nôi, không nghĩ đến chân của trẻ con quá ngắn, không thể chạm đất, tay lại không kịp bám.

Bốp!

Thân thể Bạch Lộ Hàn chính thức hôn mặt đất, đau đến nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa là chảy cả nước mắt.

Mẹ kiếp!

Thân thể đứa bé này nhất định sẽ tím bầm mắt, còn có cái ót đáng yêu của hấn! Ô...

Đau quá, đau quá, đau quá, đau quá, đau quá.....đau muốn chết...

Hơn nửa ngày Bạch Lộ Hàn mới cử động nổi.

Tên tiểu tử đâu?

Ý nghĩ trong đầu lóe lên, hấn cuống quýt bò theo hướng âm thanh lúc nãy phát ra. Vừa vào phòng khách, Bạch Lộ Hàn kinh hãi khó thở.

Hình Phong bị ngã bên cạnh tủ, nôi cháo cậu chuyên dùng để nấu cho hấn cũng bị đổ ở bên cạnh.

“Ê a!”

Bạch Lộ Hàn luống cuống bò đến, dùng hết sức mạnh của một đứa trẻ bú tí mẹ mà đẩy đẩy Hình Phong.

“Ê a! Ê a!” Người xảy ra chuyện gì thế? Mau đứng lên!

Khuôn mặt hồng hào của Hình Phong lúc này tái nhợt, hô hấp dồn dập, nhưng không có một dấu hiệu tỉnh dậy. Tay Bạch Lộ Hàn sờ sờ trán Hình Phong.

Trời ạ! Nhiệt độ này! còn nóng hơn hồi nãy nữa.

Sao bây giờ? Phải lập tức gọi bác sĩ mới được.

Bạch Lộ Hàn gấp gáp xoay quanh, dùng sức lực con nít của hần, sao có thể đem Hình Phong đến bệnh viện được?

Nhưng mà...nhưng mà tiếp tục như vậy, tên tiểu tử cũng bị ốm chết!

Đột nhiên, hần thoáng nhìn thấy điện thoại trên bàn.

Đúng rồi, gọi điện thoại cho anh cả.

Không quan tâm đến đầu gối đang đau đớn, Bạch Lộ Hàn lại bò bò, bò ra sau kéo điện thoại xuống.

Bộp!

Điện thoại rơi xuống.

Cái này thật là mạnh quá, không khéo hỏng là xong!

Bạch Lộ Hàn vội vội vàng vàng đem điện thoại trên mặt đất lật lại, nghe trong đó còn có tiếng tút tút tút mới yên tâm, bàn tay nhỏ bé không do dự bấm ngay số của Bạch Lộ Ngâm.

“Tút...tút...tút...”

Mau nhận, mau nhận đi!

Bạch Lộ Hàn thất vọng cùng lo sợ ghé sát vào tai nghe...

Sau đó đầu dây bên kia có tiếng, là âm thanh quen thuộc vang lên.

“Alô! xin hỏi ai vậy?”

“Ê a!”

Bạch Lộ Hàn kích động nói, hẳn chưa từng có cái cảm giác này bao giờ, cảm thấy tiếng nói của lão Đại hết sức dễ nghe.

“Lộ Hàn?”

Đầu bên kia giọng nói của Bạch Lộ Ngâm thoáng nhanh, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

“Ê a ê a!”

Mau tới đây!

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Lộ Ngâm mặc dù nghe không hiểu tiếng nói của trẻ con, nhưng là nghe thấy thanh âm lo lắng của Bạch Lộ Hàn.

“Ê a!”

Tóm lại anh mau đến đây!

“Anh đến ngay đây!”

Nghĩ ra nói qua điện thoại không rõ ràng, Bạch Lộ Ngâm quyết định nói nhanh.

Sau khi biết được đứa bé nhà Hình Phong đích thực là Bạch Lộ Hàn, anh đã điều tra rõ ràng địa chỉ nhà cậu.

Khi Hình Phong tỉnh lại, cậu thấy mình nằm trong một gian phòng toàn màu trắng, hơn nữa bên cạnh giường còn có một người đàn ông lạ đang nhìn chòng chọc vào cậu.

Đây là đâu? Hình Phong mở lớn mắt nhìn, xác định không phải là nằm mơ, vội vàng cử động người ngồi dậy. Bởi vì động tác quá nhanh, nên đầu óc lại choáng váng.

“Cậu bị sốt cao vừa mới đỡ, tốt nhất không nên cử động nhiều”

Người đàn ông kia nói.

“Nơi đây là...?”

Cậu nhớ rõ ràng là đang ở nhà.

“Đây là bệnh viện”

Người đàn ông trả lời.

“Bệnh viện?” Hình Phong khẽ giật mình.

“Cậu không biết mình bị sốt đến té xỉu sao?”

Người đàn ông hơi nhếch mày cười hài hước mà hỏi thăm.

“Tôi...”

Hình Phong nghe được mơ mơ hồ hồ. Người đàn ông này là ai? Tại sao nói chuyện với cậu như là có quen biết.

Cậu nhớ rõ là lúc trước đang chuẩn bị nấu cháo cho cục cưng....

A! Cục cưng?

Hình Phong lập tức hoảng loạn lên, vội vã muốn đứng lên khỏi giường.

“Này, cậu làm gì vậy?”

Thấy cậu đột nhiên biến sắc, người đàn ông kia không kịp phản ứng thốt lên hỏi.

“Cháu của tôi...”

“Nó đang ở đây”

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Bạch Lộ Ngâm.

“Bạch chủ tịch?”

Hình Phong ngơ ngác quay lại, mừng rỡ phát hiện cục cưng đang ở trong lòng Bạch Lộ Ngâm bình yên vô sự.

“Cục cưng!”

“Ê a!”

Thấy sắc mặt của Hình Phong đã có chút chuyển biến tốt lên, tâm trạng lo lắng của Bạch Lộ Hàn mới lắng xuống. Hắn vô ý thức bàn tay hướng hình phong duỗi ra, trong mắt của Bạch Lộ Ngâm dường như thấy hắn không thể chờ đợi được phải về bên người Hình Phong.

“Cục cưng!”

Hình Phong yêu cháu sốt ruột đỡ lấy Bạch Lộ Hàn từ tay Bạch Lộ Ngâm, trong lòng cũng an tâm hơn, đồng thời nhớ ra vấn đề cần hỏi.

“Bạch chủ tịch, tại sao cục cưng lại ở cùng ngài? còn tôi sao lại...”

Sao lại ở bệnh viện?

Bạch Lộ Ngâm đang định trả lời, người đàn ông kia đã vội cướp lời.

“Tôi thấy cậu đã khỏe! Vốn là, tôi cùng anh cả đang đi đến nhà cậu thăm đứa bé đáng yêu nhìn thoáng như tiểu quý này, kết quả không ai mở cửa, rồi lại nghe thấy tiếng trẻ con kêu, cho nên thật không phải đã phá cửa để vào, mới phát hiện cậu nằm ngã dưới đất, thế là tự nhiên đem cậu vào bệnh viện.”

Cái này đương nhiên là một nửa nói thật một nửa nói dối, gã rảnh rỗi đến công ty thăm thú, đúng lúc nghe thấy Bạch Lộ Ngâm đang nói chuyện với Bạch Lộ Hàn qua điện thoại, không

khỏi nghi ngờ nổi lên, bởi vì người nhà ai chả biết Bạch Lộ Hàn đang nắm bắt động ở trong bệnh viện. Sau đó hắn vô cùng thắc mắc, Bạch Lộ Ngâm không thể không nói với gã rằng Bạch Lộ Hàn lạnh lùng hiện đang ở trong thân thể của một đứa bé. Truyện hay như vậy, gã sao có thể bỏ qua? Thế là nhất quyết đi theo tham gia náo nhiệt.

Thì ra là thế, là Bạch chủ tịch giúp đỡ cậu. Hình Phong cảm kích nhìn Bạch Lộ Ngâm mỉm cười.

“Bạch chủ tịch, thật làm phiền ngài quá!”

Không biết tu mấy kiếp mới gặp được người tốt như vậy, chị gái cậu tông xe vào em trai anh, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, anh chẳng những không giận chó đánh mèo với cậu, ngược lại còn luôn động viên cậu. Đồng thời điểm này cũng làm cho Hình Phong cảm thấy có điểm hỗ thẹn cùng bất an.

“Có gì phiền chứ? Lão Đại anh ấy lúc nào chẳng rảnh rồi vô cùng.”

Người đàn ông nhanh nhẩu nói, trên mặt lộ ra vẻ trêu tức.

Còn dám nói! Không biết ai mới là người rảnh rồi?

Bạch Lộ Ngâm quét mắt nhìn gã một cái, quyết định không so đo cùng gã.

“Ngài là...?”

Hình Phong lúc này mới nhớ tới muốn hỏi gã là ai.

“Cái gì mà ngài với không ngài! Nghe giống như là ông già! Tôi là Bạch Trọng Kiêm, là em họ của cái thi thể đang nằm giữa ra kia.”

Bạch Trọng Kiêm thần sắc một điểm bi thương đều không có, nhìn Bạch Lộ Hàn đang trong lòng của Hình Phong gương mặt nhìn đầy thù hận.

Đều do gã nghe được cuộc nói chuyện, thế là mò đến bệnh viện cùng, rồi cãi vã một hồi với hắn. Đầu tiên là Bạch Trọng Kiêm cười nhạo hắn trong thân thể một đứa bé, hắn không phục ề a kêu to, sau đó bởi vì bất đồng ngôn ngữ nên đến mấy tính đối chiến, nhưng mà khí lực cùng tốc độ đánh máy của trẻ con có hạn, hắn chỉ có thể ề a mắng Bạch Trọng Kiêm, mãi không chịu được, Bạch Lộ Ngâm bế hắn đi mới kết thúc được trận chiến nhằm chán giữa một tên to xác và một đứa bé.

Có thể thấy là hắn khó chịu tới cực điểm, nếu như là hắn lúc xưa, tên Bạch Trọng Kiêm sao

có thể kiêu ngạo được như vậy! Đều là do thân xác trẻ con này, để hấn lần đầu ném trái tư vị thất bại, phải thấy rằng quá khứ thật huy hoàng, hấn nhất định sẽ chửi cho Bạch Trọng Kiềm tức đến ói ra máu.

Không thấy được ý trêu tức trong câu nói của Bạch Trọng Kiềm, Hình Phong lại cảm thấy áy náy.

“Thật sự xin lỗi, chỉ mong Bạch tiên sinh có thể mau chóng tỉnh lại, tôi...sẽ chịu hoàn toàn mọi trách nhiệm” Hình Phong cúi đầu nói.

Bạch Trọng Kiềm nghe thấy vậy nhìn thoáng qua Bạch Lộ Ngâm, hai người đều vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ai, người này thật là một người thật thà hiếm có!

Nhìn cậu so với người nhà còn cảm thấy áy náy hơn, hại bọn họ cũng cảm thấy không thoải mái.

“Không sao đâu, đụng phải người cũng không phải cậu, huống chi với đầu óc của Bạch Lộ Hàn như vậy, chẳng may va vào người khác cũng là có chút không may.”

Bạch Trọng Kiềm nói những lời này thì trong lòng một mực cười trộm mắt nhìn chòng chọc vào Bạch Lộ Hàn.

Vừa nãy khi mới gặp Bạch Lộ Hàn trong thân thể trẻ con, gã thiếu chút nữa là muốn chết vì cười. Chẳng những không thể nói chuyện, cũng chẳng thể đi, còn cần có người bế, cho dù muốn mắng chửi người khác cũng chỉ kêu được ê ê a a. Bình thường gã ăn nói bị thua kém, Bạch Trọng Kiềm cái gì cũng muốn đòi lại, thù cũ cộng hận mới, lúc này không báo, thì còn đợi đến bao giờ?

Thế là gã đùa cợt Bạch Lộ Hàn một phen, nhìn bộ dáng tức giận nhưng không thể phản bác gì được chỉ có khuôn mặt đỏ bừng bừng, Bạch Trọng Kiềm quả thực sung sướng như lên trời.

Chính là, nói gì đi nữa gã cũng muốn cho băng hỏa lang nhà hấn ném thử mùi vị thất bại ra sao.

Này! Người đừng tưởng ta lúc này không thể nói được thì lấy đó làm kiêu ngạo.

Bạch Lộ Hàn trừng mắt với vẻ mặt tươi cười của Bạch Trọng Kiềm. Hấn chắc chắn, khi hồi phục như cũ, hấn sẽ cho tên tiểu tử kia ném thử mùi vị đau đớn! Quân tử báo thù mấy tháng cũng không muộn, hấn nhớ kĩ.

Hết chương 4

8. Chương 5

Edit: Bilundethuong

Bạch Trọng Kiềm biết có người thâm mắng gã trong lòng, cũng không có ý định muốn dừng lại.

Thì sao chứ? Cho dù người có trừng mắt đến rơi tròng thì cũng chẳng có người nào sợ.

Xùy! Một đứa nhóc con, có thể làm gì chứ?

Bạch Trọng Kiềm đột nhiên ý trêu chọc nổi lên, hất đi đến bên cạnh Hình Phong.

“Hình tiên sinh, cháu của cậu thật đáng yêu hết sức, có thể để cho tôi bế một cái được không?”

Người muốn làm cái gì?

Bạch Lộ Hàn cảnh giác ôm chặt Hình Phong.

Ai ngờ Hình Phong lại gật gật đầu, đem hất trao cho Bạch Trọng Kiềm.

“Được chứ, có điều nó hơi sợ người lạ”

“Sợ người lạ? Không sao! Tôi tuyệt đối sẽ khiến nó dễ bảo”

Bạch Trọng Kiềm không có ý tốt đón lấy Bạch Lộ Hàn một cái.

“Ê a!” Làm cái gì vậy? Buông tay ra, ta không muốn người bế.

Bạch Lộ Hàn muốn níu lấy Hình Phong, nhưng đã bị Bạch Trọng Kiềm đỡ lấy, tức giận hất vung bàn tay nhỏ bé lên.

Báp!

Mặt Bạch Trọng Kiềm chính thức bị ăn một cái tát của một đứa bé.

“Người...”

Bạch Trọng Kiềm trừng lớn mắt.

Tiểu tử này rõ ràng tát gã một cái. Nếu không phải là nhìn hắn trước mặt mình lúc này là một đứa bé con, gã nhất định sẽ đánh trả lại một cái.

Hình Phong bị hành động của Bạch Lộ Hàn làm cho cả kinh nhanh chóng lên tiếng xin lỗi.

“Thật xin lỗi...cục cưng không phải cố ý! Nó chỉ không cẩn thận nhầm lẫn...”

Trời ạ! cục cưng lại sao vậy nữa?

Cậu sợ tới mức mồ hôi chảy ròng ròng, nói năng lộn xộn muốn giải thích.

Vẻ mặt bên ngoài của Bạch Trọng Kiềm là cười, đáy mắt lại tuôn ra ngọn lửa chỉ có Bạch Lộ Hàn mới có thể thấy được.

“Tôi đương nhiên không so đo, nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ...”

Gã nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Cài gì mà không cẩn thận! Tiểu tử này chính là cố ý! Tuy sức không mạnh, nhưng vẫn là làm tổn thương nghiêm trọng đến sĩ diện của gã. Chắc chắn là Bạch Lộ Hàn đoán chắc gã không thể nổi giận với một đứa trẻ con, nên mới làm như thế. Kể từ đó, gã chuyển sang cách khác.

Nhìn thấy nét trong mắt Bạch Trọng Kiềm, Bạch Lộ Hàn càng muốn tránh xa hắn ra, giống như là một con mèo nhỏ giương móng vuốt tự vệ.

“Ê a!” Nếu không buông tay ta sẽ cho người đẹp mặt.

“Hình tiên sinh, tôi đưa đứa bé này đi mua quần áo được không?”

Bạch Trọng Kiềm đột nhiên hỏi.

“Mua quần áo?”

Hình Phong không ngờ gã sẽ nói lời này, Bạch Lộ Ngâm cũng hơi khó hiểu nhìn hắn.

“Nó là một đứa bé trai ma! Sao có mặc tã? Mặc như vậy không tiện a!”

Bạch Trọng Kiềm thành công thấy được vẻ mặt lạnh lùng của Bạch Lộ Hàn đang sợ hãi cùng phần nộ.

“A, chuyện này à” Hình Phong cười cười nói “Tôi đã mua qua”

Chỉ là cục cứng không chịu mặc.

“Mua qua?” Bạch Trọng Kiềm không tin được Bạch Lộ Hàn chịu mặc thứ này.

“Sao không thấy cậu cho nó mặc?”

“Vì cục cứng không muốn”

Hình Phong cũng rất hao tâm tổn trí, mua cho hắn một đồng tã, cho hắn mặc thử, nhưng mà hắn đánh chết cũng không chịu, sợ hắn giãy dụa nhiều sẽ bị thương nên đành thôi. Đến nỗi đồng tã kia, chỉ có thể cất một góc.

“Thì ra là nó không muốn”

Bạch Trọng Kiềm buồn cười không thôi. Bạch Lộ Hàn thì vừa tức giận vừa muốn cho gã một cái tát, lại bị gã sớm chuẩn bị chặn lại tay của hắn.

“Thì ra là còn có trẻ con không muốn mặc tã”

Ha ha ha! chuyện này thật là hết sức buồn cười.

“Ê a!” Bạch Lộ Hàn thẹn quá hóa giận kêu lên.

Không phải việc của người.

“Hình tiên sinh, vậy việc nó tắm rửa, ăn uống, thậm chí đi vệ sinh cũng do một mình cậu làm mọi việc sao?”

Bạch Trọng Kiềm buồn cười nhìn chòng chọc vào đứa bé trong lòng đang không ngừng dấy

dựa, biểu hiện phần nộ của hắn làm gã vô cùng sướng khoái.

“Đúng thế”

Hình Phong gật đầu. Trẻ con vốn là cần người chăm sóc, tuy cậu là một người con trai, nhưng chỉ nửa tháng đã có thể quen dần với việc này.

“Vậy là” Bạch Trọng Kiềm trông mắt ác ý quanh co “Nó có tè dầm không?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Bạch Lộ Hàn lập tức biến sắc.

Không được nói ra! Đây là sự sỉ nhục suốt đời hắn.

Có thể Hình Phong không hiểu hàm ý của Bạch Lộ Hàn, mà thành thật trả lời.

“Có chứ, có điều số lần không nhiều, tôi có đóng cho nó cái bím.”

Cậu cho rằng Bạch Trọng Kiềm lo cục cưng sẽ tè dầm vào người gã.

“Tè dầm? bím?”

Oa ha ha ha ha....không được...gã muốn chết cười thôi...

Đường đường là Phó chủ tịch Bạch thị lại tè dầm?! Lại còn đóng bím!

Bạch Trọng Kiềm nhin không được cười lên tiếng, làm cho Hình Phong hơi hoang mang.

“Ê a!”

Ai cần người lảm lời! Nó hỏi cái gì người liền trả lời cái đó, thành thật như vậy làm gì? Không phải là muốn tranh cử danh hiệu người chân thật chứ?

Bạch Lộ Hàn vừa xấu hổ vừa tức giận lườm Bạch Trọng Kiềm, thấy gã cứ cười không thể làm gì được, chỉ có thể đem tức giận chuyển sang người Hình Phong.

“Ôi...thật có lỗi” Bạch Trọng Kiềm chùi chùi nước mắt vì cười nhiều, thấy Hình Phong nhìn gã như nhìn thấy kẻ quái dị.

“Tôi chỉ là có chút ngoài ý muốn...”

Ngoài ý muốn? Hình Phong mặc dù cảm thấy có chút kì quái, nhưng cũng không mở miệng hỏi.

Có gì đâu, ai sinh ra lúc nhỏ chẳng tè dầm.

Bạch Trọng Kiềm lúc này mới ngừng cười.

“Thế có cho nó đeo yếm dãi không?” Thế mới chính xác là một đứa bé chứ.

“Ăn cơm với lúc ngủ thì mang, bình thường nó không chảy nước miếng”

Hình Phong nói, cậu rất may mắn cực kỳ không giống như những đứa trẻ khác, rất là tự chủ, điều này làm cậu thoải mái không ít.

Thì ra còn có loại khả năng tự điều khiển bản thân.

Bạch Trọng Kiềm mờ ám nhìn về mặt tức tới sôi máu của Bạch Lộ Hàn, đang định nói tiếp, thì Bạch Lộ Ngâm từ nãy đến giờ vẫn im lặng lên tiếng.

“Trọng Kiềm”

Anh dùng ánh mắt ý bảo Bạch Trọng Kiềm không nên đùa dai, nếu không Bạch Lộ Hàn mà tức giận không biết sẽ làm ra việc gì.

“Đưa đứa bé cho anh” Anh vươn tay.

Vốn đang định tiếp tục trêu nữa, Bạch Trọng Kiềm thoáng nhìn qua lão Đại thấy ánh mắt không thể kháng cự được, đành phải dừng lại, ngoan ngoãn đem Bạch Lộ Hàn giao ra. Về nghiêm túc của lão Đại thật đúng là dọa người.

Bạch Lộ Ngâm bế lấy Bạch Lộ Hàn, quay sang Hình Phong nói.

“Hình tiên sinh, cậu nghỉ ngơi đi nhé, mau trông khỏi bệnh. Đứa bé này tôi giúp cậu chăm sóc.

“Nhưng mà...” Hình Phong đang định từ chối, Bạch Lộ Ngâm lại hỏi ngược lại.

“Cậu lo lắng?”

“Sao có thể vậy? chỉ là...”

Hình Phong vội vã lắc đầu. Chỉ là việc một ông chủ lớn lại đi làm công việc một bảo mẫu thật không phù hợp với thân phận chút nào.

“Vậy là được rồi, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi”

Bạch Lộ Ngâm mỉm cười nói không kịp cho Hình Phong phản ứng, xoay người cùng Bạch Trọng Kiềm đi ra.

Hình Phong nằm viện 3 ngày, bệnh đã khỏi hẳn. Cậu đối với Bạch Lộ Ngâm tràn đầy sự biết ơn kính trọng, rồi đón Bạch Lộ Hàn về nhà.

Trong khi đó, Bạch Lộ Hàn cùng Bạch Lộ Ngâm và Bạch Trọng Kiềm ba người nghiên cứu suốt 3 ngày cũng không tìm ra biện pháp để hắn trở lại như cũ. Cuối cùng Bạch Trọng Kiềm nói ra một câu làm hắn tức chết.

“Tôi thấy anh ở trong người đứa bé cũng tốt, ăn uống cũng có người quan tâm chăm sóc, muốn có cái gì thì có cái ấy.”

Không được.

Bạch Lộ Hàn suy nghĩ nếu quả thật không có cách nào trở lại như cũ, trong lòng hiện lên một nỗi sợ hãi. Tiểu tử thú vị Bạch Trọng Kiềm kia nói như vậy thật thoải mái, sao không tự mình thử đi? Còn nói cái gì mà toàn bộ người trên thế giới này có ai hiểu được cuộc sống của một đứa trẻ, hắn như vậy thật là một người hết sức may mắn. Nếu nói một điều mà hắn may mắn như lời gã, thì có phải đó là hắn đã gặp được Hình Phong?

Trở về Hình gia, Bạch Lộ Hàn thờ ơ, uể oải không thôi. Nhìn thân ảnh Hình Phong đi đi lại lại trong phòng, cảm giác khác thường này càng lúc càng sâu, mềm mại, giống như quả đông lạnh, lấp đầy vào ngực hắn. Tuy nhiên hắn muốn nhanh chóng hồi phục lại như cũ, nhưng mục đích không đơn thuần là muốn thoát khỏi hình dáng của một đứa trẻ, nếu là hắn một tháng trước, hắn ước gì nhanh chóng rời khỏi thân thể này, rời khỏi ngôi nhà nhỏ của con ốc sên, trở lại ngôi nhà rộng rãi của Bạch gia, nhưng mà bây giờ...hắn mơ hồ còn có một hi vọng đó là, hắn muốn nhìn xem phản ứng của Hình Phong khi hắn tỉnh lại, muốn dùng thân phận thật sự của mình nói chuyện cùng Hình Phong, chứ không phải như bây giờ ngay cả một câu nói đầy đủ cũng không nói được.

Nhưng là, được ôm ấp trong lòng Hình Phong cảm giác thật vô cùng thoải mái, ấm áp, được che chở cẩn thận, mặc dù cậu rất dần, rất ngốc, rất chậm lụt, có đôi khi còn rất cố chấp, nhưng mà, nhưng mà....

Nhưng mà cái gì chứ....

Hắn cũng không rõ ràng lắm.

Tóm lại hắn muốn khôi phục thành người lớn, nhưng lại không muốn rời khỏi Hình Phong.

Sao lại vậy? Hắn thật mâu thuẫn.

Nếu như không thể trở lại như cũ, hắn cũng chỉ có thể ở trong thân thể đứa bé để ở bên cạnh Hình Phong, chờ sau khi hắn trưởng thành lớn lên, Hình Phong đại khái cũng bước vào tuổi trung niên...

Không được, chênh lệch tuổi rất nhiều...

Hơn nữa hắn còn phải đợi bao lâu?

Bạch Lộ Hàn ừ ừ, toàn bộ ý nghĩ lúc này đang tập trung vào vấn đề tuổi tác.

“Reng, reng, reng, reng”

Trong buổi chiều yên lặng, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Alo, ai đấy?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm một phụ nữ.

“A Phong, mấy ngày trước em gọi điện thoại cho anh, sao không có người nhận? Hơn nữa em còn đặc biệt đến tận nhà anh, thì không thấy anh ở nhà, anh đã đi đâu?”

Thanh âm nhẹ nhàng liên tục vang lên, không che được sự nóng vội.

Là Lý Phi Lệ.

“Tôi bị ốm, nằm viện ba ngày”

Hình Phong có lỗi nói.

“Nằm viện? Anh không sao chứ?” Lý Phỉ Lệ ân cần hỏi thăm.

“Bây giờ đã khỏe chưa?”

“Cám ơn sự quan tâm của cô, tôi bây giờ tốt rồi”

Hình Phong trước sau duy trì thái độ lịch sự lễ phép.

“Em đã bảo anh không nên ngày nào cũng ba bữa ăn mì tôm, xem xem, ăn đến nỗi bị bệnh rồi? Đàn ông các anh toàn không biết quan tâm đến bản thân” Lý Phỉ Lệ nén giận, giọng điệu khẩn trương ý muốn nói là anh mau lấy nàng làm vợ, mỗi ngày anh đều sẽ có lộc ăn. Nàng đột nhiên nhớ ra chuyện gì lại hỏi “Anh nằm viện, vậy đứa bé trong nhà làm sao?”

“Tôi nhờ người khác chăm sóc hộ”

“A...” Lý Phỉ Lệ trầm ngâm một lát, rồi chuyển chủ đề “A Phong, chị gái của anh có phải tên là Hình Mỹ Tuyền không?”

“Đúng vậy, có chuyện gì không?”

Đột nhiên nhắc đến tên của chị gái, tim Hình Phong đập loạn nhịp một cái.

“Không, không có gì, em hôm nào sẽ đến thăm anh”

Lý Phỉ Lệ dứt lời liền cúp điện thoại.

Hình Phong có chút khó hiểu, sau cũng không lưu tâm lắm.

Từ sau khi Hình Phong nằm viện trở về, Bạch Lộ Ngâm cùng Bạch Trọng Kiềm thành thoảng có đến hồi han, thực tế là Bạch Trọng Kiềm, cứ ba ngày thì hai ngày lại tới, bảo là muốn thăm cục cưng, có thể coi cậu là chậm lức nên không thể nhìn ra cục cưng cùng Bạch Trọng Kiềm luôn giương nanh múa vuốt với nhau.

Như lúc này, Bạch Trọng Kiềm kiên trì thay cho cục cưng cái tã, cục cưng lập tức ê a kêu to vãn vẹo không chịu, bộ dáng như là muốn cự tuyệt, hơn nữa là muốn chạy thoát khỏi bàn tay

của Bạch Trọng Kiềm. Mà Bạch Trọng Kiềm biết rõ cục cưng không thích gà, vẫn kiên nhẫn, thất bại không nản, hơn nữa lại hết sức vui vẻ.

Tuy rằng cục cưng được yêu quý cậu rất vui vẻ, nhưng mà cục cưng vừa đến tay Bạch Trọng Kiềm là ồn ào gà chó không yên, thật là làm cho cậu vất vả, không thể đắc tội với Bạch Trọng Kiềm, lại lo lắng cho cục cưng, không thể làm gì khác là tận lực làm rời đi sự chú ý của bọn họ.

“Ăn cơm thôi”

Hình Phong đến mời.

Từ sau khi Bạch Trọng Kiềm đến nhà cậu ăn, bữa ăn nhà cậu cải thiện đi rất nhiều, nguyên nhân là Bạch Trọng Kiềm thường lui tới vào ban ngày, cậu không thể đãi gà bằng mỳ tôm thông thường được. Cho nên đành phải tự mình xuống bếp, nấu ba món ăn, một món súp, mà Bạch Trọng Kiềm ăn qua một lần liền kêu lên khen ngon, nói cậu so với đầu bếp nhà gà nấu ăn còn ngon hơn, thế là ngay cả bữa tối cũng đến đây ăn.

Đối với người như Bạch Trọng Kiềm, là không rõ cái gì là nhún nhường cùng có chừng mực.

Có điều Hình Phong rất nghi hoặc, xí nghiệp Bạch thị không phải là một công ty rất lớn sao? Bạch Trọng Kiềm lại là quản lý cao cấp, sao lại có thời gian rảnh rỗi đến đây la cà? Chẳng lẽ vị trí càng cao thì càng thoải mái, chỉ ngồi chờ thu tiền là được rồi? Ngô, chắc là vậy!

Lúc ăn cơm, Hình Phong bẻ lại Bạch Lộ Hàn, một thìa lại một thìa đút bột cho hắn ăn, Bạch Trọng Kiềm bên cạnh lại vừa ngồi vừa thưởng thức kì quan vừa cười khúc khích.

Mau về nhà đi! Cứ đến đây ăn chùa mãi!

Bạch Lộ Hàn trong lòng của Hình Phong ăn một thìa bột to, trao ánh mắt hung ác như của một người lớn cho Bạch Trọng Kiềm, nhưng khuôn mặt của đứa bé quả thật rất đáng yêu, cho nên muốn tỏ ra hung ác cũng vô ích, ngược lại làm cho Bạch Trọng Kiềm càng ôm bụng mà cười.

Có người đút cho ăn, thật sự là hạnh phúc nha!

Bạch Trọng Kiềm vẫn hết sức ung dung nhìn chăm chăm Bạch Lộ Hàn, chẳng những không tránh né, ngược lại còn khiêu khích nhaysmats mấy cái.

“Ê a!”

Bị coi rẻ như vậy, Bạch Lộ Hàn nuốt không trôi tức giận kêu lên.

Hình Phong đang đút bột ngăn ngở, thì dừng ở trước không trung. Cậu nhìn xem cục cưng không thoải mái chỗ nào, lại nhìn sang Bạch Trọng Kiềm ở phía đối diện, song cũng chỉ nhìn thấy một khuôn mặt vô tội mà thôi.

“Cục cưng đừng như vậy, Trọng Kiềm rất thích con”. Hình Phong đành giảng hòa nói.

Cậu trước kia cũng xưng hô với Bạch Trọng Kiềm là Bạch tiên sinh, lại bị Bạch Trọng Kiềm phản đối, bởi vì hai người gần bằng tuổi nhau, gọi tên cho thân mật.

Thật là lạ!

Bạch Lộ Hàn nghe Hình Phong gọi tên Bạch Trọng Kiềm, bỗng nhiên cảm thấy tức giận.

Người này cũng đang hoàng quá đi? Chẳng những để cho tiểu tử đáng chết Bạch Trọng Kiềm đi đến tự nhiên, còn ngày ngày tự mình nấu cơm, cũng chưa từng thấy cậu chăm sóc mình như thế! Còn nữa, bọn họ không phải mới quen biết nhau có vài ngày sao? Sao đã đến trình độ gọi thẳng tên nhau ra? Mau đuổi tên tiểu tử đáng chết kia đi.

Bạch Lộ Hàn tức tối mắng, hình tượng Bạch Trọng Kiềm trong mắt hắn càng đáng ghét, chỉ ước gì có thể lập tức đuổi gã ra khỏi nhà! Khuôn mặt tươi cười càng nhìn càng trưởng mắt. Bởi vì Hình Phong ân cần, hắn sớm coi gã là cái đinh trong mắt.

Loại người này sao lại có quan hệ thân thích với hắn chứ?

Ông trời thật là không có mắt!

Cơm nước xong, pho tượng Bạch Trọng Kiềm cuối cùng cũng chịu rời đi.

“Cảm ơn đã khoản đãi, thôi, tôi cũng nên đi rồi, có rảnh tôi sẽ lại đến”

Gã nói có rảnh cơ bản chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, nói không chừng sáng ngày mai hắn đã có mặt. Hình như một ngày Bạch Lộ Hàn chưa khôi phục, thì gã giống như một ngày còn vui thú.

“Cục cưng, phải ngoan đó, ta sẽ trở lại thăm nhé”

Bạch Trọng Kiềm trước lúc đi không quên vút lại một câu như thế.

Cút đi! Không cho phép lại đến nữa!

Trong lòng Bạch Lộ Hàn sớm đã cắt gã thành trăm ngàn mảnh cho chó ăn.

Lúc Bạch Trọng Kiềm xuống lầu, nhìn thấy một nam một nữ. Gã nghiêng người nhường đường, cảm thấy người đàn ông kia dường như đã gặp ở đâu đó, có điều nhất thời chưa nhớ ra.

Nhiều người giống nhau quá, nhầm lẫn chẳng?

Gã nghĩ...

Hình Phong trong bếp rửa bát đĩa, Bạch Lộ Hàn nằm trong xe nôi, đợi Hình Phong dọn dẹp xong sẽ dẫn hắn đi ra ngoài tản bộ.

Lúc này chuông cửa vang lên.

Cho rằng Bạch Trọng Kiềm quên cái gì đó, chạy ra mở cửa, tiến vào lại là Lý Phỉ Lệ.

“A Phong, em dẫn đến một người, anh nhìn xem”

Nàng hưng phấn mà kéo Hình Phong lại, cũng quay đầu gọi một người khác tiến đến.

Hình Phong nhìn vào người đàn ông sau cửa, lồng ngực cảm thấy khó thở, đồng thời khó tin mở trừng mắt.

“Mau cút đi!”

Qua một thoáng khiếp sợ ban đầu, Hình Phong phần nộ quát to một cái, làm cho Lý Phỉ Lệ bên cạnh hoảng sợ.

Người đàn ông kia ánh mắt có chút dao động, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh nói.

“Tôi muốn gặp con của Mỹ Tuyên”

Hình Phong vịn phần khinh bỉ y trừng mắt.

“Người không xứng”

Tại sao người đàn ông này lại xuất hiện ngay lúc này? Y sao còn có mặt mũi đến? Lại còn đồng dục đòi gặp cục cưng.

“A Phong, anh ta là...”

Lý Phỉ Lệ chen vào, lại bị Hình Phong thô bạo ngắt lời.

“Tôi không biết người này, bảo hắn mau cút ra khỏi nhà của tôi”

“Tôi tới là vì đứa con của tôi”

Người đàn ông kia cũng nói to, thần sắc kích động và cấp bách.

“Người nói cái gì?”

Hình Phong toàn thân chấn động.

Phần nộ tràn ngập thấu xương, máu như đông lại.

“Đứa bé kia...”

Người đàn ông lướt mắt qua người cậu nhìn vào trong phong ngủ.

“Mỹ Tuyền để lại đứa bé kia, nó là con của tôi”

Trong phong một lúc yên lặng đáng sợ.

Hình Phong lửa giận như bão táp đến mức cao nhất.

“Câm miệng, người có tư cách gì mà nói những lời này? Nó không phải là con của người! người mau cút ra khỏi đây”

Cậu cơ hồ hận không thể với tay tới bình hoa ném thẳng vào mặt y.

“Tôi là cha của đứa bé, đến gặp con của mình có gì không đúng?”

Người đàn ông kia cũng tức giận, nói xong nhanh chóng hướng phòng ngủ đi đến.

Vừa bước qua người Hình Phong, Hình Phong nhanh nhẹn giữ chặt lấy y, theo đà giáng thẳng một cú đâm vào mặt y.

“Ồi!”

Bị trở thành người tàng hình Lý Phi Lệ la lên hoảng sợ, sợ hãi nhìn về phía Hình Phong. Nàng chưa bao giờ thấy một người nhỏ nhả như Hình Phong khi quát lớn, thậm chí còn đánh người.

Bốp!

Người đàn ông bị đánh va vào bức tường, y chặt vật kinh sợ vội vã lấy tay chặn lại vết máu ở khóe miệng đứng lên.

Hình Phong ngăn ở cửa phòng ngủ, nhìn người đàn ông kia hận thấu xương.

“Ta sẽ không để cho người đụng vào được lông tơ của cục cưng! Ta sẽ tố cáo người xâm nhập gia cư bất hợp pháp, người mau rời khỏi đây ngay!”

Người đàn ông trừng mắt nhìn cậu.

“Hình Phong tôi nể tình với chị gái cậu mà không so đo với cậu, nhưng xin cậu làm cho tôi một việc, tôi phải có quyền với đứa con, nếu như kiện ra tòa án, đứa bé kia chắc chắn thuộc về tôi.”

Hình Phong sững sốt vài giây, tức giận trong mắt nổi lên, cậu không kiềm chế được gào lên.

“Người nói cái gì mà cha! người căn bản không có tư cách này! Bây giờ mới tới nhận con không phải là quá muộn? Thời gian chị gái ta một mình rơi lệ người đang ở đâu? Khi chị ấy tông xe tự sát chết ở bệnh viện người ở đâu? Người có tiền có thế, đều có vô số phụ nữ để yêu thương, tại sao muốn tìm đến chị gái ta? Chị ấy không chơi được trò chơi trong thế giới thượng lưu các người! Nếu như người không phải thực tâm yêu chị ấy, tại sao lại để chị ấy mang thai đứa con của người? Thậm chí khi chị ấy mang thai người lại tuyệt tình mà vứt bỏ?”

Nước mắt, không thể nào kiềm chế mà rơi, đánh thức kí ức đã cố vùi sâu. Những oán giận cùng căm hận mấy tháng qua lúc này hoàn toàn bùng phát, dấy lên một ngọn lửa lớn.

“Tôi...”

Người đàn ông kia nghe vậy có chút xấu hổ, y cup mắt xuống, không dám đối diện với những lên án của Hình Phong.

“Tôi có nỗi khổ tâm riêng của tôi, làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ, tôi cũng không nghĩ rằng Mỹ Tuyền sẽ tự sát...”

“Cái gì mà tình thế bất đắc dĩ?”

Lúc này y còn muốn nói dối sao?

Lửa giận trong lòng Hình Phong lại càng lên cao.

“Người vứt bỏ chị gái ta rồi nhanh chóng lấy một người đàn bà khác làm vợ, ngay cả đứa con trong bụng chị gái ta cũng bị người ruồng bỏ, càng đáng giận hơn nữa là, người còn dối trá tuyên bố với bên ngoài là chính chị gái ta dụ dỗ người, những điều này cũng là điều bất đắc dĩ sao?”

“Đó không phải là tôi nói, là người trong nhà hiểu nhầm...”

Người đàn ông vội vàng giải thích, nói năng lộn xộn.

“Tôi lúc ấy cũng không sáng suốt, kết hôn cũng là do người nhà sắp đặt, tôi không có...”

Hình Phong cũng không thèm nghe hắn nói.

“Đủ rồi, bây giờ nói cái gì cũng là dư thừa”

Cậu chỉ vào cửa ra vào.

“Nếu như người thực sự cảm thấy thực sự có lỗi với chị gái ta như lời nói, xin người đi khỏi đây ngay lập tức, hơn nữa đừng bao giờ....đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa. Còn cục cưng, nó là cốt nhục của Hình gia, là bảo bối duy nhất chị gái ta để lại, ta sẽ tự mình nuôi dưỡng nó”

Người đàn ông đang định mở miệng, cửa ra vào liền thoáng qua một bóng người.

“Ồ đây có chuyện gì vậy?”

Bạch Trọng Kiếm kinh ngạc nhìn khuôn mặt đầy mùi thuốc súng của bọn họ, gã xuống lầu

rồi vẫn cảm thấy là lạ, có cái gì đó không đúng, thế là quay trở lại đây.

Ba cặp mắt của những người trong nhà quay sang nhìn gã. Bạch Trọng Kiềm đánh giá người đàn ông kia một hồi lâu, mới sực tỉnh nhận ra nói:

“Là anh sao? Tổng giám đốc xí nghiệp Kiều thị Kiều Cát Chi?”

Kiều thị vốn cũng là một công ty lớn, nhưng mấy năm gần đây làm ăn không tốt lắm, sợ bị các xí nghiệp khác cạnh tranh, trước mắt cùng xí nghiệp Bạch thị có quan hệ làm ăn.

“Anh là....Bạch quản lý?”

Kiều Cát Chi cũng nhận ra Bạch Trọng Kiềm, thần sắc kinh ngạc chợt lóe lên.

Bạch Trọng Kiềm nhìn về phía Hình Phong.

“Các người biết nhau?”

Sao lại có bộ dáng như là sắp có gió bão xảy ra!?

“Không biết, đi nhầm nhà”

Hình Phong không nhìn Kiều Cát Chi.

“Hình Phong” Kiều Cát Chi nhanh chóng gọi.

“Đứa bé kia....”

Y cũng không có quên đến mục đích của chuyến đi này.

“Ta sẽ không cho người mang cục cưng đi”

Hình Phong lại bắt đầu tức giận quát to.

“Người mau rút ra khỏi đây cho ta”

“Ít nhất thì cũng để cho tôi gặp con tôi”

Kiều Cát Chi kiên trì nói.

“Đi ra ngoài”

Hình Phong lại quát lớn một tiếng, giọng như con người đang phát cuồng.

“Đứng để ta phải động thủ đuổi người đi”

“Cậu....”

Kiều Cát Chi còn muốn nói gì đó, Bạch Trọng Kiềm ở bên cạnh lên tiếng xen vào.

“Tổng giám đốc Kiêu, chủ nhà đã nói như vậy, anh không nên làm khó xử người ta, mời về đi”

Mọi người lúc này nhìn ra Hình Phong dường như không còn khống chế được cảm xúc.

Còn gã không nghĩ tới con người thường ngày không biết tức giận là gì lại có thể lớn tiếng như vậy, theo như những gì nghe được vừa rồi thì chắc là chuyện có liên quan đến đứa bé mà Bạch Lộ Hàn đang trong thân thể nó.

Bạch Trọng Kiềm thích chỗ mũi vào chuyện của người khác thật là may mắn.

Để y đi rồi, sẽ hỏi lại Hình Phong sau.

Kiều Cát Chi dường như có chút không cam lòng với lời của Bạch Trọng Kiềm, lại nhìn Hình Phong. Y không rõ bọn họ có quan hệ gì, nhưng có vẻ là quen biết, hơn nữa Bạch Trọng Kiềm đã ra mặt nói chuyện, y cũng không nên đắc tội, dù sao Bạch thị trước mắt cũng là khách hàng chống đỡ cho Kiêu thị.

Cuối cùng y chỉ khẽ cắn môi, bỏ lại một câu.

“Tôi sẽ không buông tha nó”

Nói xong liền hùng hùng nổi giận rời đi.

Trong phòng không khí dường như sáng sủa hơn.

Hai mắt Hình Phong nhìn chồng chọc vào cửa, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, hai người còn lại cũng không dám quấy rầy cậu.

“Ê a”

Âm thanh trẻ con trong phòng ngủ truyền ra làm Hình Phong thoát khỏi suy nghĩ, cậu tỉnh táo lại vội vã chạy đến bên cạnh nôi của đứa bé, một tay đỡ lấy Bạch Lộ Hàn, chăm chú ôm vào lòng, trong lòng bi thống như sóng biển dâng trào.

“Ê a?”

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Bạch Lộ Hàn tràn ngập vẻ hoang mang lo lắng, hắn giống như một cây dây leo trên người Hình Phong, cảm giác được cơ thể ấm áp ôn hòa này đang phát run.

Một tia lạnh buốt lướt qua cổ của hắn.

Hình Phong khóc?

Phát hiện này làm Bạch Lộ Hàn thất vọng đau khổ rứt cổ lại.

Phảng phất như bị cái gì đâm trúng, hắn đột nhiên cảm thấy trong ngực truyền đến một trận đau đớn. Cảm giác ứt át càng nhiều, càng cảm thấy đau đớn.

“Ê a” Bạch Lộ Hàn bất an kêu lên, đau đớn trong lòng làm hắn không biết nên làm gì.

Vừa rồi hắn trong phòng nghe thấy Hình Phong quát mắng người đàn ông đến chơi, hắn ở trong phòng không biết ở phòng khách có gì đó to tiếng, nhưng hắn biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, hơn nữa chuyện liên quan đến đứa bé hắn đang trong người. Lúc sau, người đàn ông nói cái gì phải đón đứa con, Hình Phong lại kể lại chuyện của chị gái cậu, đủ loại thông tin tràn ngập trong cái đầu nhỏ bé của hắn, thật vất vả mới sắp xếp lại được: người đàn ông kia là cha của đứa bé, thì ra là đã phụ bỏ chị gái Hình Phong, bây giờ trở về nhận lại đứa con, vì thế Hình Phong giận tím mặt, trong lúc nhất thời tức giận ùng ùng, chỉ kém không có sấm chớp nữa là đủ.

“A...A Phong...”

Lý Phỉ Lệ ở cửa ra vào nơm nớp lo sợ, nàng không ngờ là chuyện lại ra thế này.

Nàng trong lúc vô tình biết được từ người bạn nói rằng tổng giám đốc Kiều thị đang đi tìm đứa con ngoài giá thú, nghe nói là do một người phụ nữ tên là Hình Mỹ Tuyên sinh ra. Nàng lúc ấy cảm thấy hình như đã nghe qua tên này ở đâu, hỏi Hình Phong mới chắc chắn đứa bé kia đích thị là đứa bé mà tổng giám đốc Kiều thị muốn tìm. Vui mừng nàng cho rằng mình đã giúp được Hình Phong một việc lớn, tạo cho hắn một vui mừng bất ngờ, liền không nói gì dẫn Kiều Cát Chi đến đây, sau đó ngạc nhiên thì không ít, mà vui mừng lại hóa ra một trận nghiêng trời lở đất.

Hình Phong không quay đầu nhìn nàng, vừa ôm ấp Bạch Lộ Hàn vừa cất tiếng nói buồn buồn.

“Tôi không biết vì sao cô đến tìm hắn, nhưng xin đừng có lại dẫn hắn đến đây nữa, cô cũng mau về đi cho.”

Sao có thể như vậy? Ý tốt lại trở thành ý xấu, Lý Phi Lệ ủy khuất khổ sở muốn giải thích, lại không biết nói như thế nào, chỉ tức giận rời đi.

Hết chương 5

9. Chương 6

Edit: Bilundethuong

Sau tiếng đóng cửa trong phòng lại một lần nữa im lặng.

Qua một hồi lâu, Bạch Trọng Kiềm mới bước ra sau Hình Phong.

“Không sao chứ? Đừng ôm chặt như vậy, nếu không tiêu tử này sẽ bị ngạt thở chết.”

Chủ yếu là gã đang nóng lòng biết chuyện này rốt cục là gì, cho nên không thức thời mà quấy rầy bọn hắn đang ấm áp, cũng chính vì vậy mà bị trúng ngay một ánh mắt sắc bén của Bạch Lộ Hàn.

Hình Phong ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mơ hồ, khác hắn vẻ tức giận hung bạo vừa rồi, lúc này nhìn cậu giống như là một đứa trẻ con, có vẻ vô cùng yếu ớt.

Bạch Trọng Kiềm sững sờ, chân tay có chút luống cuống.

“Sao? có chuyện gì xảy ra? cậu có khỏe không?”

Gã chỉ xử lý qua nước mắt của nữ nhân, còn chưa có giải quyết qua vấn đề khi nam nhân rơi lệ.

Hình Phong lắc lắc đầu, đem Bạch Lộ Hàn đặt vào trong nôi.

“Ê a”

Ấm áp bỗng chốc bị biến mất, Bạch Lộ Hàn bất mãn kêu lên, lại không thể che hết từng đợt sóng âu sầu cùng lo lắng, vì Hình Phong đang đau thương rơi lệ.

“Có thể nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra không?”

Bạch Trọng Kiềm bình tĩnh lại, quyết định hỏi thẳng vào vấn đề, nếu không phải là Hình Phong thuộc dạng kín như hũ nút, đợi đến ngày mai cũng chưa chắc hỏi ra vấn đề.

Trong nôi Bạch Lộ Hàn cũng mở to đôi mắt ra chờ đợi, mau chóng muốn nghe Hình Phong trả lời.

Hình Phong không nói, nhẹ nhàng đẩy đẩy nôi, ánh mắt chống rộng nhìn ra xa, nửa ngày cậu mới cất lên giọng nói phảng phất sự sâu lắng.

“Người đàn ông đó là cha của cục cưng, cũng là nguyên nhân khiến chị gái tôi tự sát...”

Bạch Trọng Kiềm sau khi nghe rõ đầu đuôi sự việc, suy nghĩ một lát rồi nói:

“Nói cách khác Kiều Cát Chi đến đây là muốn đón đứa bé kia về nhà”

Nhưng linh hồn trong người đứa bé kia vốn không phải là của nó, mà là lão anh y Bạch Lộ Hàn a!

“Người đó...hắn cướp đi người thân duy nhất của tôi thì thôi, bây giờ lại còn định cướp đi đứa bé mà chị gái tôi để lại”

Mắt Hình Phong lóe lên kia căm hận.

“Tôi thực sự không cách nào tha thứ cho hắn”

“Cậu không thấy là có điều gì kì lạ sao? Lúc trước hắn không nhận chị gái cậu, bây giờ lại chạy đến đòi con, trước sau cũng chưa đến một năm rưỡi, việc này có phải là quá nhanh

không?”

Bạch Trọng Kiêm cẩn thận nói ra nghi vấn của gã.

“Kiều Cát Chi kết hôn vào nửa năm trước, nghe nói là kết hôn với con nhà Triệu gia, đối phương là thiên kim tiểu thư xí nghiệp Triệu thị. Vợ của hắn sao có thể đồng ý cho hắn mang đứa con ngoài giá thú về nhà chứ?”

Hình Phong lắc đầu.

“Tôi cũng không hiểu, tuy tôi không rõ mục đích của hắn là gì, nhưng nếu hắn dám động đến cục cưng, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn”

Cậu vừa nói những lời này vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ê a” Bạch Lộ Hàn cầm ngón tay cậu, ý đồ muốn kéo lại sự chú ý của cậu.

Hình Phong cúi đầu, vừa vận nhìn thấy đôi mắt long lanh trong suốt của đứa trẻ, cùng với khuôn mặt ngây thơ của hắn. Cậu nở nụ cười nhẹ, đem bàn tay cục cưng áp vào một bên má, nhẹ giọng nói:

“Cục cưng đừng lo lắng, cậu nhất định sẽ bảo vệ con”

“A Phong”

Bạch Trọng Kiêm đột nhiên lên tiếng.

“Cậu có cần tôi điều tra giúp thông tin sự việc không?”

Hình Phong nhìn về phía gã, trong lúc nhất thời còn chưa hiểu.

“Điều tra?”

“Đúng thế, chẳng lẽ cậu không sợ hắn gây điều gì bất lợi cho cậu sao?”

“Điều tra được sao?”

Hình Phong không chắc chắn hỏi.

“Đương nhiên” Bạch Trọng Kiềm vỗ vỗ vai cậu “Đã là bạn bè, xem như là tạ lễ mấy ngày nay được cậu khoản đãi”

Chút chuyện đó với gã có là gì, mở công ty thám tử là nghề phụ của gã, hơn nữa gần đây gã dùng việc phụ đó thay cho việc chính, dùng phụ giúp chính, cho nên không ít lần Bạch Lộ Ngâm trúng dự án lớn.

Hình Phong cảm kích nhìn hắn “Vậy thì làm phiền anh”

Bạch Trọng Kiềm liếc mắt về phía Bạch Lộ Hàn, thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn rất là không thoải mái, trở thành người vô hình giữa hai người, làm hắn rất không vui, cảm giác, cảm thấy có chỗ nào...

Đau đớn....

Không đúng.

Tuy nhiên thấy Bạch Trọng Kiềm giúp đỡ Hình Phong, làm hắn thoáng an tâm, nhưng có điều trong lòng hơi bất mãn, bởi vì chính hắn cũng có thể giải quyết sự việc, nếu như không phải...nếu như không phải hắn trong thân thể đứa bé, hắn cũng không cần phải lo lắng.

Nhìn thấy bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Bạch Lộ Hàn đáy lòng thất vọng đau khổ cùng ghen tị giống như đang bị khống chế. Hắn cũng không phát giác ra mình đang dùng ánh mắt tràn ngập ghen ghét nhìn chòng chọc vào vẻ mặt trêu tức đắc ý của Bạch Trọng Kiềm, hận không thể đem khuôn mặt đắc ý kia đập nát. Lại quay sang nhìn Bạch Lộ Hàn, khóe môi cong lên thành nụ cười, phảng phất giống như vầng trăng lưỡi liềm, đẹp và động lòng người, có một loại quyền rũ không thể nói, làm cho người ta tim đập thành thịch...

Nếu như, nếu như nụ cười này là dành cho hắn....

Nếu như...hắn có thể dùng thân hình trưởng thành mà hôn vào đôi môi đó

Nếu như...hắn không phải là đứa trẻ...

Đáng chết! Tại sao lại bỗng dưng mà rơi vào thân thể của một đứa trẻ chẳng làm gì nổi thế này?

Vài ngày sau, Bạch Trọng Kiềm đều không đến, có lẽ là do bận rộn điều tra về Kiều Cát Chi a? Tóm lại không phải nhìn thấy gã, điều này làm cho Bạch Lộ Hàn cao hứng vô cùng. Có

chút việc để cho Bạch Trọng Kiếm bận rộn cũng tốt, đỡ bị gã đến quấy rầy, ảnh hưởng tới thể giới hạnh phúc của hai người bọn họ. Bạch Lộ Hàn không biết từ lúc nào, đã biến Hình Phong trở thành vật sở hữu của riêng hắn, những người khác đối với hắn chỉ là tạp nham hạ đẳng, tuyệt đối không được hoan nghênh.

Ví dụ như là người đàn ông ngồi trước mặt Hình Phong lúc này.

Buổi sáng hôm nay, xuất hiện một vị khách (ngoại trừ kẻ ăn không ngồi rồi Bạch Trọng Kiếm) bỗng nhiên quang lâm đến nhà Hình Phong, cũng không nên nói là bỗng nhiên, sáng sớm Hình Phong nói chuyện qua điện thoại về mười mấy hai mươi chương gì đó, cuối cùng hình như là hẹn Nhà xuất bản đến nhà bàn công chuyện.

Vốn là không có cái gì, có thể là Hình Phong sau khi cho hắn uống sữa rồi lại thả vào nôi, rồi đi đến phòng khách đợi. Khi khách đến, bọn họ không biết là thảo luận cái gì mà quá chăm chú, hoàn toàn đem nhét hắn vào sau óc, điều này làm Bạch Lộ Hàn rất là bất mãn.

Cái gì chứ, dù công việc bận rộn cũng không thể bỏ rơi hắn chứ.

Bị Hình Phong nuông chiều quen, Bạch Lộ Hàn ở trong phòng ngủ ẽ a kêu lên kháng nghị, Hình Phong quả nhiên thất kinh chạy vào xem hắn.

“Cục cưng, có chuyện gì vậy?”

“Ê a”

Bạch Lộ Hàn hướng cậu vươn tay.

Thật nhàm chán, ôm một cái nào!

Tề Thiên Phái nhìn theo Hình Phong từ phòng ngủ bước ra trong lòng còn bế một đứa bé, không khỏi mở to hai mắt.

“Hình tiên sinh, cậu có con rồi sao?”

Nhìn qua, khuôn mặt của Hình Phong thường bị cho là một sinh viên, trên thực tế thì đã là một người đàn ông 25 tuổi, như vậy có con cũng không có gì là kì lạ.

“Đây là cháu trai tôi” Hình Phong cười cười nói “Tề tiên sinh, thật có lỗi, có thể nó đã đói bụng, tôi phải đi đun sữa cho nó, đợi lát nữa bàn tiếp được không?”

Tề Thiên Phái ra dấu cứ tự nhiên, sau đó, mới hiểu kì nhìn Hình Phong đút sữa cho Bạch Lộ Hàn, thủ pháp thuần thực làm cho anh vô cùng kinh ngạc. Thật sự nhìn Hình Phong có thể chăm sóc trẻ con, điều này mới thể hiện cậu là một người đàn ông tốt nha? Bây giờ nói đến việc trông trẻ con, lại còn là do một người đàn ông lại càng làm cho người ta thương cảm.

Bạch Lộ Hàn một chút cũng không đói bụng, nhưng khi Hình Phong mang bình sữa đến bên cạnh thì hẳn lại ngoan ngoãn há miệng uống, mắt to như hạt ngọc không quên chớp chớp nhanh lẹ một cái tỏ vẻ dễ thương.

Biểu hiện này là sao? Thật không hiểu nổi.

Bạch Lộ Hàn phát hiện mình không thích người kia, nói chính xác, bất kể là nam hay nữ, cứ tiếp cận Hình Phong, hẳn cũng không thích! Thực tế là Bạch Trọng Kiếm là một tên đáng ghét nhất.

“Hình tiên sinh, cậu từ chối lời mời đi ăn ở nhà hàng để bàn chuyện, không phải là vì đứa bé này chứ?”

Tề Thiên Phái đưa ra nghi vấn hỏi.

Hình Phong có chút ngại ngùng gãi gãi đầu.

“Đem trẻ con đến nhà hàng thì không tiện, hơn nữa chúng ta lại bàn công chuyện, không tiện chăm sóc nó, nhưng mà tôi lại không muốn người khác chăm sóc nó”

Từ sau khi Kiều Cát Chi tuyên bố sẽ không buông tha cục cưng, cậu một mực lo lắng Kiều Cát Chi sẽ làm gì, cho nên một bước cũng không muốn rời xa cục cưng.

“Mẹ của đứa bé kia đâu?”

Tề Thiên Phái thuận miệng hỏi.

Ánh mắt Hình Phong chợt âm đạm.

“Chị gái tôi....hai tháng trước đã qua đời”

Tề Thiên Phái sững sờ, liền nói xin lỗi.

“Tôi thực sự xin lỗi, tôi không nên...”

“Không có gì, dù sao cũng là chuyện quá khứ”

Hình Phong khẽ cười đáp lại.

Người chết không thể sống lại, cái này là do khi cậu chứng kiến thi thể của chị gái mình đã tự nói, không phải sao? Cho dù cậu ngàn lần không tin, thì chị gái cũng không thể trở về, chỉ hi vọng rằng nàng có thể gặp mặt được ba mẹ ở nơi đó.

Tề Thiên Phái yên lặng không nói gì, trong lòng cảm thấy áy náy. Khi mới vào làm ở Nhà xuất bản, lý lịch của Hình Phong có ghi vốn là giáo viên, dùng khả năng của cậu, từ bỏ nghề giáo viên đến nhà xuất bản làm một người phiên dịch nhỏ bé, có lẽ cũng là vì đứa bé này?

“Hình tiên sinh, cậu một mình nuôi dưỡng đứa bé này, có phải là rất vất vả không? Có người thân khác giúp đỡ không?” anh đồng tình hỏi tiếp.

Hình Phong nhìn xuống Bạch Lộ Hàn trong lòng.

“Tôi không còn ai thân thích. Điều này không vất vả gì cả, chỉ cần cực cật lực có thể khỏe mạnh phát triển, những điều khác không có gì quan trọng cả.”

Tề Thiên Phái nghe xong lại thầm trách mình lảm nhảm, đồng thời đối với người con trai trước mắt này lại nảy lên một sự kính trọng. Đây chẳng phải là một người đàn ông tốt sao? Căn bản là hình tượng của một người cha tốt, mặc dù chỉ là cậu của một đứa bé.

Anh nghĩ nghĩ lại hỏi “Hình tiên sinh, cậu có muốn biên tập toàn bộ sách ở Nhà xuất bản không”

“Cái gì?”

Chủ đề đột ngột thay đổi, Hình Phong giật mình.

“Bằng công việc dịch sách đơn giản ở nhà xuất bản trước mắt có quá túng quẫn không? Nuôi một đứa trẻ không dễ dàng, thực tế trẻ con lớn rất nhanh, vừa phải mua bảo hiểm, rồi tiền chữa trị, chắc chắn tốn rất nhiều tiền, cậu không lo lắng cho thu nhập của mình không?”

“Tôi...có thể làm được chứ?”

Hình Phong đương nhiên muốn một công việc kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng cậu không phải là người thích bon chen, hơn nữa cũng không chắc mình có thể đảm nhiệm được công việc này.

“Tuy cậu chỉ làm ở nhà xuất bản của tôi hơn một tháng, nhưng những sách mà cậu dịch, văn chương rất sâu sắc, chỉ làm một phiên dịch thật đáng tiếc. Gần đây nhà xuất bản chúng tôi đang định ra một loạt sách, cần có người chỉnh sửa biên tập lại toàn bộ, tôi muốn đề cử cậu làm việc này, cậu xem có được không?”

Tề Thiên Phái động lòng trắc ẩn, hi vọng có thể giúp đỡ Hình Phong đỡ vất vả.

“Thật vậy sao?” Hình Phong vui sướng kinh ngạc.

Bình thường mà nói, Nhà xuất bản ít khi ưu đãi với người mới như vậy, thực tế loại hình này chính là Working at home.

“Cậu hoàn toàn có năng lực, tôi sẽ đề nghị với Tổng biên tập. Ngoài ra cậu còn có thể tự mình viết sách, dù sao cậu cũng từng làm trong ngành giáo dục, ở phương diện này có kinh nghiệm hơn” Tề Thiên Phái cười nói “Yên tâm, những công việc này có thể làm ở nhà, sau đó, có thể vẽ truyền thần bằng máy tính hoặc viết tay là được”

“...Thật sự rất cảm ơn anh”

Hình Phong vô cùng cảm kích nói, nhưng Bạch Lộ Hàn thì không như vậy.

Đừng có coi ai cũng là người tốt như vậy chứ, hơi chút là cảm động như một đứa ngốc! Cậu nên cảnh giác với người khác! Cậu chẳng lẽ không có nghe qua?

Bạch Lộ Hàn tức giận trừng mắt với Tề Thiên Phái, cũng không kì lạ, đơn giản là chỉ muốn Hình Phong cười với hắn, tính độc chiếm của trẻ con cứ thế bành trướng trong người hắn.

Lúc Tề Thiên Phái đi về, cũng là 5h chiều. Hình Phong chuẩn bị nấu cơm, trước kia cậu không quan tâm đến chuyện ăn uống, kết quả là bị Bạch Trọng Kiềm làm cho mưa dầm thấm đất, tâm lý cũng dần dần kháng cự với mì gói, dù sao ăn nhiều thứ đó cũng không tốt cho cơ thể.

Con người trên đời, chính là nên ăn uống tốt, nếu không đến lúc già mỹ vị nhân gian cũng không ăn được thì hối hận cũng không kịp, cho nên ăn được thì cứ ăn, đừng đợi đến lúc rụng hết răng có muốn ăn cũng không ăn được.

Đây là lời Bạch Trọng Kiềm nói, dùng quan điểm của gã, con người vui vẻ nhất là việc ăn, cái gì khác cũng có thể không có, chỉ có không thể không ăn, chẳng những phải ăn no bụng, mà phải ăn thật ngon.

Đây là điển hình của người theo chủ nghĩa sinh tồn.

Tuy Bạch Trọng Kiềm và Bạch Lộ Ngâm đều xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng cũng không có thói ăn chơi trác táng, đây là nguyên nhân khiến Hình Phong cảm thấy rất vui vì đã quen biết bọn họ, áy náy về việc chị gái là nguyên nhân gây ra bi thương cho gia đình họ cũng bởi vì vậy mà giảm đi không ít. Đương nhiên cậu cũng rất mong muốn cho người vô tội là Bạch Lộ Hàn có thể mau chóng tỉnh lại.

Mở tủ lạnh ra, bên trong trống tuếch.

Hình Phong ngẩn ngơ, mới nhớ tới lương thực dự trữ trong nửa tháng bởi vì Bạch Trọng Kiềm đến ăn đã bị tiêu diệt sạch, buổi trưa hôm nay chỉ ăn qua sủi cảo đông lạnh. Không có nguyên liệu, đành phải đi siêu thị mua, cũng may thời gian còn sớm.

“Cục cưng, cùng cậu đi siêu thị mua đồ nha”

Hình Phong nói xong, lấy một chiếc áo khoác nhỏ mặc cho Bạch Lộ Hàn, cũng đi luôn cả tất cho hắn, cách ăn mặc như một con búp bê đi ra ngoài.

Siêu thị vẫn là ồn ào, hối hả, giống như là có gian hàng giảm giá vậy, đi qua đi lại cũng chỉ toàn những người phụ nữ trong gia đình, độc thân có, có tiểu viên chức, có học sinh, có đủ loại người, chỉ cần là giai cấp bình dân, tới đây mục đích chỉ có một, vì kẻ sinh nhai, bởi vậy xuất hiện một người trẻ tuổi như Hình Phong đẩy theo một đứa bé khiến mọi người không khỏi tò mò, nhiều người cho rằng đó là một người cha độc thân, dù sao cũng không khác sự thật là mấy, cậu tuy là cậu của cục cưng, trên thực tế cũng không giống như người cha. Ngược lại một đứa bé bụ bẫm trắng trẻo như Bạch Lộ Hàn, hấp dẫn không ít ánh mắt của những bà mẹ.

Bạch Lộ Hàn chưa từng đi đến siêu thị như thế này bao giờ, lúc trước khi Hình Phong đi đâu đều nhờ bác Phương hàng xóm trông hẩn hộ, đây là lần đầu tiên hẩn tới, cho nên giờ phút này hẩn đang mở to con mắt tròn xoe ra hiều kì nhìn đông nhìn tây mọi người xung quanh.

Thì ra siêu thị là như thế này, thật nhiều người, cái gì cũng nhiều, hơn nữa cũng rất đầy đủ a!

Bạch Lộ Hàn trước kia chưa từng chú ý qua những việc này, mua sắm gì cũng là giao cho quần gia hoặc trợ lý đi làm, hôm nay coi như là trải nghiệm qua một kiến thức mới với hẩn a.

Sủi cảo đông lạnh, ba túi, nấm hương, thịt heo, tất cả đều một gói, súp túi lại đang giảm giá, mua về cũng tốt, dù sao đều phải ăn.

Hình Phong một bên lấy đồ, một bên đẩy xe đẩy thực phẩm cùng xe nôi của Hình Phong.

Thực phẩm có nhiều nên rất thuận tiện lấy, tốc độ nhanh nên tuyệt đối không ít.

Thực phẩm trong xe đẩy cũng dần dần chồng chất cao lên...

Vòng vo vài vòng, đã đạt tới độ cao của Bạch Lộ Hàn. Hình Phong lấy nhiều thứ, Bạch Lộ Hàn nhìn cả nửa ngày, đương nhiên cũng không thể làm gì, đành phải thôi.

Trứng gà, đậu hũ, rau dưa tất cả đều không thể thiếu...

Gia vị hình như cũng đã hết....

Hình Phong đi qua đi lại, đến gian bán thực phẩm dành cho trẻ em, cậu lại không quên mua sắm cho Bạch Lộ Hàn một đồng lớn.

“Cục cưng, có rất nhiều loại sản phẩm mới nha, mỗi loại mua về thử dùng xem có tốt không?”

Chịu ảnh hưởng của Bạch Trọng Kiêm, Hình Phong cũng dần trở nên đa dạng hóa nhiều thứ. Ngoại trừ có hơi nguyên tắc một chút, nhưng cậu lại là người rất dễ chịu sự ảnh hưởng của bên ngoài.

Trẻ con thì còn chưa có mọc răng, Bạch Lộ Hàn cảm thấy ăn cái gì chả giống nhau, cho nên với đề nghị của Hình Phong cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

“Riêng bột trẻ con, thì có hoa sinh, ma hoàng, hạnh đào, hạnh nhân, lắm vị quá”

Hình Phong vừa nói với Bạch Lộ Hàn vừa lấy một túi để vào trong xe đẩy.

Sau đó đến khu đồ dùng của trẻ con, Hình Phong dừng lại, lấy cái gì đó làm cho Bạch Lộ Hàn biến sắc.

Cái này...là cái gì?

Bạch Lộ Hàn trừng mắt nhìn túi đồ được vút vào có hình hoạt họa gì đó, trên bì có ghi rành mạch “Tã cho trẻ em” bốn chữ to đùng.

Sau đó, cậu lại vút xuống một bao nữa....

Lại một bao...

Này, mua nhiều thứ này làm cái gì?

“Ê a!?”

Bạch Lộ Hàn không nhin được nữa kêu lên.

Hình Phong tổng cộng lấy ba gói, hơn nữa một gói có 50 cái! Ba năm mười lăm, tổng cộng 150 cái, hần làm gì có đái dầm nhiều như thế chứ?

Khá giả quá nhỉ!?

“Cực cực, những thứ này đều là cho con dùng đấy”

Hình Phong còn đặc biệt giải thích rõ ràng.

Mặt Bạch Lộ Hàn thoáng cái đỏ như tôm luộc.

“Ê a ê a!”

Hần vừa thẹn vừa giận kêu lên.

Không cần cậu nhiều chuyện nha!

Những thứ này nếu bị Bạch Trọng Kiếm nhìn thấy, nhất định sẽ lại cười đến rút gân! hần chắc chắn sẽ bị giễu cợt đến trăm ngàn lần.

Tiếp theo cái gì mà phân cho trẻ em, đủ loại cho trẻ em như mưa rơi xuống xe, cái xe đẩy này đã có thể coi là ngọn núi nhỏ rồi.

“Tốt, không chênh lệch mấy”

Hình Phong nhìn những thứ trong xe đẩy, tính ra một chút giá cả, liền đẩy xe hướng đến quầy thu ngân.

“Ai da!”

Một người phụ nữ đi bên cạnh, Hình Phong chẳng may va vào, đồ trong giỏ bị đổ rầm xuống đất.

“Ôi, thật xin lỗi”

Hình Phong cuống quýt xin lỗi.

Người phụ nữ kia một bên nhặt đồ đạc một bên quát Hình Phong.

“Còn đứng sững đây làm gì, mau giúp tôi nhặt đi! Tôi không có thời gian rảnh đâu!”

“A....vâng!”

Hình Phong vội vàng để xe đẩy sang bên cạnh, ngồi xổm xuống nhặt mấy thứ đồ bị rơi.

Thật vất vả mới nhặt xong, người phụ nữ kia còn khuyến mại cho Hình Phong một cái lườm nguýt, vừa vội vàng vàng rời đi như ma đuổi.

Thở dài một hơi, Hình Phong đứng thẳng, định đẩy xe đến quầy thu ngân, lại phát hiện ra điều gì làm cậu lạnh sống lưng.

Cục cứng? Cục cứng đâu?

Cậu trừng mắt nhìn sang phía sau xe đẩy, ngoại trừ đồ đạc chất cao như núi, không còn gì cả! Bạch Lộ Hàn vốn đang ngồi trên xe đẩy lúc này không thấy đâu!

Điều này sao có thể chứ?

Hình Phong phát hoảng cả lên, cậu nắm chặt tay một người đi qua.

“Chị có thấy con của tôi không!? Có hay không?”

Người kia sợ tới mức vội vàng dứt khỏi tay cậu, trong miệng thầm mắng kẻ tâm thần rồi chạy mất.

Cục cứng, cục cứng có thể ở đâu chứ?

Sợ hãi dâng lên, mãnh liệt, hoàn toàn nhấn chìm lý trí của Hình Phong.

“Cục cứng, cục cứng, con đang ở đâu?”

Hình Phong điên cuồng trong đám đông ở siêu thị mà gào thét.

Nghĩ đến trên tivi từng nói đến những kẻ lừa bán trẻ con, điều đó làm cho Hình Phong càng trở nên sợ hãi lo lắng không thể tỉnh táo để suy nghĩ bất cứ điều gì!

Cục cưng không biết đi, như vậy chỉ có một khả năng, là bị người khác bế đi.

Là người nào? Họ bắt cục cưng để làm gì?

Hình Phong không suy nghĩ gì chạy quanh bốn phía, bắt được người nào liền hỏi ngay.

“Người có thấy một đứa bé!? Là ai đã mang nó đi!?”

“Các người có nhìn thấy con của tôi không?”

Mọi người nhìn cậu như kẻ tâm thần đang điên cuồng gào thét, đều tỏ ra sợ hãi chạy mất, sau một hồi hỗn loạn, nhân viên quản lý siêu thị xuất hiện.

“Tiên sinh, xin bình tĩnh! Xin hỏi có chuyện gì xảy ra?”

Hình Phong liền nắm chặt cổ áo người đó.

“Con của tôi....anh có nhìn thấy không? Là ai mang nó đi?”

Nhân viên quản lý siêu thị vội vã cứu vớt cái cổ áo của mình, rồi trấn an cậu.

“Ngài không nên kích động, có phải là con trai của ngài bị mất tích không?”

“Nó là đứa trẻ mới chưa được nửa tuổi, nhất định là có người bắt nó đi”

Hình Phong đau lòng nói, sâu não cơ hồ như đang nhấn chìm con người cậu.

Nếu như cậu có thể cẩn thận hơn một chút, nếu như cậu để xe nôi ở ngay trước mắt thì...

Cục cưng!

“Đứa bé bị bắt đi?”

Nhân viên quản lý siêu thị mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng xảy ra.

“Nói như vậy, phải lập tức báo cảnh sát!”

Dưới sự trợ giúp của nhân viên quản lý, Hình Phong đến cục cảnh sát gần đó báo. Sau khi cẩn thận ghi chép về hình dáng, quần áo của đứa bé, cảnh sát nói Hình Phong về nhà chờ tin tức.

“Ngài cảnh sát, có thể tìm được không? con của tôi nó...”

Không biết là lần thứ bao nhiêu tại cục cảnh sát Hình Phong không kiềm chế được kêu lên.

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, xin chờ nôn nóng nhiều!”

Cảnh sát nói như vậy, cũng không cho cậu một câu trả lời chính xác, dù sao tìm người, thực tế lại là một đứa bé, có khi so với truy tìm hung thủ giết người còn khó hơn.

“Tôi xin ngài, các vị nhất định phải tìm ra nó, nó là người thân duy nhất của tôi!”

Hình Phong cơ hồ nước mắt chảy dài, khuôn mặt bởi vì thống khổ mà méo mó. Một loại giống tổ giống như khi mất đi người chị gái lại một lần nữa xuất hiện với cậu.

Nếu như...nếu như, cục cưng có điều gì không hay xảy ra, bảo cậu làm sao có thể đối diện với chị gái ở dưới suối vàng.

Mất rất nhiều sức lực, cảnh sát mới khuyên được Hình Phong rời khỏi cục cảnh sát, bảo cậu cứ bình tĩnh chờ tin tức, cũng đề nghị lên tòa soạn báo đăng tin tìm người.

Một bóng người thất hồn lạc phách ở Hình gia, Hình Phong ngã ngối trên sàn nhà lạnh băng, sững sờ nhìn mọi thứ trong nhà.

Nôi...xe em bé...bình sữa...

Vẫn còn đó...

Nhưng mà cục cưng lại...

Cục cứng!

Hình Phong dầm một cái lên sàn nhà, nước mắt cũng theo đó chảy ra.

“Reng....”

Chuông điện thoại lúc này bỗng reo lên bên tai.

Hình Phong giật mình, bắt lấy điện thoại, không đợi cậu nói, đầu bên kia truyền đến hàng loạt lời nói.

“A Phong, chuyện của Kiều Cát Chi tôi đã điều tra ra, hắn sở dĩ muốn nhận lại đứa trẻ về căn bản bởi vì vợ của hắn không có khả năng sinh con, mà cha mẹ hắn lại đang mong muốn có một đứa cháu về để thừa kế, thế là chú ý đến con của chị gái cậu sinh ra. Cha mẹ của hắn cũng biết chuyện này, tuy ghét bỏ thân phận chị gái cậu không đủ môn đăng hộ đối, nhưng thiên kim Triệu thị lại không sinh được, đành phải tìm cách khác, nói trắng ra, bọn họ là muốn tìm người thừa kế mà thôi....”

“Kiều Cát Chi...”

Hình Phong thì thào nói, trong đầu lại lóe lên ý nghĩ.

Không phải là y chứ...?

Hoàn toàn có thể! Bởi vì y từng nói sẽ không buông tha cho cục cứng! Loại người tư lợi như Kiều Cát Chi, vì muốn có cục cứng, nhất định sẽ không từ thủ đoạn.

“A Phong?”

Bạch Trọng Kiềm nghe ra giọng nói của Hình Phong có gì đó khang khác.

“Cậu có đang nghe không đấy? Đây!”

Cạch.

Hình Phong bỏ điện thoại xuống chạy vội ra ngoài cửa.

Điện thoại rủ xuống sàn nhà, trong đó âm thanh của Bạch Trọng Kiềm vang lên, lại không có người nghe.

Hết chương 6

10. Chương 7

Edit: Bilundethuong

Tại Kiều gia.

“Ê a” Cút ngay!

Bạch Lộ Hàn khí thế dào dạt trừng lớn mắt với người trước mắt, nếu ai dám tới gần hắn, cũng không...có chút khách khí nào bị ăn một cái tát. Vốn hắn đang ngoan ngoãn ngồi trong xe đẩy để Hình Phong giúp người phụ nữ nhặt đồ rồi cùng đi tính tiền, ai ngờ ở phía sau đột nhiên có một cánh tay vươn ra bịt lấy miệng hắn, rồi một tay nhấc hắn ra khỏi xe, rất nhanh như không có chuyện gì. Không để hắn giãy dụa phản kháng, đã bị nhét vào một chiếc xe ô tô.

Bắt cóc?

Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn. Khi thấy trong xe có người, hắn lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Người bắt hắn đi là Kiều Cát Chi.

Mặc kệ hắn ê a kêu to như thế nào, cuối cùng vẫn bị bắt đi như thế này. Trẻ con tuy không có nhiều sức lực chống cự, nhưng Bạch Lộ Hàn không phải là khóc lóc mà là tức giận mười mươi, Kiều Cát Chi thật không biết phải đối phó làm sao với đứa bé hung ác này, đành phải vút hắn cho một người phụ nữ trung niên họ Trương làm vú em.

“Sao lại ồn ào như vậy?”

Một giọng nói cao vút bên ngoài cửa truyền vào.

Vú Trương đang bận rộn cho Bạch Lộ Hàn uống sữa vội vã quay đầu lại.

“Phu nhân”

Người tới là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng diễm lệ, khi cô nhìn sang Bạch Lộ Hàn thì,

hàng lông mày thoáng nhếch lên khó chịu, trong mắt bắn ra vài tia ghen ghét.

“Anh ta rốt cuộc là vẫn mang đứa con hoang này về sao?”

Triệu Nhã Nhân có chút ít châm chọc nói.

“Chuyện này...là tiên sinh mang về, nói là tiểu thiếu gia, muốn tôi phải chăm sóc cẩn thận.”

Vú Trương nơm nớp lo sợ nói, chỉ sợ nói điều gì sai.

“Hừ, chuyện lạ như vậy, ai biết được nó có phải thật sự là giòng máu Kiều gia không?”

Triệu Nhã Nhân đem túi xách hàng hiệu bằng da hất lên.

“Lão gia đối với chuyện này rất cẩn thận, còn đặc biệt gọi điện từ nước ngoài về dặn tiên sinh mang đứa bé đi xét nghiệm xem có phải là máu mủ của Kiều gia hay không, mới có thể chính thức cho nó vào cửa.”

“Cứ cho là vậy, thì đã sao nào?”

Triệu Nhã Nhân từ lúc nghe chồng nói muốn đem đứa con bên ngoài của mình về nhà thì liền tỏ vẻ phản đối, hai người còn xích mích đến tận hôm nay, nàng mách với bố mẹ chồng, cho rằng có thể đòi lại công bằng, nhưng mà gia đình bọn họ đồng lòng với nhau, căn bản không có người để ý đến cảm nhận của cô, chỉ vì cô không sinh được con! Đối với chuyện này nàng ôm hận đã lâu, bây giờ càng mượn cớ để nói chuyện của mình.

“Không nói đến cái người vô dụng đa tình phong lưu khắp mọi nơi, nhưng mà cái người tên Hình Mỹ Tuyền, cô ta xuất thân ra sao? Ở nơi quê mùa, cho rằng từ rùa đen đáy sông, chỉ sinh một đứa con trai là có thể biến thành phượng hoàng sao! Kết quả đến chết cũng chỉ là một con chim sẻ mà thôi! Loại đàn bà không chồng mà có con tám chín phần chẳng phải là người tốt đẹp gì!”

Đàn bà lòng dạ độc ác nhất!

Bạch Lộ Hàn không chút suy nghĩ đưa ra kết luận này.

Với một người chết mà có thể nói như thế, nhìn cô ta có vẻ như đang hận không thể vứt hắn vào một nơi hoang dã nào đó.

Hắn cảm thấy may mắn, may là linh hồn hắn trong cơ thể đứa bé, nếu không có điều gì bị

ám toán chết mà không rõ nguyên nhân. Đứa bé là cháu trai mà Hình Phong yêu thương nhất, cũng là ký chủ của hắc hiện tại, nói ra hắc cũng có ít nhiều trách nhiệm, hắc phải bảo vệ tốt thân thể này.

Hừ! Cho là hắc đèn đã cạn dầu, sai lầm!

“Ê a!”

Bạch Lộ Hàn cảnh giác trừng mắt cảnh cáo Triệu Nhã Nhân.

Ta cảnh cáo người tốt nhất là mau đem ta trả về! Nếu không ta nhất định cho các người một phen long trời lở đất.

Triệu nhã nhân nghe thấy tiếng kêu của hắc, không vui nhìn về phía vú Trương trách mắng.

“Làm cho nó yên lặng đi”

Vú Trương vội vã đem bình sữa nhét vào miệng Bạch Lộ Hàn, ý muốn ngăn cho hắc kêu lên, lại bị hắc đẩy ra.

“Ê a, ê a, ê a”

Không uống đồ của nhà các người.

Biết rõ Triệu Nhã Nhân ghét hắc ồn ào, Bạch Lộ Hàn càng hăng say kêu lên.

“Ồn ào chết đi được”

Triệu Nhã Nhân giận chó đánh mèo hướng vú Trương kêu lên.

“Sao bà không cho nó uống vài viên thuốc ngủ?”

Cái đứa tiểu tử đáng ghét này. Việc chồng mang nó về đã làm nàng tức giận lắm rồi, bây giờ lỗi tai còn bị tra tấn nữa chứ.

“Nhã Nhân”

Kiều Cát Chi kịp thời về tới, vú Trương như nhặt được vàng vội vã rời đi.

Triệu Nhã Nhân liếc y một cái, oán giận không cam lòng.

“Anh tạo ra phiền toái, thì tự mình giải quyết đi! Đừng mong tôi nhận nó làm con! Còn nữa, đừng để nó gây ồn ào cho tôi.”

Kiều Cát Chi nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ nói.

“Nó là trẻ con, ồn ào một chút là không thể tránh khỏi, em cần gì phải...”

“Không thể tránh khỏi?”

Triệu Nhã Nhân nghe điều này lập tức nổi giận phản ứng.

“Ý của anh là tôi chẳng những dễ dàng để anh mang đứa con hoang bên ngoài về nhà, còn phải lễ phép để cho tiểu quỷ này trèo lên đầu mình giường oai sao?”

“Anh không có ý này...”

Kiều Cát Chi cố gắng nín nhịn nói.

“Không phải ý này thì là ý gì?”

Triệu Nhã Nhân như người điên gầm rú lên.

“Nói thực ra, anh không phải là dùng tiểu quỷ này trọc tức tôi sao, tiện bề cho anh tìm một người đàn bà khác.”

“Em muốn nói đi đâu vậy? Anh chỉ là...”

Kiều Cát Chi vội vàng giải thích, lại bị Triệu Nhã Nhân ngắt lời.

“Nói cho anh biết, tôi sẽ không dễ dàng mà ly hôn, chỉ cần tôi còn sống, anh đừng nghĩ đến việc cùng người đàn bà khác lêu lổng! Còn tiểu quỷ này, anh mang về, đừng mong tôi sẽ cho nó sống yên ổn.”

Dứt lời Triệu Nhã Nhân tức giận giậm gót giày ba phân đùng đùng rời đi.

Kiều Cát Chi chăm chăm nhìn bóng lưng vừa rời đi vài giây, liền xoay lưng lại đối diện với

Bạch Lộ Hàn.

“Cục cưng, là ba ba đây”

Y lộ ra một vẻ ôn hòa mỉm cười, vươn hai tay định bế Bạch Lộ Hàn trong nôi lên.

“Ê a”

Theo đó là âm thanh không hoan nghênh vang lên, bàn tay nho nhỏ của Bạch Lộ Hàn hung hăng tát vào mặt Kiều Cát Chi.

Cút ngay, không cho đụng vào người ta.

Bạch Lộ Hàn chán ghét nhìn người đàn ông trước mặt, hắn đối với việc y tự tiện đem hắn rời khỏi Hình Phong là không thể chấp nhận được.

Đột nhiên biến mất như vậy, Hình Phong hắn là rất lo lắng, nói không chừng bây giờ đang điên cuồng tìm hắn. Nghĩ vậy, Bạch Lộ Hàn giống như ngồi bàn chông, ước gì có thể mọc cánh bay về với Hình Phong.

Chỉ có ở bên cạnh Hình Phong, hắn mới cảm thấy thư thái cùng an tâm, mặc dù lúc trước có chút bài xích, nhưng cuối cùng dường như biến mất hoàn toàn. Mà cái nơi làm hắn cảm thấy chán ghét này, không chỉ nói không phải tự nguyện tới, lại còn đối mặt với những người đáng ghét, hắn một giây cũng không chịu được. Nếu như có thể đi, hắn nhất định không do dự mà chạy khỏi nơi này.

Không nhìn được hình dáng Hình Phong, không nghe được giọng nói của Hình Phong, không được ngửi hương thơm tươi mát từ Hình Phong, chỗ nào hắn cũng cảm thấy không thoải mái.

Chỉ có đến nơi này, hắn mới thừa nhận là mình nhớ mong Hình Phong, nhưng mà...Hình Phong có biết hắn đang ở đây không?

“Cục cưng, đừng sợ hãi, ta là ba ba của con”

Kiều Cát Chi không để ý đến bàn tay của đứa bé, vẻ mặt ôn hòa nói.

Nhìn y định ôm mình, Bạch Lộ Hàn lập tức cảm thấy tức giận ê a kêu to, chân tay ngấn ngùn lại xua đập lung tung, làm Kiều Cát Chi cảm thấy giống như đang ôm cá chép trong lồng ngực, không hề có một giây bình an.

“Ê a ê a...ô oa”

Bỏ ta xuống, ai là con người.

Bạch Lộ Hàn tức giận cắn răng...nếu như hấn có răng.

“Cục cưng, đừng kêu! Đây là nhà con, mấy ngày nữa chờ ông bà nội về cho con gặp mặt.”

Kiều Cát Chi giữ lấy lưng hấn, cho rằng như vậy có thể làm hấn yên tĩnh lại.

“Ê a nha nha nha...”

Bạch Lộ Hàn chẳng những kêu to lên, còn giãy dụa không ngừng, Kiều Cát Chi sớm đã bị tay hấn vả vào mặt mấy cái, tóm lại một giây mà không buông ra, hấn sẽ không giữ yên lặng.

Lỗi tại Kiều Cát Chi thực sự bị làm cho sắp thủng đến nơi, đành phải đem hấn thả lại trong nôi. Vừa vặn Bạch Lộ Hàn cũng kiệt sức, nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút, nhưng vẫn trừng mắt cảnh giác Kiều Cát Chi, để phong cánh tay của hấn lại vươn ra.

Lúc này, vú Trương vội vàng đi tới, bám vào Kiều Cát Chi nói vài câu, lông mày Kiều Cát Chi thoáng nhíu lại.

“Trông coi đứa bé, ta đi ra ngoài xem sao”

Y giao Bạch Lộ Hàn cho vú Trương, tự mình đi ra bên ngoài cửa.

“Kiều Cát Chi, cái tên tiểu nhân vô liêm sỉ này, mau đem đứa bé trả lại cho ta.”

Hình Phong vừa nhìn thấy Kiều Cát Chi đi ra, tức giận xông lên trước, lại bị hai gã bảo vệ ngăn lại.

“Hình Phong đây không phải chỗ của người, xin cậu nói năng ý tứ một chút”

Kiều Cát Chi âm trầm nói.

“Người thì tốt đẹp gì mà nói, mau đem cục cưng trả lại cho ta”

Hình Phong kích động gầm rú, khi cậu nhận được điện thoại của Bạch Trọng Kiếm, người đầu tiên nghĩ đến là Kiều Cát Chi. Nêu như đoán không sai, không, tuyệt đối không có sai! Bất cục cứng đi ngoại trừ Kiều Cát Chi làm thì không có người thứ hai.”

“Tôi không rõ cậu nói cái gì”

Kiều Cát Chi tỏ vẻ không hiểu.

“Người đừng giả ngu, người thừa dịp ta không chú ý trong siêu thị vụng trộm đem cục cứng đi! Mau đem nó giao ra đây! Nếu không ta sẽ đến cảnh sát tố cáo người tội bắt cóc trẻ em”

Tức giận của Hình Phong vì Kiều Cát Chi cố ý không hiểu càng tăng lên gấp bội. Nếu không phải bị hai tên bảo vệ ngăn lại, cậu nhất định sẽ tiến lên cho y một đấm.

“Tôi nói rồi, xin cậu chú ý lời nói của cậu”

Kiều Cát Chi cũng tức giận nói.

“Cậu không có bằng chứng sao dám nói tôi bắt cóc trẻ em? Nó vốn là con của tôi, tôi bắt nó trở về là chuyện hợp tình hợp lý! Cậu lấy gì mà tố cáo tôi! Tôi còn chưa có tố cáo tội cậu ngăn trở cha con gặp nhau đâu!”

Hình Phong trừng lớn mắt.

“Quả nhiên là người bắt cục cứng đi! Người không xứng làm cha của nó, mau trả nó cho ta”

“Xứng hay không không liên quan tới cậu! Tôi là cha của đứa bé, theo lẽ thường thì có quyền nuôi dưỡng nó.”

Kiều Cát Chi không có nửa điểm xấu hổ nói.

“Người...”

Hình Phong đột nhiên yên lặng, cậu nghe được tiếng kêu của trẻ con bên trong.

“Cục cứng, cục cứng, con ở bên trong phải không?”

Cậu hô to lên, vừa mừng vừa lo, mừng là cuối cùng cũng biết được cục cứng đang ở đâu, lo chính là sợ hãi cục cứng sẽ bị chịu thương tổn.

Bạch Lộ Hàn ở trong phòng nghe thấy tiếng của Hình Phong gọi, liền vui mừng kêu lên.

Tiểu tử ngốc này có đôi khi cũng không có ngốc, có thể nhanh như vậy tìm thấy hắn.

“Cục cưng!”

Đúng rồi, là tiếng của cục cưng.

Hình Phong xúc động đẩy hai tên bảo vệ lao vào cửa, muốn chạy vào trong phòng, lại bị Kiều Cát Chi lách mình ngăn lại.

“Các người còn làm gì vậy? không mau đuổi cậu ta đi”

Kiều Cát Chi tức giận hướng hai gã bảo vệ quát lên.

“Cục cưng”

Bị hai người chặn lại ở cửa, Hình Phong tức giận chửi ầm lên.

“Kiều Cát Chi, người khinh người quá đáng! Người hại chết chị gái ta, còn muốn cướp đi con của chị ấy, người không phải người.”

“Hình Phong, cậu tốt nhất nên có chừng mực! Từ giờ trở đi, tôi và cậu không có liên quan, con trai của tôi, nó sẽ sinh trưởng ở Kiều gia, không cho phép cậu tiếp cận nó! Nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Kiều Cát Chi buông lời hung ác, đóng cánh cửa lại trước mặt Hình Phong, giống như lúc đuổi chị gái của cậu Hình Mỹ Tuyền đi.

Sao bây giờ?

Làm sao có thể cứu cục cưng từ tay của Kiều Cát Chi đây?

Hình Phong nóng lòng dừng bước lại suy nghĩ, nghĩ đến việc cục cưng có thể bị bắt nạt, có thể không được cho ăn, có thể sẽ khóc lớn, cậu thấy đau lòng không kiềm chế nổi.

Kiều gia chỉ là muốn có người thừa kế mà thôi, có thể đối xử tử tế với cục cưng hay không, lại là một chuyện khác.

Mờ mịt đứng giữa ngã tư đường, Hình Phong không biết nên làm gì, sau khi bị Kiều Cát Chi đuổi ra, trong đầu cậu là một mớ hỗn loạn.

“A Phong” Một chiếc xe chạy nhanh qua bên cạnh cậu, may mà có một cánh tay kéo cậu lại.

“Cậu làm gì ở đây vậy? Vừa rồi rất nguy hiểm đấy có biết không?”

Bạch Trọng Kiềm sợ hãi nói. Hình Phong vô cớ treo điện thoại, hại gã cả nửa ngày không biết có chuyện gì xảy ra, đơn giản là nên tìm trực tiếp người để hỏi.

Nhìn bộ dáng Hình Phong như kẻ mất hồn, gã không khỏi hỏi:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hai mắt thất thần của Hình Phong dần dần có điểm nhìn, thấy ở trước mặt chính là Bạch Trọng Kiềm, bị thống lại dâng lên trong lòng.

“Cục cưng, cục cưng của tôi nó...”

Bạch Trọng Kiềm cảm thấy thất vọng.

“Đứa bé xảy ra chuyện gì?” Gã vội vã hỏi.

Không phải là tiểu tử Bạch Lộ Hàn lại gây ra tai họa gì chứ?

“Nó bị Kiều Cát Chi bắt đi rồi!”

Hình Phong nắm chặt tay, kiềm chế từng mảng từng mảng đau đớn dâng lên trong lòng cậu. Cậu nhớ...cục cưng quá, nhớ...nhớ tiếng bập bẹ kêu của cục cưng, nhớ...khi hắn tùy hứng gây sự, nhớ khuôn mặt tròn tròn như cục bột, chỉ cần làm cho cục cưng bình an vô sự, cậu nguyện ý dùng hết tất cả để trao đổi.

“Cái gì?”

Bạch Trọng Kiềm hoảng sợ. Không nghĩ ra Kiều Cát Chi lại hành động nhanh như vậy, gã vừa mới điều tra ra được, lập tức đã xảy ra biến cố, xem ra hiệu suất của y hơi cao. Nhưng

nói ra mới nhớ, không phải là Bạch Lộ Hàn bị bắt đến Kiều gia sao?

“Đều là do tôi sơ ý!”

Hình Phong thống khổ nắm lấy tóc.

“Nếu như lúc ấy tôi chú ý đến lời của...”

“A Phong”

Bạch Trọng Kiềm vội vã ngăn Hình Phong đang tự trách.

“Đừng quá lo lắng, trước tiên hãy bình tĩnh để nghĩ cách giải quyết. Kiều Cát Chi làm như thế quả thực hơi quá đáng, sao có thể ngang nhiên cướp người như vậy? Cậu hoàn toàn có lý do đến tìm hần đòi người.”

“Tôi đã tìm hần” Hình Phong không cách nào tỉnh táo kêu lên “Nhưng mà hần nói hần là cha của cục cưng, trước pháp luật có thể có quyền giám hộ cục cưng, tôi căn bản là không có cách nào”

Cậu đột nhiên bắt lấy Bạch Trọng Kiềm, thần sắc khẩn trương.

“Còn nữa, anh vừa nói hần muốn chính là người thừa kế, vậy vợ của hần có gây bất lợi cho cục cưng hay không? cục cưng ở Kiều gia có bị ngược đãi không? Tôi sợ hần...”

“A Phong, chớ suy nghĩ lung tung”

Bạch Trọng Kiềm ngắt lời cậu, giảng giải cho cậu.

“Cái Kiều Cát Chi cần chính là người thừa kế, đương nhiên sẽ không để cho đứa bé kia chịu bất kì thương tổn gì, cậu yên tâm, tiểu quý nhất định sẽ không bị gì đâu.”

Nhất là trong cơ thể nó lại là Bạch Lộ Hàn, đừng nói bị chịu ngược đãi, hần một khi cao hứng, Kiều gia chắc chắn sẽ có một trận huyên náo cho xem. Bạch Lộ Hàn ở đó, tuyệt đối cục cưng sẽ không bị thiệt thòi. Bạch Trọng Kiềm trái ngược không lo lắng mà còn cảm thông cho Kiều gia không biết chính mình đang nuôi một kẻ phiến toái.

“Vậy bây giờ tôi nên làm gì? Chẳng nhẽ hai tay dâng cục cưng lên cho bọn họ?”

Hình Phong nghĩ sao cũng không cam tâm.

Người đàn ông kia hại chết chị gái, y sao xứng có được cục cưng? Hơn nữa cục cưng không phải là công cụ, Kiều Cát Chi chỉ vì người thừa kế...chuyện này bảo cậu làm sao có thể yên tâm được?

Bạch Trọng Kiêm trong nhất thời cũng không biết nên làm gì cho phải. Bạch Lộ Hàn bị mang đi, việc này không phải chuyện đùa, xem ra phải báo cho lão Đại Bạch Lộ Ngâm mới được.

“Đi thôi, tôi dẫn cậu đến gặp anh họ của tôi, nói không chừng anh ấy sẽ có biện pháp.”

Nói thật, gã tuyệt đối không lo lắng cho Bạch Lộ Hàn, mà chỉ không nỡ nhìn Hình Phong lo lắng như vậy.

“Ê a ô oa...”

“Leng keng....!!!”

“Bùm bùm....!!!”

“Rầm a a....!!!”

“Cạch”

“Choang”

“Kịch”

Liên tiếp những tiếng động đổ vỡ vang lên, phòng khách Kiều gia giống như vừa trải qua một trận động đất, bình hoa cổ vỡ tan trên mặt đất, vật trang trí, trang sức tất cả mọi thứ đều vỡ tan tành, cà phê trên bàn cũng đổ loang ra, tấm thảm quý trên sàn cũng đầy bụi, vô cùng bẩn, vô cùng thê thảm, sớm đã không thể nhận ra hình dáng ban đầu.

Người hầu Kiều gia nghe tiếng động liền chạy tới, cả đám chỉ có thể trợn mắt há mồm, nhìn cảnh bừa bãi trong phòng khách. Sau đó, lại nghe trong phòng bếp truyền đến một hồi âm thanh bình bình bang bang, mọi người biến sắc, chạy vội đến.

“Trời ơi!”

Vú Trương là người đầu tiên kêu lên nghẹn ngào, hai mắt hãi hùng chỉ kém nước ngã lăn xuống đất.

Trái tim bé nhỏ như bị một cái gì đó đập vào một cái.

Hàng loạt các món sơn hào hải vị vừa mới mang lên đặt trên bàn lúc này đã yên vị trên mặt đất, tạo nên một hỗn hợp thập cẩm, mà khăn trải bàn bị kéo lệch sang một bên đã chỉ rõ hung thủ gây ra sự việc là ai.

“Mau tìm ra đứa bé kia”

Vú Trương kêu lên, một vài người nhanh chóng tản ra mọi phía đi tìm.

Trong phòng ăn không thấy bóng dáng của Bạch Lộ Hàn, nói ra mới nhớ không biết lúc này hắn đang tránh ở nơi nào sau khi gây chuyện. Vú Trương chưa bao giờ thấy một đứa bé có lực phá hoại cường đại như vậy, rõ ràng đã đem hắn bỏ vào trong nồi, mới quay người đi, loáng cái đã không thấy tăm hơi. Bà còn chưa hiểu tại sao một đứa bé chưa tới nửa tuổi đã có thể thông minh bỏ ra khỏi nồi như vậy, hơn nữa tốc độ bỏ lại cực nhanh, chờ cho bọn họ nghe được âm thanh đổ vỡ thì sau đó đã sớm không còn kịp nữa rồi.

“A, phòng tắm tràn nước”

Một người hầu gái trẻ tuổi thấy nước chảy ra từ phòng tắm đã đến mắt cá chân kêu lên.

Phòng tắm ngay lập tức cũng không thoát khỏi một kết cục, vòi hoa sen nước đang chảy lênh láng, nước chảy tràn khắp phòng tắm lớn. Mà bồn cầu ở bên cạnh cũng có giấy vệ sinh bị kéo ra hết cả cuộn, vì dính nước lại càng kinh hơn.

“Nha!”

Lúc này là tiếng kêu trong thư phòng. Không chỉ nói đến sách vở có kết cục bị xé rách, các đĩa CD cũng tung tóe khắp phòng, băng nhạc cũng không cần phải nói, băng bị kéo ra có thể quấn đủ cả mấy lần căn phòng.

“Má ơi”

“Ôi”

Không chỉ có âm thanh của đồ đạc bị phá hỏng, mà còn xen vào là tiếng kêu kinh hãi của mọi người. Kiều gia hỗn loạn giống như bị bọn cướp viếng thăm.

Mà lúc này Bạch Lộ Hàn cũng đang ở trong phòng ngủ của Kiều Cát Chi mà lấy cả một đám những cây son môi tô tô vẽ vẽ trên sàn nhà, lại còn vẽ cả bức tranh một con rùa đen to tướng.

Không thả hấn đi?

Được, đã thế hấn sẽ khiến bọn họ ném thử sự lợi hại của hấn.

Trải qua mấy lần thử nghiệm, hấn đã có thể dễ dàng bò lên bò xuống, leo ra khỏi nôi cũng không còn là một việc vất vả. Hành động tự nhiên là hấn bắt đầu thực hiện kế hoạch phá đám Kiều gia.

Bàn tay nhỏ bé kéo một cái, đám váy áo treo trong tủ bị giật xuống, trên mặt còn rách một lỗ lớn.

Cái váy này nhất định là của người đàn bà độc ác kia, Bạch Lộ Hàn ánh mắt lạnh lùng xen lẫn vui thích, hấn cầm lấy mẫu son lúc nãy vẽ tranh còn thừa vẽ thật mạnh vài ba nét.

“A”

Vú Trương chạy vào phòng ngủ, thiếu chút nữa đã bị cảnh tượng trong phòng ngủ làm cho phát ngất.

Trời ơi! Đồ trang điểm cùng quần áo sa hoa...còn có những hạt ngọc trai trên mặt đất...

Bà không dám tưởng tượng Triệu Nhã Nhân khi trở về nhìn thấy cảnh này sẽ có thái độ gì.

Mới vừa nghĩ, tiếng quát của Triệu Nhã Nhân ở phòng khách vang lên.

“Chuyện này rốt cục là sao vậy? Tại sao trong nhà lại thất điên bát đảo như vậy?”

“Phu nhân”

Vú Trương cúi đầu đứng ở một bên, thanh âm khắc chế không ngừng run run.

“Sao vậy quản gia? Sao mọi thứ lại hỗn loạn như vậy?”

Triệu Nhã Nhân nghiêng răng nói.

Vú Trương cảm như hèn không dám lên tiếng, Triệu Nhã Nhân thấy bà một mực đứng gần ở cửa phòng ngủ, lòng nghi ngờ nổi lên.

“Bà đứng ở đó làm gì?”

“Không....không có”

Vú Trương khẩn trương không nói ra một câu đầy đủ, nói thật ra, bà vô cùng lo sợ cho đứa bé gây ra họa kia, phu nhân ghét hẳn như vậy, lại phát hiện ra phòng ngủ bị phá hoại như vậy, không cần thận có thể tức giận mà một tay bóp chết hẳn không chừng.

“Mở ra!”

Triệu Nhã Nhân trừng mắt với bà. Vú Trương đành phải tránh sang một bên nhường đường.

Ngay lập tức, Triệu Nhã Nhân tiến vào phòng ngủ, đầu tiên là sờng sốt vài giây, sau đó căn phòng vang lên một tiếng thét chói tai.

“Chuyện chết tiệt gì xảy ra thế này?”

Trên sàn nhà la liệt bảy tám hình con rùa đen, son môi của cô, bút vẽ lông mày của cô, mặt nạ dưỡng da, ngọc ngà, còn cả...trang sức cùng quần áo của cô nữa.

“Có phải chuyện này là do đứa tiểu quý kia làm không?”

Phảng phất trên đầu một luồng khí u ám, Triệu Nhã Nhân bộ dạng tức giận xoay đầu nhìn đứa bé đáng ngồi bệt trên đất Bạch Lộ Hàn vẫn rất ung dung, trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy vẽ trên tóc của đứa trẻ.

Vú Trương vội vã chạy đến ôm lấy Bạch Lộ Hàn, để phòng cơn tức giận của Triệu Nhã Nhân.

“Phu nhân, thực xin lỗi, là tôi không chăm sóc cậu ấy cẩn thận, xin phu nhân tha thứ.”

Bà chỉ có thể nói lời xin lỗi, hi vọng có thể làm giảm bớt cơn tức giận của Triệu Nhã Nhân.

“Cái tên tiểu quý chết tiệt này, xem ra cuộc sống của nó quả thật rất thư thái, ta không nên dung túng cho nó!”

Triệu Nhã Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ồi...phu nhân, cậu ấy còn là một đứa trẻ”

Vú Trương thử thanh minh, mấy ngày nay vì Kiều Cát Chi phải đi công tác không về, mọi việc trong nhà đều do Triệu Nhã Nhân quản lý, nếu cô có ý đồ gây bất lợi với Bạch Lộ Hàn, ai cũng không thể ngăn cản được.

“Lôi nó ra, ngoại trừ nước, không cho nó ăn bất cứ thứ gì”

Triệu Nhã Nhân không chú ý đến lời vú Trương, thét lên ra lệnh.

“Phu nhân”

Vú Trương hét lên sợ hãi. Ngược đãi trẻ em chính là phạm pháp.

“Bỏ đói nó ba ngày, xem nó còn...có hay không sức lực mà phá rối ta như thế này nữa”

Triệu Nhã Nhân không do dự trừng mắt nhìn vào vú Trương lần nữa.

“Yên tâm, không chết được đâu”

Không dạy cho tiểu quỷ kia một bài học, cô nuốt không trôi cơn tức giận này.

Hết chương 7

11. Chương 8

Ồ...đói quá a...

Bạch Lộ Hàn mềm nhũn nằm ở trong nôi, khí lực động đậy cũng không có, lúc đầu hần chỉ có thể ê a phản kháng, sau đó hần dần cảm thấy thân thể đứa trẻ dần suy yếu, để bảo tồn thể lực, hần chỉ ngoan ngoãn không làm bất cứ cái gì để chống cự. Hai ngày trôi qua, ngoại trừ vú Trương có đôi lúc lén lút cho hần uống thêm sữa, hần cái gì cũng không được ăn, cái bụng kêu òng ọc biểu tình kêu đói cũng chỉ biết thầm thì trong đầu.

Lại không có người tới cứu hần, cái thân thể hài nhi này muốn làm gì cũng không được.

Bạch Lộ Hàn đã có chút cảm giác được cơ thể đang phát sốt, ý nghĩ mơ mơ màng màng. Ăn không ngon, ngủ không ngon, oa...Hắn vốn là băng hỏa lang a, tại sao lại phải chịu ngược đãi như này a?

Người đàn bà chết tiệt kia, chờ hắn khôi phục điều đầu tiên là sẽ xử lý cô ta.

Bạch Lộ Hàn mặc dù khó chịu, cũng không quên dự định tương lai sẽ báo thù.

Hắn nhất định phải làm Kiều thị cùng Triệu thị sụp đổ, cho nữ nhân kia ra đường làm ăn mày.

Rầm.

Một âm thanh của tiếng đập cửa, Kiều Cát Chi vội vã chạy đến bế lấy Bạch Lộ Hàn, hỗn hển kêu lên.

“Mau đem bình sữa tới đây”

Vú Trương vội vã mang một bình sữa ấm nóng đến. Kiều Cát Chi đón lấy đưa thẳng lên miệng Bạch Lộ Hàn

“Cục cưng, con đói bụng lắm à? Không phải sợ, ba ba đã trở về rồi”

“Thì ra anh còn biết đường trở về nhà”

Triệu Nhã Nhân không biết từ đâu đi lại sau lưng y.

Ánh mắt Kiều Cát Chi hung hãn quét qua, y đem Bạch Lộ Hàn giao cho vú Trương đang đứng ở bên cạnh, xoay người tức giận với Triệu Nhã Nhân.

“Cô có biết mình đang làm cái quái gì không hả? Nếu như tôi không về sớm, cô đã giết chết đứa bé rồi biết không?”

Triệu Nhã Nhân lạnh lùng cười.

“Nếu không bỏ đói nó vài ngày như vậy, nó sao có thể ngoan ngoãn như thế?”

“Người đàn bà này cô có còn lương tâm không?”

Kiều Cát Chi cơn giận không thể kiềm chế được.

“Nó còn chưa được nửa tuổi, dù cô có không thích nó, thì cũng không nên đối xử với nó như vậy chứ?”

“Lương tâm?”

Triệu Nhã Nhân như là nghe thấy một chuyện nhục cười nhất trên đời.

“Kiều Cát Chim, anh cũng xứng nói đến hai chữ lương tâm này sao? Nếu như anh có lương tâm, thì sẽ không mượn nhờ tiền bạc nhà tôi mà đồng ý kết hôn? Cũng sẽ không vì thấy tôi không thể sinh con mà đem một đứa con hoang bên ngoài về? Sẽ không đuổi cậu của đứa bé này đi”

“Cô...”

Kiều Cát Chi mặt lúc đỏ lúc trắng, tức giận không nói nên lời.

“Tiên sinh”

Một người hầu gái chen vào cuộc cãi vã nảy lửa.

“Có khách đến tìm ngài”

Kiều Cát Chi cực kỳ phần uất liếc qua vợ mình một cái, rồi quay sang vú Trương dặn dò chăm sóc Bạch Lộ Hàn cẩn thận, xong mới đi ra phòng khách.

“Bạch chủ tịch?”

Không nghĩ đến người đến lại là khách hàng lớn của Kiều thị, cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, Kiều Cát Chi nhìn thấy Hình Phong đứng sau Bạch Lộ Ngâm, càng sửng sốt. Lần trước y thấy tổng giám đốc Bạch thị Bạch Trọng Kiềm cùng với cậu, lại không ngờ lần này cậu lại đưa người đứng đầu Bạch thị đến.

Hình Phong nhìn thấy Kiều Cát Chi nhin không được muốn cất lời hỏi, lại bị Bạch Trọng Kiềm giữ lại, lại thấy ánh mắt bảo cậu cứ yên tâm của Bạch Lộ Ngâm, chỉ biết tạm thời kiềm chế tức giận.

“Bạch chủ tịch đại giá quang lâm, không biết là vì việc gì?”

Không hiểu được quan hệ của bọn họ với Hình Phong là gì, Kiều Cát Chi đành phải cẩn thận ứng xử. Nếu đắc tội với Bạch Lộ Ngâm, vậy thì chờ bị mất đi một khách hàng lớn, đến lúc đó nhất định Kiều thị sẽ bị chấn động không nhỏ, còn có thể có nguy cơ đóng cửa công ty đến nơi, không cách nào giải quyết được, Kiều Cát Chi chỉ thầm mắng mình thất sách.

Bạch Lộ Hàn cười nhạt một tiếng, nhìn nét mặt thì ôn hòa như không có gì nhưng lại gây cho người ta một cảm giác áp lực rất lớn.

“Tổng giám đốc Kiều hẳn biết vị này là Phong tiên sinh chứ?”

Anh cố ý hỏi.

Kiều Cát Chi không thể không gật đầu.

“Có biết, có điều..”

“Biết là được rồi” Bạch Lộ Ngâm không cho y có cơ hội giải thích, nói thẳng ra “Tôi cũng nói thẳng, Hình tiên sinh có một đứa cháu trai, nhưng hiện tại nói đang bị dẫu ở nhà anh, tôi hi vọng anh có thể mang nó ra đây”

Kiều Cát Chi biến sắc.

“Ngài đây là có ý tứ gì?”

Nghe được điều này, Hình Phong không khỏi tức giận kêu lên.

“Người còn dám giả ngu, cục cứng rõ ràng là đang ở nhà người.”

Kiều Cát Chi không có nhìn Hình Phong, chỉ hướng Bạch Lộ Ngâm nói.

“Bạch chủ tịch, có phải là ngài hiểu lầm không? Ngài đến đây chẳng lẽ lại vì chuyện này? Tôi chỉ nhớ chúng ta chỉ có quan hệ làm ăn, ngoài ra không có liên quan gì đến gia đình của mỗi người.”

Ngụ ý chính là muốn Bạch Lộ Ngâm bớt lo chuyện người khác đi.

Bạch Lộ Ngâm không thay đổi sắc mặt, trước sau vẫn mỉm cười nói.

“Tôi đương nhiên không chỉ...vì việc này mà đến đây. Chắc hẳn tổng giám đốc Kiều không

có quên, hợp đồng giữa Bạch thị và Kiều thị sắp đến lúc hết hạn rồi nhỉ?”

Kiều Cát Chi nghe xong lập tức luống cuống. Y làm sao không nhớ chứ? Hết hạn hợp đồng, cha y ngày nào cũng gọi điện cho y thúc giục y tìm mọi cách làm sao kí tiếp được hợp đồng mới với Bạch thị, nếu không Kiều thị sẽ không chống đỡ nổi. Hiện tại Bạch Lộ Ngâm chủ động nêu ra, chắc chắn không phải là chuyện tốt, hơn nữa tám chín phần là liên quan đến đứa bé kia.

“Bạch chủ tịch, chuyện này và đứa bé là hai chuyện khác nhau” Ngữ khí Kiều Cát Chi cũng mềm lại không ít, loại thời khắc đặc biệt này, y cố gắng bình tĩnh nói “Tôi nghĩ là có chút hiểu lầm, tôi không có chứa chấp một đứa bé nào cả, đứa bé kia vốn là con ruột của tôi, tôi chỉ đem nó về nhà nuôi mà thôi, hi vọng ngài có thể hiểu được tấm lòng của người làm cha.”

“Cái gì mà tấm lòng của người làm cha? Người chỉ là muốn có người thừa kế mà thôi”

Hình Phong nghe đến đây tức giận hét lên, đối với Kiều Cát Chi giả nhân giả nghĩa vạn phần khinh thường.

Bạch Lộ Ngâm dùng ánh mắt ngăn lại lời lên án của cậu, tiếp tục nói.

“Tôi đương nhiên có thể hiểu, bởi vì ai cũng có một đứa con. Như lời anh nói, đây là chuyện gia đình anh, tôi là người ngoài, không tiện nhúng tay vào. Thực tế hôm nay tôi đến, là muốn bàn bạc một số chuyện”

“Bàn bạc?”

Kiều Cát Chi nghi hoặc nhìn bộ dáng của Bạch Lộ Ngâm vẫn rất điềm đạm, ý muốn tìm ra một lý do. Y không cho rằng với tình hình này Bạch Lộ Ngâm lại muốn bàn chuyện làm ăn với y.

“Đúng vậy”

Bạch Lộ Ngâm không quan tâm trước mặt là người hay quỷ, thủy chung đều là một dáng vẻ làm cho người ta chỉ thấy được một vẻ thâm trầm bí ẩn.

“Nếu như Kiều thị muốn tiếp tục kí hợp đồng với Bạch thị, thì anh hãy dùng đứa bé kia làm vật trao đổi, đây là điều kiện duy nhất của Bạch thị.”

“Ngài nói cái gì?”

Kiều Cát Chi giống như bị kim đâm chúng người nhảy dựng lên.

“Nhưng mà...không phải là ngài nói không nhúng tay vào chuyện riêng của Kiều gia”

“Tôi không nhúng tay, chỉ có điều tôi chỉ đưa ra thêm điều kiện của Bạch thị cho bản hợp đồng mới thôi, điều này sao có thể coi là việc riêng?”

Bạch Lộ Ngâm không nhanh không chậm nói.

Kiều Cát Chi trừng mắt nhìn anh, một tắc bắn loạn, y chỉ biết là Bạch Lộ Ngâm sẽ không chịu bỏ ý định! Bạch thị là cây trụ duy nhất của Kiều thị lúc này, mà cục cứng lại là người thừa kế của Kiều gia, chuyện này làm sao y có thể bỏ qua được?”

“Không thể...thay đổi điều kiện sao?”

Y cố nín giữ một hị vọng mong manh.

“Ngoại trừ điều này, điều gì cũng có thể”

“Không thể”

Bạch Lộ Ngâm cũng dứt khoát.

“Nhưng mà...nó là con trai của tôi.” Kiều Cát Chi chán nản ngồi phịch xuống ghế salon, ôm lấy đầu “Tôi van ngài...hãy thông cảm cho tâm tình một người làm cha như tôi được không?”

Trên mặt Hình Phong xẹt qua một vẻ khinh thường, đang định mở miệng, lại bị Bạch Trọng Kiềm ngăn lại.

Yên tâm, cứ giao cho lão Đại là được.

Bạch Trọng Kiềm dùng khẩu hình miệng nói cho cậu hiểu.

“Tôi đã nói ra điều kiện, chẳng lẽ anh không hiểu”

Bạch Lộ Ngâm không thay đổi thái độ, một chút cũng không động lòng trước lời cầu xin của Kiều Cát Chi, thấy Bạch Trọng Kiềm bên cạnh cũng âm thầm bĩu môi.

Quả không hổ là huynh trưởng Bạch gia, Bạch Lộ Ngâm chính là như vậy, nhìn ôn hòa vô hại, thân thiết động lòng người, trên thực tế lại nguy hiểm máu lạnh nhất, mặc kệ là đối mặt với kẻ thù hay bạn bè, về mặt vĩnh viễn là đứng đứng, cũng không quan tâm đối phương dùng

thủ đoạn mềm hay cứng, cho dù có người uy hiếp thất cổ trước mặt anh, anh cũng sẽ mỉm cười mà chống đỡ.

Mà Bạch Lộ Ngâm vốn chẳng quan tâm đến tình cảm cốt nhục tình thâm của Kiều Cát Chi, anh cũng không có lòng tốt giúp đỡ Hình Phong, chủ yếu là vì linh hồn của cái người trong thân thể của đứa bé. Sao có thể vô tình, sao có thể bỏ rơi em trai của chính mình, cho nên anh mới xuất hiện ở đây lúc này.

Kiều Cát Chi bị lời của Bạch Lộ Ngâm làm cho tiến thoái lưỡng nan. Y không thể để mất đi khách hàng lớn là Bạch thị, nếu không cơ nghiệp mấy chục năm qua của Kiều thị coi như sụp đổ, nhưng lại phải đem đứa con ra trao đổi. Một bên là Kiều thị, một bên là đứa con, đều quan trọng như nhau, trong một thời gian ngắn, y căn bản không thể lựa chọn được. Nhưng là Bạch Lộ Ngâm cũng đang đợi y cho câu trả lời thuyết phục, hiển nhiên là không thể bỏ qua cho bất kì thái độ nào của y.

Nhưng mà...

Nhưng mà...

Nóng vội như kiến bò trên chảo nóng, mọi suy nghĩ lúc này đều làm y đau đầu.

Cục cứng là người thừa kế của Kiều thị, mà Kiều thị lúc này lại cần một khách hàng lớn như Bạch thị để duy trì tồn tại, nếu không thật sự sẽ đóng cửa, đến lúc đó thì người thừa kế cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng mà nếu đem cục cứng trả lại, chẳng những mất đi đứa con, còn mất đi người thừa kế của Kiều thị, trong nhà thì người phụ nữ kia lại như gà mái không đẻ trứng, mà lại rất ghen tuông, như vậy, hẳn còn có cơ hội có con khác sao?

Cuối cùng, Bạch Trọng Kiềm lại buông ra một câu không biết là vô tình hay hữu ý.

“Có thể lấy người phụ nữ khác, con cũng có thể sinh đứa khác”

Dù sao Triệu thị với Kiều thị bây giờ cũng không có giúp đỡ gì, gã không tin Kiều Cát Chi không nghĩ tới việc bỏ người phụ nữ Triệu Nhã Nhân kia.

Kiều Cát Chi nghe xong, suy tư một hồi. Đúng như Bạch Trọng Kiềm, y ước gì có tảng đá rơi trúng đầu con cọp cái kia, vì có thể người đàn bà kia cực kỳ ngoan cố, kiên quyết không chịu ly hôn...Không được, cuộc đời y không thể nằm ở trong tay người đàn bà kia được! Cho dù ép cũng phải bắt cô ta kí tên! Còn con, có thể có người đàn bà khác sinh cho y, mà Kiều thị, là cơ nghiệp của tổ tiên y gây dựng, không thể để bị hủy hoại trong tay của y được.

Nghĩ vậy, Kiều Cát Chi chính thức hạ quyết tâm.

“Được, tôi đem đứa bé trả lại cho cậu”

Y quay đầu lại gọi vú Trương bế Bạch Lộ Hàn ra.

“Cục cưng”

Nhìn thấy vú Trương đang bế một đứa bé trạng thái mệt mỏi tiến vào phòng khách, Hình Phong vội chạy nhanh đến, đoạt lấy Bạch Lộ Hàn.

“Ô...oa”

Cảm nhận được lồng ngực ấm áp của Hình Phong, mí mắt mơ mơ màng màng của Bạch Lộ Hàn cố gắng mở ra, yếu ớt kêu lên, hiện lên một vẻ yên tâm.

Thật tốt quá, lại trở lại bên cạnh tên tiểu tử gốc này rồi...

“Cục cưng, con xảy ra chuyện gì vậy?”

Hình Phong kinh hãi nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Bạch Lộ Hàn, lòng đau như cắt, lại dùng tay sờ sờ chán hẫn, không khỏi chấn động.

“Kiều Cát Chi! Người làm gì cục cưng vậy? Nó mới ở nhà của người vài ngày, tại sao lại biến thành như vậy?”

Cậu tức giận chất vấn Kiều Cát Chi.

“Đứa bé xảy ra chuyện gì?”

Bạch Trọng Kiềm đi lại, phát hiện thấy Bạch Lộ Hàn có điểm khác thường, không giống với thần thái sáng láng hàng ngày.

Tên này sao lại trở nên yếu ớt như vậy?

“Cục cưng bị sốt, cả người nó đang nóng lên đây này”

Hình Phong đau lòng sắp chết kêu lên, lập tức hướng cửa chạy ra.

“A Phong!”

“Tôi muốn đưa nó đến bệnh viện ngay”

Nếu cục cưng có gì xảy ra, cậu thực sự không thể tha thứ cho chính mình được! Ngay cả khi cục cưng gặp tai nạn lúc trước, cũng không có yếu ớt như vậy, như là...như là tùy thời sẽ đình chỉ hô hấp.

Đi tới bệnh viện, thân nhiệt Bạch Lộ Hàn đã tăng lên không biết là bao nhiêu độ, toàn thân như bị lửa vây lấy, làm cho các bác sĩ hết sức kinh ngạc. Nhiệt độ cao như vậy, đối với người trưởng thành đã rất nguy hiểm, huống chi là một đứa bé.

“Bác sĩ, tôi van ngài, nhất định, nhất định phải cứu nó”

Hình Phong cơ hồ là gào lên mà van xin.

“Chúng tôi sẽ cố hết sức, nhất định sẽ cố gắng hết sức”

Bác sĩ nói xong, vội vàng chuyển Bạch Lộ Hàn vào phòng cấp cứu.

Nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại trước mắt, ngăn cách tầm mắt của cậu, Hình Phong quỳ sụp xuống đất, không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên xung quanh, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

Bệnh viện này, đã đưa chị gái của cậu đi xa, khi cậu đến, chỉ kịp nhìn thấy tấm vải trắng che đi khuôn mặt của chị gái mình, mà bây giờ...

Con trai của chị ấy ở bên trong.

Nó còn là một đứa trẻ.

Xin ông trời...xin đừng cướp đi người quan trọng nhất của cậu.

Nếu không trên đời này, chỉ còn lại một mình cậu cô độc, thâm thía cảm giác đáng sợ, tịch mịch, cùng đau thương.

Cậu không thể chịu được.

Hắn sắp nóng chết.

Bạch Lộ Hàn cảm thấy trong bụng giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, làm hắn không thể thở nổi. Mới vừa rồi chỉ hơi nóng mà thôi, sao bây giờ ruột gan lại trở nên nóng như lửa đốt thế này.

Cảnh tượng trước mắt nhập nhòa nhập nhòa, khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ, lồng ngực bức bối, giống như bị cái gì chặn ngang. Hắn cố gắng hô hấp, lại bị cảm giác đau đớn đè nén, giống như con cá bị mất nước, toàn thân khô khốc, nước như bị bốc hơi hết.

Khó chịu quá...

Hắn sẽ không chết như vậy chứ?

Nếu như hắn chết, vậy thân thể này của đứa bé thì sao?

Còn Hình Phong...tên tiểu tử ngốc kia, hắn còn chưa cùng hắn chính thức gặp nhau.

Không cam lòng! Chỉ là đói bụng hai ngày, không thể chết như vậy được...Hắn không muốn chết...sẽ phải rời xa Hình Phong...

Không muốn rời đi....

Đột nhiên, Bạch Lộ Hàn cứng lại, một cỗ nhiệt đánh ập xuống, cùng với nhiệt độ cơ thể lúc này làm hắn trở tay không kịp.

Giống như có cái gì đó cầm hắn quăng đi, từng tế bào trong cơ thể hắn như bị xé nát.

Đây là...linh hồn của đứa bé?

Ý nghĩ này trong đầu Bạch Lộ Hàn lóe lên.

Chẳng lẽ đứa bé kia đã tỉnh lại? Vậy hắn có thể trở lại với thân thể ban đầu rồi sao?

Không để hắn suy nghĩ thêm, một cỗ đau đớn làm hắn ngất đi, trong khoảnh khắc rơi vào một mảng u tối.

Đợi cho đến khi Bạch Lộ Hàn tỉnh lại, tất cả đều thay đổi, hắn chỉ kinh hãi phát hiện mình đã trở lại thân thể cũ, không còn ở trong thân thể ngắn ngủn của đứa bé nữa, nhưng mà không may người mà hắn nhìn thấy đầu tiên không phải là Hình Phong cũng không phải là Bạch Lộ Ngâm, mà là người hắn chỉ muốn tránh mặt Bạch Trọng Kiềm.

“Chúc mừng anh trở lại nhân gian, nhất định là anh rất phiền toái, ngay cả Diêm Vương cũng không muốn giữ”

Bạch Trọng Kiềm không mở miệng thì thôi, đã mở miệng thì chỉ có làm cho người ta muốn tức chết.

Bạch Lộ Hàn định mở miệng nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị chặn lại, không thể phát ra âm thanh.

“Anh tốt nhất đừng nên mở miệng nói chuyện, nằm lâu như vậy, thân thể anh khó tỉnh táo ngay, chờ thêm vài ngày cho sức khỏe anh hồi phục hoàn toàn xem sao” Bạch Trọng Kiềm nói xong liền đi ra ngoài “Tôi đi gọi bác sĩ đến”

Này, chờ một chút, đừng đi ngay như vậy a!~

Bạch Lộ Hàn vừa muốn gọi gã lại nhưng lại không nói ra tiếng, nhớ tới tay chân, thì tê dại giống như bị điện giật. Bạch Trọng Kiềm luôn cố tình lảng tránh câu hỏi của hắn, nói đông nói tây nhưng mà vẫn là không trúng trọng điểm, lúc này càng dứt khoát vứt bỏ hắn.

Đáng chết, nếu lão Đại ở đây.

Bạch Lộ Hàn suy nghĩ không thôi, điều hắn muốn biết duy nhất lúc này là Hình Phong đang ở đâu. Ra vào phòng bệnh của hắn ngoại trừ bác sĩ y tá, của nợ Bạch Trọng Kiềm...kia thì luôn làm ra vẻ mặt không biết gì hết của một con heo ngu ngốc, vẫn mãi không thấy được hình dáng của cái người mà hắn muốn thấy nhất. Khổ nỗi thân thể không thể nhúc nhích, lại không có cách nào lên tiếng, trong lòng nóng như lửa đốt chỉ có thể trừng mắt nhìn Bạch Trọng Kiềm.

“Anh trừng mắt nhìn tôi làm gì? Nếu không phải lão Đại nói tôi chăm sóc anh, tôi cũng chẳng muốn suốt ngày nhìn cái mặt như cái mông của anh. Anh có bệnh thì cư xử như người bị bệnh đi! Đừng có không biết tốt xấu như vậy được không?”

Bạch Trọng Kiềm đương nhiên sẽ không để yên cho ánh mắt muốn giết người của hắn mà giữ im lặng, sau một hồi tức giận, gã lại thâm nói tiếp:

“Nói thật là, thời gian anh làm trẻ con ít ra còn đáng yêu một chút, nhanh như thế đã biến trở lại, thật là mất hứng mà”

Gã còn chưa có treu cột đủ, chỉ cần trước mặt Bạch Lộ Hàn không nhắc đến Hình Phong. Gã cũng không phải đứa ngốc, nhìn cũng biết Bạch Lộ Hàn mấy ngày nay sốt ruột cái gì, muốn nhanh chóng gặp Hình Phong sao, gã hết lần này đến lần khác không nói cho hắn, xem hắn như thế nào?

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Lộ Hàn sáng ngời, thẳng tắp nhìn về Bạch Trọng Kiềm. Cuối cùng cũng nhớ đến hai tiếng trẻ con, Hình Phong kia bây giờ đang ở đâu? Là về nhà hay vẫn còn ở trong bệnh viện.

Bạch Trọng Kiềm cố ý không đếm xỉa đến ánh mắt bức thiết muốn hỏi thăm của Bạch Lộ Hàn, lại cố tình lãng sang những chủ đề khác.

Tiểu tử thôi này!

Sắc mặt Bạch Lộ Hàn lúc này đen như đáy nồi, không còn là đứa trẻ mặc dù hắn vẫn đang nằm trên giường bệnh, nhưng cũng đã khôi phục được cái vẻ băng hỏa lang khí thể lạnh lùng, chỉ tiếc đối diện với hắn lại là cái kẻ luôn biết ứng phó với băng hỏa lang: Bạch Trọng Kiềm.

Không sao hết, dù sao Hình Phong không ở bệnh viện thì cũng là ở nhà, mà ngôi nhà kia hắn nhớ rõ từng ngõ ngách, đợi cho thân thể hoàn toàn khỏe mạnh đi tìm cũng không thành vấn đề.

Mặc dù tự an ủi mình như thế, Bạch Lộ Hàn vẫn không ngừng nóng lòng mong muốn nhìn thấy Hình Phong.

Không biết từ lúc nào, Hình Phong đã chiếm cứ hết trong tâm trí hắn, cả thể xác và tinh thần, đối với hắn mà nói, Hình Phong không chỉ là một người tạm thời nuôi hắn, cũng không phải là một nguồn hơi ấm thoáng qua, mà là một cái gì đó không giải thích nổi. Bất cứ ai, người thân, bạn bè, thậm chí là anh cả Bạch Lộ Ngâm, cũng chưa từng làm cho hắn có cảm giác này, không giống như tình cảm yêu thích thông thường, so với tình thân thì cao hơn một chút, càng chân thành tha thiết, thì càng khắc cốt ghi tâm, càng nóng ruột nóng gan, càng nhớ mãi không quên...

Chẳng lẽ là....

Sau vài ngày trị liệu, tiếng nói của Bạch Lộ Hàn cuối cùng cũng đã khôi phục lại, câu đầu tiên khi hắn mở miệng hỏi Bạch Trọng Kiềm là “Đồ đầu óc heo có giỏi”, làm Bạch Trọng Kiềm tức giận quay đầu bước đi, vài ngày cũng không có đến bệnh viện. Tại bệnh viện dạo qua một vòng, không gặp được Hình Phong, hắn chỉ có thể hỏi bác sĩ chữa trị cho hắn.

“Đứa trẻ ngài nói lúc trước được đưa đến cấp cứu, đã sớm khỏe lại, đã được người nhà đón về rồi”

Bác sĩ nói như vậy cho hấn biết.

Quả nhiên là đã về nhà, từ khi hấn hoàn hồn đến nay, dù sao cũng đã nhiều ngày như vậy. Điều này cũng là tất nhiên, đứa bé hấn đã từng sống trong thân xác kia bình an vô sự, chắc hấn Hình Phong rất vui mừng, sao lại thờ dài a?

Bạch Lộ Hàn tưởng tượng bộ dáng của Hình Phong, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười không dễ nhận thấy, sự dịu dàng trước nay chưa từng có, hiện trên khuôn mặt tuần mỹ lạnh lùng, làm cho các bác sĩ y tá đứng xung quanh ngây người khi nhìn thấy.

Mặc dù rất tiếc không gặp được Hình Phong, nhưng chỉ cần biết nhà của cậu ở nơi nào, sẽ không sợ không tìm thấy người. Mới mười ngày mà thôi, hấn đã rất nhớ ngôi nhà nhỏ mà ấm áp kia, có giọng nói dịu dàng đầy yêu thương của Hình Phong. Bạch Lộ Hàn buồn rầu không biết là nên dùng phương thức nào để gặp mặt Hình Phong một cách tự nhiên thân thiết nhất mà không làm Hình Phong sợ hãi, hoặc là trực tiếp cho cậu biết hai tháng trước người ở trong cơ thể đứa bé chính là hấn, Hình Phong có sợ hãi hay không, cho là hấn bị tâm thần?

Bất luận như thế nào, việc chính cần làm đầu tiên sau khi xuất viện là đi gặp Hình Phong.

Bạch Lộ Hàn quyết định, cố gắng trị liệu, tranh thủ sớm xuất viện từng ngày. Mỗi buổi tối khi ngủ, hấn đều ngây ngốc ảo tưởng tình cảnh khi dùng tư thế trưởng thành gặp Hình Phong, không biết sẽ thế nào, căn bản đây là mối tình đầu của hấn. Nếu là hấn trước kia, hấn nhất định sẽ đối với loại tình cảnh này mà cười nhạt, cộng thêm cái vẻ bốn cột, nhưng bây giờ thì khác, chỉ cần đối tượng là Hình Phong, cho dù có gọi hấn là tên gốc một trăm lần hấn cũng cam lòng.

Hết chương 8

12. Chương 9

Một buổi sáng chủ nhật trời trong nắng ấm, tiểu khu yên tĩnh bỗng xuất hiện một chiếc xe đen bóng có rèm che. Sau khi dừng ở bãi đỗ, một người đàn ông cao lớn đeo một chiếc kính râm bước ra khỏi xe, một thân trang phục gọn gàng làm nổi bật lên dáng người cao lớn của người đàn ông.

Sự xuất hiện của hấn như là một luồng ánh sáng chói mắt toát ra từ lòng đất, thoảng cái đã thu hút được ánh mắt của nhiều người, ngay cả không khí xung quanh hấn lúc này cũng trở nên không tầm thường. Tuy đôi mắt bị kính râm che đi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ tuyệt luân hé ra, làm cho bà chủ nhà cùng các cô gái trẻ ở tiểu khu này trái tim nhảy loạn.

Chỉ thấy người đàn ông rất nhanh đi đến một căn nhà trọ cũ.

“Kính coong...king coong...”

Bạch Lộ Hàn nhấn chuông cửa, lòng hồi hộp không ngừng, nghĩ đến việc cánh cửa được mở ra, lập tức có thể nhìn thấy Hình Phong, hẳn không thể không chế được trái tim tung tăng nhảy như chim sẻ.

Bàn tay hồi hộp ra đầy mồ hôi, Bạch Lộ Hàn cố gắng trấn tĩnh bản thân. Bỗng hỏa lang lãnh khốc vô tình rõ ràng cũng có lúc khẩn trương, nói ra nhất định không ai dám tin. Có điều, cái này cũng không có gì là quan trọng, quan trọng là...hắn nhất định phải chính miệng nói cho Hình Phong, trong lòng hẳn không biết đã luyện tập biết bao nhiêu lần.

Sau một vài lần bấm chuông, vẫn không có ai ra mở cửa, lòng mày Bạch Lộ Hàn không khỏi chau lại. Là ra ngoài? Bình thường thời gian này Hình Phong đều ngồi trước máy tính làm việc nha!

Bạch Lộ Hàn bắt đầu hồi hận khi không gọi điện báo trước.

“Tiên sinh, ngài tìm Hình tiên sinh?”

Một giọng nói dường như quen quen từ phía sau vang lên.

Bạch Lộ Hàn quay người lại, nhận ra đây là người nhiều lần giúp Hình Phong trông hẩn: bác Phương. Một cảm giác thân thiết nổi lên, hắn tháo kính râm xuống lễ phép hỏi thăm “Tôi tìm Hình Phong, xin hỏi cậu ấy có nhà không?”

Oa, thật là một người đàn ông suất chúng.

Mặc dù là đã bước vào tuổi trung niên, cũng không khỏi bị mị lực của Bạch Lộ Hàn hấp dẫn. Bác Phương một bên trả lời một bên không quên nghĩ tại sao lúc trẻ mình không gặp qua một người đàn ông tốt như thế.

“Hình tiên sinh đã dọn nhà, cậu ấy hiện tại không ở đây nữa”

“Cái gì?”

Giống như bị tạt một gáo nước lạnh, cõi lòng đầy chờ mong của Bạch Lộ Hàn như bị đẩy xuống đáy vực sâu.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hắn vội hỏi.

Hình Phong chuyển nhà? Tại sao đột nhiên lại như vậy? Hắn một chút cũng không ngờ tới!

“Chính là mấy hôm trước, tôi cũng không biết mọi thứ đang tốt lành, cậu ấy đột nhiên chuyển đi” Bác Phương nuối tiếc trả lời “Đại khái là đã đi được hai ngày rồi”

“Cậu ấy chuyển đi đâu?”

Bạch Lộ Hàn không buông tha tiếp tục hỏi.

Sao có thể như vậy? Hắn đã chuẩn bị rất kĩ chạy tới, vốn tưởng sẽ có một cái “Lần đầu” gặp mặt khó quên, ai ngờ...

“Tôi không biết, Hình tiên sinh chưa nói”

Bác Phương lắc lắc đầu.

Đã kích đột nhiên đánh tới, làm Bạch Lộ Hàn choáng váng đầu óc.

Sẽ không bỏ lỡ như vậy chứ? Không có địa chỉ, không số điện thoại, biến người mệnh mông, hắn biết đi đâu tìm Hình Phong đây? Chẳng lẽ sau khi hoàn hồn, bọn họ không còn quan hệ gì nữa, từ nay về sau không còn được gặp mặt?

Không thể!

Tuyệt đối không thể để cho Hình Phong cứ như vậy biến khỏi cuộc đời hắn.

Mỗi ngày Bạch Lộ Hàn điên cuồng tìm kiếm, đi ô tô tìm khắp các ngõ lớn ngõ nhỏ, liều mạng tìm kiếm trong đám người, mong muốn có thể tìm thấy được thân ảnh luôn chiếm cứ trong lòng hắn. Các nhà trọ, thậm chí là siêu thị, hắn đều đi qua, nhưng đều không có tìm thấy.

Mỗi ngày đều là không có ích gì trôi đi.

Đang lúc Bạch Lộ Hàn tinh thần chán nản, vì đang lo lắng không tìm thấy Hình Phong, tại Bạch gia.

“Trọng Kiêm, tôi ở nơi này có được không?”

Hình Phong có chút bất an hỏi.

“Không phải là cậu đang lo lắng Kiều Cát Chi sẽ đến tìm lần nữa sao? Nơi này là an toàn nhất trong lúc này, tôi cam đoan tuyệt đối không người nào dám đến đây quấy rầy cậu”

Bạch Trọng Kiêm chỉ còn thiếu vô vô ngực mình mà chứng minh.

“Nhưng mà...đây là nhà của anh, tôi có lẽ quấy rầy đến người nhà của anh không...”

Bạch gia đã giúp cậu rất nhiều chuyện lộn xộn, cậu sao có thể không biết xấu hổ mà tiếp tục quấy rầy họ? Ở đây không mất tiền thuê nhà, tiền điện nước, thậm chí có cả người giúp việc chuyên môn giúp dọn dẹp phòng, cậu thực sự là không chịu nổi.

“Quấy rầy cái gì? Cậu cũng thấy đấy, trong lúc này ngoại trừ quản gia, người giúp việc, lão Đại, ngoài ra chỉ có tôi, ngôi nhà khác nào tòa nhà hoang, phòng ốc còn trống nhiều, không dùng thật lãng phí.”

Các anh em của nhà họ Bạch bên ngoài đều có nơi ở riêng, ngoại trừ những người còn tâm huyết với căn nhà ở một hai ngày, còn lại về sau cũng không hiểu phân bố đi đâu hết.

Bạch Trọng Kiêm thấy Hình Phong có chút từ chối, thích thú nói.

“Còn nữa, cậu bình thường công việc bận rộn, không phải đang lo lắng không biết chăm nom đứa trẻ như thế nào sao? Bà quản gia chính là rất yêu mến đứa trẻ a, anh em chúng tôi cũng đều do một tay bà ấy nuôi lớn. Khi cậu bận rộn dịch bản thảo, bà ấy có thể giúp cậu trông nom đứa trẻ”

Hình Phong nghĩ nghĩ, thấy cũng đúng, khi mới tới Bạch gia, vị quản gia hòa ái cùng cục cưng trong lòng cậu dường như mới quen đã thân lắm, suốt ngày bế bồng không ngơi tay, chọc cho cục cưng khanh khách cười không ngừng. Nhìn thấy cục cưng cười, cậu mới cảm thấy yên lòng. Tuy cục cưng đã có thể xuất viện, nhưng là cậu lo lắng thân thể đứa bé sau khi bệnh không dễ gì khôi phục, kết quả là bà quản gia nói cứ để đó cho bà, không đây một tháng nhất định sẽ làm cho cục cưng béo tròn trở lại.

Ngoài ra, ngẫm lại cũng có chút kì quái, cục cưng vốn dĩ rất ghét Bạch Trọng Kiêm, sau khi tỉnh dậy mặc kệ Bạch Trọng Kiêm bế cũng không có quấy đạp, ngược lại còn có thể cùng nhau chơi đùa. Có điều như vậy, cậu cũng vui đi không ít lo lắng.

Thình tình không thể từ chối, Hình Phong chỉ còn cách cảm kích đầy tấm lòng tiếp nhận đề nghị của Bạch Trọng Kiêm, tạm thời ở tại Bạch gia.

“Đúng rồi, Bạch tiên sinh không phải là đã xuất viện rồi sao? Sao tôi không thấy anh ta lúc nào vậy?”

Hình Phong đưa ra nghi vấn trong lòng.

Những ngày này vì cục cứng, cậu không rảnh chú ý tới hắn, đợi đến lúc rảnh rồi đến thăm Bạch Lộ Hàn, mới biết là hắn đã tỉnh, cũng đã làm thủ tục xuất viện. Rất mong muốn gặp được Bạch Lộ Hàn nói lời xin lỗi, Hình Phong ở Bạch gia chờ đợi nhiều ngày, cho rằng có thể gặp được Bạch Lộ Hàn, thế nhưng ai ngờ hắn một mực chưa có về nhà.

“Không biết, tiểu tử kia vừa ra viện đã giống như người điên, mỗi ngày đều chạy loạn ngoài đường, đại khái là ngủ lâu, hắn muốn vận động cho giãn gân cốt ấy mà”

Bạch Trọng Kiềm vô tội nói.

Gã đương nhiên biết Bạch Lộ Hàn đang tìm cái gì, có thể xông đến gã mắng gã câu kia “Đầu óc heo có giò” đánh chết gã cũng không nói cho hắn biết người hắn đang tìm hiện đang ở đây, cho nên nhìn Bạch Lộ Hàn sau khi xuất viện điên cuồng tìm kiếm bên ngoài, trong lòng gã tự cười thầm đến n lần.

“Vậy khi nào anh ấy trở về? Để tôi có thể thay mặt chị gái xin lỗi anh ấy”

Hình Phong u buồn nói.

“Hắn gần đây đều là rỗng thấy đầu mà không thấy đuôi, lại thêm lão Đại bắt hắn điều trị hơn một tháng, muốn gặp hắn rất khó”

Sớm biết Bạch Lộ Hàn sinh long hoạt hổ như vậy, vừa ra viện là có thể chạy lung tung, lão đại sẽ chẳng phải cho hắn đi điều trị, hắn thì cần gì điều trị? Làm hại mọi công việc của hắn đều đặt trên người gã, cho nên thù này không muốn trả cũng phải trả.

Sao mãi không tìm thấy người?

Bạch Lộ Hàn sắp nổi điên, hắn đi cả tuần nay, nơi nào nên tìm cũng đã tìm rồi, chỉ còn thiếu nước kiếm trong thùng rác, đều không có thấy Hình Phong.

Một người đàn ông mang theo một đứa trẻ, có thể đi đâu chứ?

Hắn từng gọi điện thoại hỏi Bạch Trọng Kiềm khi hắn hôn mê có xảy ra chuyện gì không, kết quả lại bị vứt cho một câu lạnh như băng “Không biết”, tức giận hắn ném cả điện thoại đi, mắng chửi Bạch Trọng Kiềm thấy cả tổ tông mười tám đời nhà gã...tuy nhiên cũng chính là hắn đang mắng mình.

Hôm nay lại không thu hoạch được gì, đang lúc Bạch Lộ Hàn chán nản, thất vọng dựa người vào ghế xe thì, điện thoại vang lên.

Vừa nhận máy liền nghe thấy.

“Lộ Hàn? là anh”

Là Bạch Lộ Ngâm.

“Có chuyện gì...?”

Hắn mệt mỏi đến lời nói cũng không muốn nói nhiều.

“Cậu mấy ngày nay rất cực là làm cái gì vậy? Nếu như tinh thần tốt như vậy, thì lập tức về nhà ngay tôi có chuyện muốn nói”

Bạch Lộ Ngâm ngữ khí mang theo trách cứ.

“....Nói chuyện chính đi”

Nếu như chỉ là vì truy nã hắn, vậy có thể ngắt máy, chưa tìm được Hình Phong, tâm tình của hắn có thể nói là tồi tệ đến cực điểm.

“Cậu xuất viện được một tuần rồi, đều chưa có về nhà, hôm nay tất cả mọi người đều qua dùng cơm, xem như chúc mừng cậu hồi phục, mong chóng quay về nhà ngay, cậu đừng có không hiểu rõ như vậy, lập tức trở về nhà một chuyến.”

Bạch Lộ Ngâm nói xong, liền thật nhanh mà ngắt máy.

Chúc mừng hắn hồi phục?

Đám người kia từ lúc nào có thể nhàn hạ thoải mái như vậy? Tám chín phần là tới nhìn hắn xem có thiếu cái chân cái tay, hay đầu óc có bị ảnh hưởng gì không thì đúng hơn, chỉ cần nhìn thấy cái lỗ đáng chết đó, có khỏe rồi thì cũng phải ngã bệnh lại lần nữa.

Bạch Lộ Hàn không cho là đúng, bĩu môi, khởi động xe quay về.

Cứ như lão Đại đã nói, về nhà một chuyến cũng không có gì đáng lo, cùng lắm là nước đến đất yên, bình tới tướng đỡ. Lấy một địch nhiều, khẩu chiến cùng quần hùng, không phải là chuyện hần chưa từng trải qua.

Bạch Lộ Hàn tuyệt đối không ngờ tới, sẽ ở phòng khách Bạch gia gặp lại hình dáng người mà hần luôn mong nhớ. Vừa bước chân vào cửa, ánh mắt của hần không rời khỏi con người vừa bước ra khỏi phòng là Hình Phong. Giống như bị tia sét đánh trúng, hần sững sờ như tượng gỗ đứng ở cửa ra vào.

Sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ vì hần nhớ quá mà sinh ra ảo giác?

Bạch Lộ Hàn chớp chớp mắt, sợ tất cả chỉ là hoa trong kính, trăng dưới nước.

Không có biến mất.

A! Cậu đang hướng phía hần mà đi tới!

A! Cậu nở nụ cười đối với hần!

A! Cậu mở miệng nói chuyện!

“Bạch tiên sinh, ngài đã trở về!”

Hình Phong nghe Bạch Lộ Ngâm nói hôm nay tất cả anh em sẽ đến, cho nên ở nhà chờ từ sớm, là vì muốn chính mình nói lời xin lỗi với Bạch Lộ Hàn.

Thấy Bạch Lộ Hàn không nói gì mà ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn vào cậu, khuôn mặt của Hình Phong có chút lo sợ khẩn trương. Nhớ tới Bạch Lộ Hàn chưa từng gặp qua cậu, Hình Phong vội nói:

“Tôi là Hình Phong, là em trai của người đã gây tai nạn cho ngài, chị gái của tôi không phải là cô tình, chị ấy chỉ là thương tâm quá độ, hi vọng ngài có thể tha thứ, tôi...tôi thay mặt chị gái tôi hướng ngài nhận lỗi!”

Một hơi nói ra toàn bộ mọi chuyện, mắt Hình Phong rủ xuống không dám đối mặt với Bạch Lộ Hàn, cả thở cũng không dám thở mạnh. Bạch Lộ Hàn vẫn là trừng mắt nhìn cậu, không

nói câu nào.

Không rõ Bạch Lộ Hàn ngạc nhiên hay tức giận, Hình Phong bất an đứng yên, tay chân cũng không biết để như thế nào, giống như phạm nhân đang bị thẩm vấn. Cậu đã sẵn sàng ngẩng đầu nghe hấn mắng, không ngờ phát hiện ra một sự kiện xuất hiện trước mắt, tiếp theo cả người cậu đã bị một đôi cánh tay rắn chắc ôm siết lấy.

Tìm được rồi, đúng là cậu!

Bạch Lộ Hàn kích động không thôi, chăm chú ôm siết lấy Hình Phong, tựa đầu vùi sâu vào cổ cậu, tham lam hấp thụ lấy mùi hương mà hấn luôn nhớ mong.

Không phải là mơ!

Tất cả điều này đều là sự thật!

“Bạch, Bạch tiên sinh!?”

Hình Phong chấn kinh không thôi, nhưng lại không thể phản kháng, chỉ có thể mặc cho Bạch Lộ Hàn ôm lấy.

“Gọi anh là Lộ Hàn”

Bạch Lộ Hàn không chờ phản kháng nói, hấn không thể chờ đợi được chính miệng Hình Phong gọi tên của hấn.

Câu nói bất ngờ làm cho Hình Phong căng rơi vào sương mù.

Lần đầu tiên gặp mặt mà gọi thẳng tên không phải là kì quái sao? Tuy cậu từng nhìn qua Bạch Lộ Hàn nhiều lần, nhưng đối với Bạch Lộ Hàn mà nói, hôm nay hấn là lần đầu tiên gặp cậu mới đúng, tại sao...lại đối với cậu có những hành động kì quái như vậy?

Mặc kệ là gì, trước hết phải rời khỏi cái tình trạng sắp làm cậu ngộp thở này mới được.

“Được...trước tiên, có thể thả tôi ra được không?”

Hình Phong khó kêu ra tên của Bạch Lộ Hàn, chỉ có thể nói tránh đi.

“Không thả”

Đáng giận! Tại sao không gọi tên hắn? Không phải cậu và tiểu tử Bạch Trọng Kiếm kia vẫn kêu tên nhau hay sao?

Tức giận chuyện cũ, ghen tị lại càng nâng lên. Bạch Lộ Hàn chỉ sợ cậu chạy thoát càng ôm chặt hơn, suy nghĩ trong nháy mắt được nói ra:

“Chúng ta kết hôn đi”

Không hiểu sao một câu cầu hôn của Bạch Lộ Hàn không chỉ làm cho con người đang bị hắn ôm chặt trong lòng Hình Phong ngây người mà cả anh em huynh đệ Bạch gia cũng cùng phản ứng.

Lão Đại Bạch Lộ Ngâm nhú mào, trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, nhưng lại tức thì biến mất trong nháy mắt. Lão Nhị mới từ nước ngoài trở về trạng thái vẫn trước sau như một, không có biểu hiện gì thay đổi, giống như là một xác khô trong mộ cổ, anh chỉ liếc mắt qua Hình Phong, sau đó lại yên lặng ngồi yên trên sofa, xem tivi, không nhìn đến lần thứ hai.

Các vị khách quan cũng không có phản ứng gì, tiếp tục anh em họ nhà họ Bạch lại lấy lại phong độ.

Bạch Trọng Tầm anh trai của Bạch Trọng Kiếm thật vất vả mới khép lại được lại cái cảm thiếu chút nữa bị trật khớp, nước trái cây không kịp nuốt phun ra ngoài âm âm, hướng hỏi em mình.

“Này, Lộ Hàn sao lại biến thành đồng tính luyện ái thế?”

Anh cũng không hiểu được ra hắn còn có phương diện ham mê này.

“Đúng rồi, không phải đầu óc anh ấy bị đụng xe nên xảy ra vấn đề?”

Chị em song sinh nhà họ Bạch- Bạch Như Băng, Bạch Nhược Tuyết cũng hoài nghi hỏi.

Không phải là Diêm Vương ngại phiền phức nên không thu nhận hắn, nên mới vứt sâu một vào phá hủy đầu óc hắn, biến hắn thành đồng tính luyện ái, để tránh hạ độc cho con gái nhà người ta? Đáng tiếc là được cái này lại mất cái khác, bảo toàn phụ nữ, lại gây độc cho đàn ông, ví dụ điển hình là người con trai đáng thương đang bị hắn ôm trong ngực dọa cho ngây người.

Những người còn lại cũng không hiểu chuyện gì, ánh mắt đồng loạt hướng phía Bạch Trọng Kiếm tìm câu trả lời để biết tí chút tình hình.

Để thỏa mãn nhu cầu mong muốn của mọi người, Bạch Trọng Kiếm phun ra ba chữ đơn giản:

“Biến dị gen”

Để tránh người khác lắng chuyện, sau khi cầu hôn xong, Bạch Lộ Hàn lại nhanh chóng lúi Hình Phong vẫn đang khiếp sợ vào trong phòng hắc. Cánh cửa đóng lại, chặt đứt những ánh mắt tò mò đằng sau.

“Anh...anh nói cái gì?”

Sau khi Hình Phong khôi phục lại ý thức, cậu ngây ngốc trừng mắt nhìn người đàn ông đang chòng chọc nhìn cậu như con báo đang rình mồi, giọng nói cũng trở nên lắp bắp.

Không phải là cậu nghe nhầm chứ? Người đàn ông này sao lại nói....

“Kết hôn với anh!”

Bạch Lộ Hàn cương quyết nói.

Tất cả, tất cả đều bỏ qua, tình yêu của người khác phân làm ba bước, thông tỏ tình, yêu đương, cầu hôn, hắc thì không có cái kiên nhẫn kia, đơn giản chỉ có đúng một bước.

“Kết, kết hôn?”

Hình Phong hít một hơi sâu, thiếu chút nữa sặc nước bọt.

Thảm! Chẳng lẽ là di chứng phát tác? Không phải Bạch Trọng Kiếm rõ ràng nói hắc đã hoàn toàn hồi phục, có thể sinh long hoạt hổ...Nhìn tình huống trước mắt, thân thể không có gì bị tổn hại. Có thể đầu óc thì...

“Bạch, Bạch tiên sinh...”

Cậu vừa mới mở miệng, đã bị Bạch Lộ Hàn không vui nói cắt ngang:

“Gọi anh là Lộ Hàn”

Quát xong hấn mới hồi hận, bởi vì hấn nhìn thấy trên mặt Hình Phong hiện lên một tia sợ hãi. Hấn sao lại lớn tiếng như vậy? Giống như là đang tức giận, nếu làm Hình Phong lo sợ chạy đi thì sao? Bạch Lộ Hàn vì chính mình lỗ mãng, hồi hận không thôi.

“Thực, thực xin lỗi....anh, anh không phải...”

Hấn như kẻ ngốc nói lời xin lỗi, không muốn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng sợ hãi của Hình Phong đối với hấn. Có thể hấn chưa từng nói qua lời xin lỗi lần nào, nên lúc này nói ra cảm thấy khó khăn.

“Không có...không có việc gì.”

Hình Phong cố gắng mỉm cười.

Mọi người đều nói, đối phó với người tâm thần phải kiên nhẫn, cậu nên chú ý cẩn thận, không để Bạch Lộ Hàn phát điên. __ __!!!

“Ngài...không thoải mái?”

Cậu thử hỏi thăm.

A! Cậu vừa cười với hấn!

Thấy Hình Phong cười như thế, Bạch Lộ Hàn có chút choáng ngợp vui sướng.

“Không sao cả, anh cực kì thoải mái!”

Gặp được người trong lòng, sao có thể không thoải mái chỗ nào chứ? Hấn vui sướng còn không kịp nữa là.

Tựa hồ có chút không thích hợp. Hình Phong càng nhìn càng thấy ánh mắt Bạch Lộ Hàn có chút khác thường.

“...Có cần tôi gọi anh em của ngài bên ngoài kia vào không?”

Có mặt nhiều người vẫn tốt hơn, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, không khí có điểm là lạ.

“Đừng, anh chỉ cần em là đủ rồi”

Cần đám người kia vào đây làm cái gì? Ngoại trừ Hình Phong, bây giờ bất luận là kẻ nào thì trong đôi mắt lạnh lùng của Bạch Lộ Hàn cũng đều tự động biến thành một đám bánh bao hết. Coi như không tồn tại.

Bạch Lộ Hàn nói đến đây, nhớ tới Hình Phong còn chưa cho hắn câu trả lời thuyết phục.

“Em vẫn chưa trả lời vấn đề anh vừa hỏi”

Bởi vì vừa rồi bị câu nói của Bạch Lộ Hàn giáng một cú không nhỏ vào tâm trí, lại nghe đến câu hỏi này, không khỏi sửng sờ.

“Vấn đề gì?”

Cậu còn hỏi hắn vấn đề gì sao?

“Kết hôn cùng anh”

Bạch Lộ Hàn lặp lại lần thứ ba, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không ý thức được cái này căn bản là một câu mệnh lệnh mà không phải câu hỏi.

Trái tim đáng thương của Hình Phong lại giật thót.

Không được. Cậu không chống đỡ nổi nữa! Cứ từ từ nói sau.

“Đúng, thực xin lỗi! Hay là ngài nên nghỉ ngơi một chút đi nha, tôi đi gọi anh trai ngài đến.”

Nhất định là phát bệnh.

Thế nào lại có người đàn ông lại cầu hôn một người đàn ông? Cho dù có, nhưng dù sao thì bọn họ cũng mới là lần đầu tiên chính thức gặp mặt! Sao có thể phát sinh loại sự việc này?! Cậu chỉ là muốn nói lời xin lỗi với hắn mà thôi.

Hình Phong muốn nhanh chóng thoát ra khỏi vòng kiềm cặp của Bạch Lộ Hàn.

“Gọi bọn họ tới đây làm gì? Đây là chuyện riêng của hai chúng ta”

Không vui vì Hình Phong giãy dụa, Bạch Lộ Hàn đơn giản chỉ muốn có câu trả lời của cậu.

“Anh muốn nghe câu trả lời của em.”

Trả lời? Trả lời cái gì?

Cậu cũng không phải là con gái.

Hình Phong sợ hãi nhìn hấn, lại không dám dùng sức dẩy dựa mạnh, sợ Bạch Lộ Hàn sẽ phải chịu kích động, giờ phút này cậu đã hoàn toàn đối đãi với Bạch Lộ Hàn như một người không bình thường.

Sao lại vậy? Cậu chưa từng đối phó với người bị bệnh tâm thần!

Bạch Trọng Kiểm bọn họ tại sao không vào?

“Nói mau đi, em đồng ý gả cho anh chứ?”

Thấy Hình Phong thật lâu không trả lời, Bạch Lộ Hàn thất vọng đau khổ thúc giục. Loại cảm giác lửng lơ này thật khó chịu, hấn rất sợ lời nói cự tuyệt phát ra từ miệng Hình Phong.

“Bạch tiên sinh, anh, anh không phải là nhầm lẫn cái gì chứ? Tôi không...”

Nói đùa, cậu sao có thể gả cho một người đàn ông được.

Hình Phong chưa kịp nói ra chữ “Không”, lập tức Bạch Lộ Hàn nói ra một tràng phản đối kịch liệt.

“Không được nói không! Em đã giúp anh tắm rửa, đã đút cơm, thậm chí còn động chạm vào mọi chỗ trên người anh, em phải chịu trách nhiệm.”

Hấn không có nói sai. Lúc trước khi còn ở trong thân xác của đứa bé, không làm được việc gì, tất cả mọi việc đều qua tay Hình Phong. Tôn nghiêm của một người đàn ông đã bị coi như không như thế, cậu con dám cự tuyệt sao?

Hết chương 9

13. Chương 10

“Oa ha ha ha ha...”

Trong phòng khách truyền ra một tràng tiếng cười như nước tràn. Anh em nhà họ Bạch sớm đã cười bò lăn ra sàn.

“Trọng Kiềm, người thật không biết nghĩ! Sao lại chờ hắc khôi phục mới nói cho bọn ta biết! Nhiều ít gì cũng phải để cho chúng ta nhìn thấy bộ dạng của Bạch Lộ Hàn biến thành đứa bé chứ?”

Bạch Dịch Kiềm đầm ngực dậm chân, ảo não muốn chết. Trò vui như vậy, anh lại bị bỏ lỡ.

Nghĩ đến việc kẻ luôn làm bừa bãi mà mọi người cũng không giám làm gì Bạch Lộ Hàn biến thành một kẻ trói gà không chặt, thậm chí đi lại cũng không thể đi được, anh nhịn không được muốn bẹo hai má đứa trẻ kia một cái.

“Em...em thật sự không tưởng tượng được anh ấy phải ở trong cơ thể đứa bé kia hai tháng liền chờ đợi! Thiệt thòi như vậy anh ấy cũng chịu đựng được.”

Bạch Như Băng cười đến đau cả bụng.

“Vậy chẳng phải là anh ấy muốn nói gì cũng chỉ có thể y a gọi sao? Còn ăn cơm, đi ngủ cũng phải có người chăm sóc sao?”

Bạch Nhược Tuyết cũng nói.

“Còn gì nữa?”

Thủ phạm không sợ chết đem tất cả chuyện đáng xấu hổ của Bạch Lộ Hàn hai tháng qua tung ra ngoài Bạch Trọng Kiềm giờ phút này đang hăng say sắm vai một phóng viên tường thuật trực tiếp của đài phát thanh.

“Mọi người biết buổi tối thì trẻ con thường làm sao không?”

Mọi người mở to mắt mong chờ đáp án của gã.

“Chính là đái dầm”

Tiếng cười trong phòng khách lại một lần nữa òa lên không biết trong bao lâu, hai bóng người

trên lầu lao xuống, một trước một sau.

“Trọng Kiềm”

Hình Phong thất kinh chạy tới, giống như có một dã thú đuổi theo phía sau.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Không phải bọn họ ở trên lầu tiến hành màn tỏ tình sao?

“Không phải là tên này làm gì cậu chứ?”

Bạch Trọng Kiềm kinh ngạc nhìn hai người, một người như đang chạy trốn khỏi ôn dịch, một người bộ dáng hỗn hển.

“Anh họ anh...Bạch tiên sinh hẩn hình như có gì đó không ổn, tôi thật sự không biết nên làm sao.”

Hình Phong sợ tới mức trái tim còn đang nhảy lên không ngừng.

“Hẩn, hẩn còn nói tôi đã từng tắm cho hẩn, đã đút cơm, còn...”

Đến nỗi cái gì mà động chạm, cậu thật không hiểu được.

“Ồ! Chính miệng hẩn nói?”

Không thể ngờ được hẩn lại chủ động như thế.

Bạch Trọng Kiềm dừng cười nhìn về phía Bạch Lộ Hàn đang nổi lên một cổ đỏ kị khi thấy Hình Phong đang chạy đến bên cạnh gã. Những người còn lại cũng không hện mà cùng nhìn chòng chọc vào hai người bọn họ, nhìn có vẻ như là đang rất háo hức xem trò vui trước mắt.

Đáng chết! Cậu đã chạy thoát!

Bạch Lộ Hàn tức giận trừng mắt nhìn Hình Phong đang nấp phía sau Bạch Trọng Kiềm. Có điều cậu cũng chỉ vì tình hình hiện tại mà hành động thôi, cậu tất nhiên cho hẩn là người mắc bệnh tâm thần nên tìm cách tránh né e còn không kịp? Càng tức giận hơn nữa là cậu lại tìm cái tên hỗn đản Bạch Trọng Kiềm kia để được che chở!

Trong phòng khách, ngoại trừ Bạch Lộ Ngâm đang đọc báo, Bạch Lộ Phi đang xem tivi, mỗi người đều mang một bộ dạng cười đến nội thương, mà tất cả ánh mắt đều tập trung vào người hấn, nhìn qua đã biết bọn họ nghĩ cái gì, mà nguyên nhân ngoại trừ cái tên Bạch Trọng Kiếm đầu óc sinh giỏi cùng tâm hồn không bại hoại thì cũng bị một ăn kia khởi xướng ra thì tuyệt đối không có người thứ hai.

Con mẹ nó! Bạch Trọng Kiếm chết tiệt! Giám đem chuyện của hấn bêu ra.

Đời này kiếp này hấn cùng gã thề không đội trời chung.

“Trọng Kiếm, không phải là hấn hậu di chứng còn chưa khỏi hấn?”

Hình Phong không thể chống đỡ được ánh mắt nhìn sắc bén như mũi tên nóng rực, đành phải nhỏ nhỏ tiếng hỏi Bạch Trọng Kiếm. Mặc dù nói nhỏ, nhưng ở lỗ tai của những nhân sĩ có tâm thì không thể nào thoát khỏi được, bởi vậy lời vừa ra khỏi miệng, xung quanh lập tức vang lên một tràng cười.

“Đúng vậy, hấn còn có di chứng chưa được chữa khỏi”

Bạch Trọng Kiếm tự gõ đầu, cực lực nhịn xuống khóe miệng không tự chủ được đang được kéo sang hai bên.

“Chịu ảnh hưởng của thân thể hài nhi, đầu óc của hấn ngay lúc này tạm thời mất trí, cậu không cần phải quan tâm làm gì”

Ôi! Gã thực sự không chịu nổi nữa, phải diễn một vai nghiêm túc trong lúc này thật là quá tàn khốc! Khóe miệng của gã sắp không chịu được nữa rồi.

“Bạch Trọng Kiếm”

Một tiếng quát giận giữ làm cả căn phòng chấn động.

Bạch Lộ Hàn dùng ánh mắt phẫn uất cùng căm tức nhìn về phía kẻ sợ thiên hạ chưa đủ loạn Bạch Trọng Kiếm.

Tiểu tử này ngày càng to gan lớn mật! Về sau nhất định phải cho gã nếm mùi đau khổ mới được.

Hổ không phát uy, làm gã tưởng là mèo bệnh sao, tôn nghiêm của một Băng hỏa lang coi như rác rưởi trước mặt Hình Phong như vậy sao.

“Làm gì, ta nói sai gì sao?”

Bạch Trọng Kiêm thản nhiên nói.

“Chẳng lẽ người còn muốn nói việc A Phong không thay tã được cho người.”

Thảm!

Những lời này vừa nói ra, trong đầu tất cả mọi người đồng loạt xuất hiện ý nghĩ, tuy rất muốn cười một trận thật dữ dội, nhưng thoáng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Bạch Lộ Hàn quét qua, khuôn mặt thẹn quá hóa giận trở nên ửng đỏ sau đó là phảng phất là tầng sương lạnh mấy ngàn năm, cả người tràn ngập sát khí, nhiệt độ trong phòng thoáng chốc hạ xuống đến đóng băng mọi thứ.

Thế là người người tự giác cúi gương mặt đang cố nhin cười đến run rẩy của mình xuống, trừ bọn họ ra chỉ có Bạch Trọng Kiêm là anh hùng vẫn hiên ngang đối diện với ánh mắt chết người của hắn.

Đang lúc diễn ra chiến tranh hết sức căng thẳng, Hình Phong không hiểu chuyện gì nhin không được nói ra một câu.

“Cái tã...?”

Bọn họ đang nói cái gì vậy? Nghe như là hắn có quan hệ gì với cục cưng vậy, sao cậu nghe một chút cũng không hiểu gì cả?

Đúng lúc này Bạch quân gia cũng bế cục cưng bước đến, tiểu bảo bảo vừa nhìn thấy Hình Phong thật hưng phấn vẫy vẫy hai bàn tay nhỏ bé kêu lên.

“Ê a! Ô oa...”

“Đứa bé này, ăn một bụng no xong là bắt đầu nhớ cậu”

Bạch quân gia cười nói, sau đó bế cục cưng trao cho Hình Phong.

Bạch Trọng Kiêm nhanh hơn một bước đành lấy đứa bé ôm lấy.

“Đây, đây là đứa bé người đã từng cư ngụ trong cơ thể nó.”

Tuy nói như vậy có chút ti tiện, nhưng gã không tin là có đứa bé này làm lá chắn, Bạch Lộ Hàn còn dám xông tới đánh gã.

“Ê a”

Đứa bé dùng ánh mắt to tròn ngây thơ bập bẹ nói, không hiểu vì sao ông chú hay chơi đùa với nó lại không cho cậu bế nó.

Cái tên tiểu nhân vô liêm sỉ này. Lại lấy tiểu quỷ kia làm tấm khiên.

Bạch Lộ Hàn nắm chặt tay, cảm run rẩy một chút, thật vất vả mới nhịn xuống được cơn xúc động muốn tông cho gã một đấm.

“Trọng Kiếm, anh đang nói cái gì vậy?”

Hình Phong càng mơ hồ. Chỉ thấy vẻ mặt phần nộ của Bạch Lộ Hàn, mà những người khác lại có biểu hiện đang chờ xem kịch vui, chỉ có cậu và cục cưng mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, không rõ chuyện gì xảy ra.

“Là như vậy, cái mặt thôi đủ để so sánh với bồn cầu ngàn năm: Bạch tiên sinh kia không phải là hậu di chứng cũng không phải là bệnh tâm thần, mà là chứng tổng hợp trạng thái của hài nhi.”

“Linh hồn thoát xác?”

Hình Phong quá sợ hãi sau khi nghe xong tình hình thực tế.

“Điều này sao có thể xảy ra?”

Hơn nữa còn là bay đến nhập vào thân thể của cục cưng.

Kể từ đó, chẳng phải là nói đến lúc cậu bắt đầu nhận nuôi đứa bé, sinh sống cùng cậu gần hai tháng chính là Bạch Lộ Hàn chứ không phải là cục cưng lúc này?

Cậu khó tin nhìn về phía Bạch Lộ Hàn.

Chuyện đó, theo như ý của Bạch Lộ Hàn, chẳng lẽ là chỉ việc thay cho hần cái tã, đi vệ sinh đối với một đứa con nít là đương nhiên, nhưng đối với người trưởng thành mà nói là chuyện khó có thể mở miệng...?

“Anh đã nói với em rồi, em phải chịu trách nhiệm!”

Bạch Lộ Hàn bước đến, đẩy cái kẻ cản trở Bạch Trọng Kiếm ra, một phen kéo Hình Phong lại gần.

Dù sao mặt cũng đã mất hết, mất thêm một chút cũng không sao! Vì Hình Phong, hắn bắt chấp tất cả!

Hắn- một đại nam nhân 28 tuổi, ủy ủy khuất khuất ở trong thân thể một đứa bé không thể làm được gì mà chờ đợi cơ hội trở lại, để Hình Phong làm gì cũng đã làm, nhìn gì cũng đã nhìn, còn có cái gì đáng ngại chứ?

Nếu cậu dám cự tuyệt hắn, hắn nhất định nhảy lầu tự tử cho cậu xem.

“Chịu..chịu trách nhiệm?”

Chỉ thấy âm thanh sợ hãi của Hình Phong lắp bắp phát ra, còn chưa kịp tiêu hóa tin tức chết người này, hắn lại nhìn thẳng mặt cậu gần như bắt ép cầu hôn.

“Kết hôn với anh, gả cho anh, cùng anh chung sống cả đời”

Hai tháng qua được sống trong sự che chở yêu thương đã làm cho hắn hư, thời gian không có Hình Phong hắn không chịu đựng được! Hắn muốn cậu vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

“Sao có thể được...”

Hình Phong mãnh liệt lắc lắc đầu, sợ hãi nhìn hắn, giống như đang nhìn một con quái vật làm cho người ta sợ hãi.

Cho dù linh hồn có nhập sai chỗ, cậu chăm sóc cùng chỉ là thân thể cực cứng, chuyện này phải chịu trách nhiệm không phải là quá gượng ép sao? Cậu muốn đền bù tổn thất cho Bạch Lộ Hàn, nhưng cũng không phải là bằng cách này.

“Em đã nói, trừ khi anh chủ động rời khỏi em, nếu không em tuyệt đối sẽ không bỏ rơi mặc kệ anh! Em còn nói sẽ sống cùng anh cả đời! Em phải tuân thủ lời hứa!”

Bạch Lộ Hàn bắt lấy bả vai của Hình Phong kích động hét lên, đem toàn bộ những lời của Hình Phong nói với hắn trước kia nói ra.

Những lời này hắn đều nhớ rất rõ trong đầu, cậu sao có thể nói không.

Tim Hình Phong đập như trống, kinh ngạc đến cực điểm.

Những lời này cậu đã từng nói, nhưng khi đó chỉ có cực cương và cậu, Bạch Lộ Hàn tại sao lại biết được?

Chẳng lẽ những lời vừa rồi tất cả đều là sự thật?

Thật sự có việc linh hồn thoát xác?

Hình Phong vẫn khiếp sợ không dám tin Bạch Lộ Hàn đã từng là cực cương.

“Anh chỉ biết lúc ấy em nói với đứa bé, dù sao trong cơ thể đứa bé lúc ấy cũng là anh, nghe những lời nói đó cũng là anh, em không thể dối ý”

Bạch Lộ Hàn cứng đầu như một đứa trẻ, đem thủ đoạn làm nũng của trẻ con vận dụng, làm cho anh em Bạch gia được tận mắt chứng kiến một đứa trẻ to xác.

“Tôi, chúng ta đều là nam! Điều này không thể được...”

Đối mặt với kích thích liên tiếp, Hình Phong đã vô lực chống đỡ, chỉ có thể vô thức nói ra lý do mà mình cho rằng cực kỳ là chính đáng, nhưng rất nhanh lại bị Bạch Lộ Hàn ném trở lại.

“Ai nói không thể, anh nói có thể là có thể!”

Bạch Lộ Hàn chắc chắn nói.

“Điều này không bình thường...”

Hai người đàn ông sao có thể...

Cậu cũng không phải là đồng tính luyện ái.

“Anh nói bình thường thì sẽ là bình thường”

Lời của Băng hỏa lang hấn nói sao có thể có ai dám phản đối? Hấn nhất định sẽ xẻ thịt lột da ném vào nôi, cho kẻ đó trọn đời không thể siêu sinh.

Liên tiếp đối đáp, anh em Bạch gia bị biến thành người vô hình một lần nữa lại nhận ra một

sự thật:

Tam thiếu gia Bạch gia là một người đàn ông ngạo mạn tùy hứng siêu cấp, tuyệt đối tuyệt đối không có người nào trên vũ trụ có thể vượt qua.

Thế là những ánh mắt từ theo dõi kịch vui đã trở thành ánh mắt cảm thông cho người con trai đáng thương sớm muộn cũng trở thành đồng tính Hình Phong.

Sau một mảng hỗn loạn, Hình Phong đã hoàn toàn đánh mất năng lực tự hồi, đầu óc mê muội tùy ý cho Bạch Lộ Hàn dắt đi. Mà Bạch Lộ Hàn hình như cũng đã bắt được nhược điểm của cậu, chỉ cần liều mạng đeo bám như đĩa trâu, cậu tuyệt đối không cách nào có thể từ chối được. Có lẽ là do sống trong cơ thể hài nhi hơi lâu, Bạch Lộ Hàn vốn không có nhân tính lại càng phát huy thêm sự không nhân tính của bản thân.

Cứ như vậy, Bạch gia vốn lặng lẽ yên ắng, bởi vì sự có mặt của Hình Phong những ngày tiếp theo lại trở nên ồn ào náo nhiệt. Vì xem cuộc chiến tranh giành giữa lớn và nhỏ, da mặt người người đều tự động trở nên dày hơn trở thành bóng đèn soi mói.

“Ê a”

Cục cưng đáng yêu Hình Linh Bằng đã học được cách tự ngồi, đang ngồi trên ghế salon kêu to.

“Cục cưng ngoan, có sữa ngay đây”

Hình Phong một bên vội vã làm nguội bình sữa, hoàn toàn đem ánh mắt ai oán của Bạch Lộ Hàn bên cạnh bỏ qua một bên không dấu vết.

“Được rồi, cục cưng, có thể uống rồi”

Hình Phong ném thử nhiệt độ, xoay người trở lại trên ghế salon bế lấy cục cưng nâng bình sữa lên.

Bạch Lộ Hàn thì vẻ mặt ghen ghét trừng mắt nhìn đứa bé mới sinh đã từng là hần kia. Tuy nhiên, sớm đã biết Hình Phong coi tiểu quý này như bảo bối, giống như đối với hần lúc trước, nhưng không ngờ sau khi hồi phục lại, nhìn đứa bé này sao lại trở nên thật chướng mắt.

Toàn bộ sự vui vẻ của Hình Phong dường như tập trung hết vào Hình Linh Bằng, căn bản là không có chỗ dành cho hần. Nơi có Hình Phong, chắc chắn sẽ có Hình Linh Bằng, chỉ vì

Hình Phong nói muốn mọi nơi mọi lúc đều có thể nhìn thấy cục cưng mới khiến cậu yên tâm, nhưng điều lại biến thành trở ngại cản trở kế hoạch xác nhận thông suốt con đường tình yêu của hắn.

Phiền thật! Tại sao không gọi Bạch quân gia bế nó đi.

Bạch Lộ Hàn đau khổ thất vọng nói thầm, thực sự không dám cho đứa bé nhìn thấy nét mặt của hắn, nếu dọa Hình Linh Bằng khóc, nôn nóng chính là Hình Phong, cuối cùng người không may nhất chính là hắn. Có một sự việc, bởi vì hắn nói chuyện khẩu khí quá mức hung ác, Hình Linh Bằng sợ tới mức khóc thét lên, kết quả là Hình Phong cả ngày không có gặp mặt hắn, nói là sợ cục cưng lại sợ hãi lần nữa, kì thật là vẫn còn chút trách móc hắn sao?

Ai, thật sự là phiền.

Nghĩ vậy, Bạch Lộ Hàn lại nhịn không được thở dài.

Hắn trước đây chưa từng nghĩ ra rằng tình địch của hắn lại là một đứa bé chưa đến một tuổi, phần thắng này...

Thật sự rất nhỏ...

“Anh cũng muốn!”

Quyết tâm không thể làm cây cỏ ven đường được nữa, Bạch Lộ Hàn đột nhiên lên tiếng.

Hình Phong sững sờ, quay đầu nhìn hắn.

Muốn cái gì? Sữa?

Cậu không biết làm sao nhìn xuống bình sữa đã bị cục cưng uống một nửa.

Đây là cho trẻ em nha, lại còn núm vú cao su.

Bạch Lộ Hàn chỉ chỉ tách cà phê trên bàn.

“Anh muốn em đút cho anh”

Cái gì?

Hình Phong cho là mình đã nghe nhầm.

Chuyện này...một nam nhi đại trượng phu sao có thể như vậy...

Trẻ con như thế?

Mỗi ngày dính lấy cậu thì không tính đi, liên tục nói những lời cùng ánh mắt bốc đồng như một đứa trẻ. Nói hắn là một băng hỏa lang giới làm ăn chỉ nghe thấy đã khiếp sợ, sao mà chẳng giống như tin đồn chút nào vậy?

Nhìn cục cưng, rồi quay sang nhìn Bạch Lộ Hàn, Hình Phong đột nhiên cảm thấy bả vai thêm gánh nặng.

Cậu giống như là phải chăm sóc cho hai đứa trẻ con a.

Tùy hứng giống nhau, bướng bỉnh giống nhau, làm nũng giống nhau, nhưng mà giống nhau...

Đáng yêu!

A, chúng ta hình như đã quên đi một nhân vật khác, cuối cùng Bạch Trọng Kiếm lưỡi dài cũng phải gặp báo ứng, mấy ngày nay, gã phải ngồi lì bên máy vi tính do thám, không ngừng nguyên rửa, nghiền răng nghiền lợi.

Bạch Lộ Hàn cái tên vong ơn bội nghĩa kia, đem vứt gã bên máy vi tính như thế này. Gã đang phải tìm tư liệu quan trọng, gã thật vất vả a, gã đổ bao nhiêu mồ hôi, gã bán mạng làm việc duy trì hoạt động bình thường cho công ty, cuối cùng bị Bạch Lộ Hàn lên vào lúc nào mà quý không biết thân không hay phá hư tất cả.

Gã có dùng đinh năm tác nguyên rửa hắn cũng không đủ.

Cùng lúc Bạch Trọng Kiếm đang nguyên rửa, tại Bạch gia.

Rầm.

Một tiếng vang thật lớn vang lên ở cầu thang.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tất cả mọi người đều đã chạy ra.

Hình Phong luống cuống tay chân đứng lên, lại phát hiện mình đang ngồi trên đệm thịt Bạch Lộ Hàn hai mắt nhắm nghiền.

“Lộ, Lộ Hàn, anh không sao chứ?”

Cậu bối rối hỏi, còn chưa quen gọi thẳng tên Bạch Lộ Hàn như thế.

Vừa mới bế cục cưng đang xuống cầu thang, không cẩn thận, trượt chân, mặt chuẩn bị tiếp đất, may mắn Bạch Lộ Hàn nhanh chóng hướng cậu chạy tới ngăn lại phía dưới, mới khiến cho cậu thoát khỏi vận rủi mặt mũi hôn đất.

“Cục cưng? Cục cưng!”

Nhìn lại Hình Linh Bằng trong lòng, phát hiện cũng là một bộ dáng hôn mê, Hình Phong lập tức hoang mang lo sợ.

Sao có thể như vậy? Không phải là ngã bị va vào đâu chứ? Không được gấp gáp, có thể cục cưng bị...

“Cục cưng, mau tỉnh lại!”

“Lộ Hàn, người có sao không?”

Mọi người thấy thế, cũng thất chủ bất thiết.

“Tiểu tử Lộ Hàn kia da dày không có việc gì, không cần phải lo cho hắn, một lát sẽ tự tỉnh lại, ngược lại đứa bé này, mau xem xem có bị thương ở đâu không?”

Bạch Dịch Kiếm ngay cả anh em mình cũng không quan tâm. Hiển nhiên tất cả mọi người cùng nhau chú ý đứa bé nhiều hơn một chút, không có ai để ý tới con người đang nằm ngất một bên Bạch Lộ Hàn.

“Ê a...?”

Đang nói chuyện, cục cưng tỉnh lại, hắn chớp chớp mắt to, chạm vào ánh mắt mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó, nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống, lập tức kêu to lên.

“Ê a, ê a, ê a, oa...”

Hắn vung vẩy bàn tay bắt lấy Hình Phong, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập cấp bách cùng kinh ngạc.

“Cục cưng, xảy ra chuyện gì, chỗ nào không thoải mái?”

Hình Phong khẩn trương bế lấy hắn.

“Có phải là bị va đập ở đâu không?”

Bạch Dịch Kiếm suy đoán.

Hình Phong lập tức nâng cục cưng lên kiểm tra, lập tức đưa lại là một hồi kêu to ê a.

Lúc này, người từ nãy vẫn đứng yên một bên quan sát mới đột nhiên lên tiếng.

“Lộ Hàn?”

Mọi người đều giật mình.

Chỉ thấy đứa bé liều mạng gật đầu.

“Ê a, ê a”

Bạch Lộ Hàn lại chạy đến cơ thể của đứa bé sao?!

Chuyện này như là bị thiên thạch rơi trúng vậy.

Như vậy linh hồn đứa bé? Là đi ngủ...hay là...?

Mọi người đồng loạt nhất trí nhìn về Bạch Lộ Hàn đang bị bỏ rơi nằm dưới sàn.

Vài phút sau, Bạch Lộ Hàn ung dung tỉnh lại, hắn ngồi dậy, có chút hoang mang nhìn bọn họ, đang lúc mọi người nín thở chờ đợi, há miệng ra:

“Ê a?”

Nhất thời toàn thể cười ngất.

Lối ra bế tắc.

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-the-hao-baby>